

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ,

Ψαλλομένη τῇ 16ῃ Αὐγούστου καὶ τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου

*Πασῶν τῶν προτέρων ἐκδόσεων ἐξαντληθεῖσων, ἐκδίδεται νῦν
κατὰ κοινὴν παράκλησιν τῶν εὐσεβῶν Κεφαλλήνων.*

[Προνοία μὲν καὶ εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνοῦ,
δαπάνη τε καὶ ὠφελεία τοῦ ἱερατικοῦ Ταμείου τῶν ἐνδεῶν ἱερῶν Κεφαλληνίας,
ἐπιμελεία δὲ καὶ ἐπιστάσις τοῦ αἰδ. Οἰκονόμου Γερασίμου Α. Ποταμιάνου Δ. Θ.].

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ: ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ & ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΑΤΟΥ

7 — ὁδὸς Λέκκα — 7

1931

ΔΑΜΑΣΚΗΝΩΙ

ΤΩΙ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΩ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΤΩΙ ΘΕΑΡΕΣΤΩΣ ΠΟΙΜΑΙΝΟΝΤΙ

ΤΗΝ ΑΠΟ ΘΕΟΥ ΕΜΠΕΠΙΣΤΕΥΜΕΝΗΝ ΑΥΤῷ ΛΟΓΙΚΗΝ ΠΟΙΜΝΗΝ

ΚΑΙ ΟΛΩΣ ΑΘΟΡΥΒΩΣ ΚΟΠΙΩΝΤΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝῶ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΥ ΑΥΤΗΣ

ΤΗΝΔΕ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΒΙΒΛΟΝ

ΕΥΛΑΒΟΣ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ὁ ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως

† Οἶκ. Γερ. Π.

**Πρὸς τὸ εὐσεβὲς καὶ Χριστεπώνυμον
πλήρωμα τῆς ἁγιωτάτης Ἡμῶν
Μητροπόλεως.**

Ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ μέχρι τοῦδε ἐκδόσεις ¹⁾ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου παντάπασιν ἐξηγλήθησαν, ἥδη δὲ μεγάλως τι παρατηρεῖται ἡ σπάνις τῶν τευχῶν τῆς ἐν λόγῳ ἱερᾷ Ἀκολουθίας ἐν τε τῇ ἡμετέρῃ Νήσῳ καὶ ταῖς ἀπανταχοῦ Κεφαλληνιακαῖς ἰδίᾳ Παροικίαις, καὶ ἐπειδὴ πολλὰ λόθην λαμβάνομεν αἰτήσεις ἀποστολῆς τοιαύτων Ἀκολουθιῶν, ἐγνώμεν πρὸς πλήρωσιν τοῦ μεγάλου τούτου κενοῦ νὰ προσβῇμεν εἰς νέαν ἐκδοσιν τῆς ἱερᾷ ταύτης Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Πατρὸς, δαπάναις τοῦ ἱερατικοῦ ταμείου τῶν ἐκδεῶν ἱερῶν Κεφαλληνίας, οὗτινος καὶ προϋστάμεθα, καὶ ἐπ' ἀφελείᾳ αὐτοῦ.

Διὰ τὰ ὑπερβάλλοντα ὅμως ἔξοδα τοῦ τε χάριτος καὶ τῆς τοῦ ἔργου ἐκτυπώσεως ἐνοήσαμεν σκόπιμον νὰ περιορισθῶμεν ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ ἐκδόσει εἰς τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα, τὸν συνοπτικὸν δὴλον ὅτι βίον καὶ τὴν ἱερὰν Ἀκολουθίαν τοῦ Θεοφόρου ἡμῶν Πατρὸς, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παραλείψωμεν τὰ ἐπίσημα Ἐκκλησιαστικὰ Γράμματα, τὰ φεροῦντα εἰς τὴν ὡς Ἁγίου ὑπὸ τῆς Ἁγίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπίσημον αὐτοῦ ἀναγνώρισιν ἠναγκασθῶμεν μόνον, καὶ τοῦτο μετὰ λύπης, νὰ μὴ ἀναδημοσιεύσωμεν τὸν εἰς τὸν Ὁσίον περισπούδαστον καὶ μακρὸν λόγον τοῦ αἰοδύμου Κωνσταντίνου Τυπάλδου Διακόνου, ὅστις εὑρεται ἐν ταῖς παλαιότεραις ἐκδόσεσιν ²⁾. Ἐν

¹⁾ Σημ. Ἐκδ. Ἐκτὸς τῆς γνωστῆς τῶν Πατρῶν ἐν ἔτει 1870 ὑπὸ Δημητρίου Λυκούδη ἐκδόσεως γνωρίζομεν καὶ δύο προγενεστέρας: ἐν Κεφαλληνίᾳ τῷ 1828 «ἐπιστοσίᾳ Σπυρίδωνος Βλαντιῆ» καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1830 «παρὰ Φραγκίσκῳ τῷ Ἀνδρέολα»· εἰκάζομεν ὅμως ὅτι ἐγένετο καὶ ἄλλη τις ἐκδοσις, ἣν παρ' ὅλας ἡμῶν τὰς ἐνδελχεῖς ἐρεῦνας δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀνεύρωμεν.

²⁾ Σ. Ε. Ὁ λόγος οὗτος τοῦ σοφοῦ τούτου Κεφαλλήνου, τοῦ καὶ Μητροπολίτου Σταυρουπόλεως διατελέσαντος, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τῷ 1823.

τῷ βίῳ τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου ἐθεωρήσαμεν πνευματικῶς ἐπωφελὲς ν' ἀναγράψωμεν ἐκτὸς τῶν γνωστῶν παλαιοτέρων θαυμάτων, καὶ τινα ἐπισήμως ἐξηκριβωμένα σύγχρονα θαύματα, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἡμετέρας Ἀρχιερατείας γενόμενα.

Τὴν ὅλην δ' ἐπιστάσιαν τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδόσεως τοῦ ἔργου τούτου, ὡς καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπισήμων πηγῶν σύνταξιν τοῦ συνοπτικοῦ βίου τοῦ ἁγίου, ἀνεθέσαμεν εἰς τὸν ἐκεῖσε Κεφαλλήνα ἐφημέριον καὶ ἀγαπητὸν Ἡμῖν ἐν Κυρίῳ υἱὸν Αἰδес. Γεράσιμον Ποταμιᾶνον οἰκονόμον Δ. Θ. ὃν καὶ πατρικῶς εὐλογοῦμεν, ὅτι μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας καὶ εὐλαβείας ἀπεδέξατο τὴν πρὸς τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπὸν ὑπηρεσίαν ταύτην.

Ἐπὶ τούτοις τοίνυν δεόμενοι τοῦ μεγάλου ἡμῶν Προστάτου, Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Γερασίμου, ἵνα πρεσβεύῃ τῷ ἐν Τριάδι ὕμνουμένῳ Θεῷ ὑπὲρ τῶν πολλαχῶς τιμώντων τὸ πάντιμον Αὐτοῦ Ὄνομα καὶ χαρίζεται αὐτοῖς τὴν κατ' ἄμφω ὑγιείαν ἐπευλογοῦμεν πάντας πατρικῶς καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν Ἀργοστολίῳ Μηνί Ἰανουαρίῳ 1925.

† Ὁ Μητροπολίτης Κεφαλληνίας

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ

ΠΡΩΗΝ ΜΑΪΝΗΣ

ΚΥΡΙΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ

*Ὡς ἐκπροσώπου τῆς περιφήμου Νήσου Κεφαλληνίας
ἀναφερομένη πρὸς τὸν Παναγιώτατον
Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κύριον
Κύριον ΚΥΡΙΔΔΟΝ.*

«Εγκωμιαζομένου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοὶ» ἡ προφητικὴ ἔλεγε φωνή· ἀλλ' ἡμῖν οὐ μόνον εὐφροσύνην πνευματικὴν προξενεῖ ἐγκωμιαζόμενος ὁ Ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ, ἀλλὰ καὶ εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν ἀμύθητον προτροπὴν· μᾶλλον δὲ ἀνακουφίζει τὸ βάρος τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, καθὼς ἕκαστος τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ὀφείλει τιμᾶν καὶ ἐπαινεῖν τοὺς εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως ζήσαντας· ὁ γὰρ ἔπαινος μισθὸς ἐστὶ τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸν εἰπόντα, καὶ ὁ ἐπαινὼν τὴν ἀρετὴν αὐτὸν ἐπαινεῖ τὸν Θεόν, παρ' οὗ τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἀρετή. Διὰ τοῦτο καὶ πρότερον ἀνεφέραμεν ἐκ μέρους τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, καὶ νῦν συμμίκτω προθυμίᾳ καὶ ἐλπίδι ἔγνωμεν ἀναφέρειν ταῦτα πρὸς τὴν Σὴν Σεβασμιωτάτην Σύνοσιν, δεόμενοι ἰκετικῶς ἀξιῶσαι ἐκδοθῆναι Συνοδικῶς, τιμᾶσθαι κανονικῶς, καὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν Ὁσίων καὶ Ἀγίων Ἀνδρῶν καταλεχθῆναι τὸν ἡμέτερον τοῦτον Πατέρα.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

Ἦν ὁ Ὁσιος Πατήρ Γεράσιμος ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὁρμώμενος, ἐκ χώρας λεγομένης Τρίκκης ἢ Τρίκκαλα, κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. Ἐτυχε γονέων οὐχ ἥττον τὴν εὐσέβειαν εὐγενῶν ἢ τὸ γένος, καὶ πλουσίων ἀρκούντως. Ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς ἡλικίαν, περιῆλθε καὶ Ἑλλάδα καὶ Θεσσαλίαν καὶ Θράκην, ζητῶν πανταχοῦ τὴν ψυχικὴν τελειότητα. Διέτριψεν ἱκανὸν καιρὸν μονάσας ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἀθῶ, ἐν ᾧ τοῖς τῆς ἀρετῆς καλλίστοις ἄνθεσιν, ἅπαντα παρὰ τοῖς ἐκείσε ἀσκουμένοις Μοναχοῖς ἔγνω, ἑαυτὸν καθωράϊσε. Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς τοὺς σεβασμίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ μετέβη χάριν προσκυνήσεως, ὅπου διαμείνας ἱκανὸν καιρὸν εἰς τὸν τῆς Ἱερωσύνης βαθμὸν κανονικῶς ἀγεββάσθη παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Γερμανοῦ, παρ' οὗ καὶ συγχώρησιν λαβὼν, μετέβη εἰς τὰ περὶ χώρα τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου καὶ τεσσαρακονθήμερον νῆστις διετέλεσε κατὰ μίμησιν τοῦ Δεσπότη, καὶ πολλοὺς περιελθὼν τόπους καὶ νήσους τελευταῖον καὶ τὴν ἡμετέραν Νῆσον κατέλαβεν, ἐνθα πολλοὺς διετέλεσε χρόνους, τοὺς πιστοὺς παραινῶν καθ' ἐκάστην εἰς τὸ κατὰ Χριστὸν καὶ

1) Σ. Ε. Τὸ μαρτυρικὸν τοῦτο Γράμμα συνοπεβλήθη εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μετὰ τῆς προρρηθείσης ἐπιστολῆς τοῦ πρώην Ματίνης Ἱερεμίου καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτου καὶ τῆς ἀνὰ τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον διαδοχθείσης φήμης τῶν ἀπείρων θαυμάτων τοῦ ἁγίου ἐξεδόθη ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος τῆς ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ ὡς Ἁγίου.

θεαρέστως ζῆν. Εἰς γηραλαίαν δὲ ἤδη ἑλλητικῶς ἡλικίαν, καθ' ἑαυτὸν μονάσαι ἠθέλησε. Διὸ εὐρών τινα Ναὸν πεπαλαιωμένον ἐν τινι τόπῳ Ὀμαλᾷ καλουμένῳ ἀνήγειρε τοῦτον καὶ ἐκ βάθρων ἀνεκαίνισε, καὶ εἰς διαγωγὴν ἰδίαν ἀνφοκοδόμησεν. Ἀλλ' οἱ ἐν ταύτῃ τῇ Νήσῳ προέχοντες τὴν τοῦ Ἀνδρὸς ἀρετὴν ἐπιγινόντες, ἠνάγκασαν αὐτὸν ἀποδεχθῆναι τὰς ἐκείνων θυγατέρας, ὅσαι δηλαδὴ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ἠσπάζοντο καὶ θεαρέστως βιοῦν προείλοντο. Ἐδέχθη δὲ τὸ τοιοῦτο βάρος διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν ὁ Πατήρ καὶ συνήχθησαν τὸ πρῶτον τινές, ἃς καὶ διετέλεσε διδάσκων τὴν μοναδικὴν καὶ ἀγγελικὴν πολιτείαν χρόνους οὐκ ὀλίγους. Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατήρ διέτριψε χρόνους τριάκοντα καὶ ἐν τῇ οἰκοδομηθείσῃ παρ' αὐτοῦ Μονῇ καὶ ἐν ἄλλο τόπῳ ἄρτου τὸ σύνολον μὴ γευσάμενος, ἀλλὰ διέζῃ ὁσπρίοις μόνον ὀλίγῳ ὕδατι βεβρεγμένοις, καὶ συνεχῶς θακρούοις καὶ προσευχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις ἑαυτὸν καθήgniζε. Καί ποτε τῆς Νήσου ὑπ' ἀνομβρίας πασχούσης, διὰ προσευχῆς ὕετον καταγαγὼν, ἐθεράπευσεν. Οὐμὴν δὲ ἄλλα καὶ πολλοὺς ἀσθενεῖς καὶ δαιμονιῶντας ἰάσατο, ὧν τὰ πάθη καὶ τὰ ὀνόματα μακρὸν ἂν εἶη λέγειν. Πιστεύεται βεβαίως παρὰ πᾶσι τοῖς ἐνταῦθα χριστιανοῖς διαφυλαχθῆναι τὴν Νῆσον ταύτην ἀναιμαλώτιστον, ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν μάχης, διὰ προσευχῆς τοῦ αὐτοῦ Πατρός. Τῶν δὲ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θαυμάτων, εἰ ἔστι τις ἐκ ταύτης τῆς Νήσου, ἢ καὶ τῶν ἐκείνου συγγενῶν, ὅς μὴ μετέλαβεν ἐκ τούτων, γέγονεν ὅμως θεατῆς πολλῶν. Γυνή τις δαιμονιζομένη ἤχθη εἰς τὴν τοῦ Ἁγίου Μονὴν θεραπείας χάριν, ἣτις εὐκαιρίας λαχοῦσα καὶ ὑπὸ σατανικῆς ἐνεργείας κινουμένη, κατέπεσεν εἰς φρέαρ βαθύτατον· ἀλλ' ἐπιφανέντος τοῦ Ἁγίου, οὐ μόνον διεσώθη τοῦ πνιγμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνοχλοῦντος αὐτὴν δαίμονος ἠλευθερώθη. Ἐκοιμήθη δὲ οὗτος ὁ Ὁσιος ἐν

ἔτει τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 1579, Αὐγούστου 15. Ἐπειδὴ δὲ ἦν ἀδύνατον κρύπτεσθαι ἢ τοῦ Ἁγίου ἀρετὴ, διὰ τοῦτο μετὰ τὴν αὐτοῦ θάνατον ἠβουλήθησαν ποιῆσαι ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου, ἣτις καὶ γέγονε παρὰ τοῦ Ἐξάρχου τοῦ τότε τὸν θρόνον τῆς βασιλευούσης πόλεως Ἱερουσάλημ, κανονικῶς καὶ νομίμως κατέχοντος, ἐν ἔτει 1581. Ἄλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἐναντίων πρὸς κατηγορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κινούμενοι ἐλάλουν ἀσέβειαν, ἠναγκάσθημεν, προσταγῇ τοῦ Μακαρίτου Φιλαδελφείας Κυρίου Γαβριήλ, αὐτὸς ἐνταφιάσαι, ὃ καὶ γέγονεν. Ἐάσαντες δὲ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο Λείψανον ἐν τῇ γῇ μέχρι τῆς τοῦ Φιλαδελφείας διορίσεως, καὶ πάλιν δευτέραν ποιήσαντες ἀνακομιδὴν, εὗρομεν τὸ αὐτὸ Λείψανον ἀκέραιον, πᾶσαν εὐωδίαν ἐκπέμπον καὶ ἰάματα. Ἐμεινε δὲ ἐν τῇ γῇ τὸ τοῦ Ἁγίου λείψανον καὶ πρῶτον καὶ ὕστερον χρόνους δύο καὶ μῆνας ὀκτώ.

Ὑπογραφαὶ τῶν Μαρτύρων.

Ταπεινὸς Ἐπίσκ. Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου Παχώμιος.
Φραγκίσκος ὁ Μεταξᾶς καὶ Οἰκονόμος.
Ζαχαρίας Ἱερεὺς ὁ Βαλιάνος, καὶ Σκευοφύλαξ.
Δανιὴλ Ἱερομόναχος ὁ Μαρκέτος.
Ματθαῖος Ἱερεὺς ὁ Στυλιανός.
Θεόδωρος Ἱερεὺς ὁ Πηνιατόρος, καὶ Πρωτοπαπᾶς.
Θεόχαρις Ἱερεὺς ὁ Βάλσαμος.
Ἀντώνιος Ἱερεὺς ὁ Βάλσαμος.
Ἰωάννης Τσιμάρης Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.
Πέτρος Κόμης Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.
Ἰωάννης Βαπτιστὴς ὁ Μεταξᾶς.
Ἀγγελος Κόκκινος.
Θεόδωρος Χαλκιάπουλος μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.
Ἀντώνιος Βάλσαμος Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.

**Ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος τῆς
εἰς Ἁγιὸν ἀνακηρύξεως.**

ΚΥΡΙΛΛΟΣ* ΕΛΕΩ, ΘΕΟΥ

*Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης
καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.*

*Τοῖς κατὰ Χριστὸν πολιτευομένοις χάρις καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ
Πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.*

Ὅσιον ἅμα, καὶ τῷ κοινῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι, εἶπερ τι ἄλλο λυσιτελέστατον φαίνεται, τοὺς ἀρετῇ διαπρέψαντας ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ, καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν, τελεταῖς ἐτησίοις καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων γεραίρεσθαι. Ἐκεῖνο μὲν, ὅτι ἡ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ὁμοδούλων τιμὴ, ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην εὐνοίας, ὥς πον κάλλιστα φιλοσοφῶν ὁ Καισαρείας διδάσκει Βασίλειος· καὶ ὅτι ὁ τοῖς κατ' ἀρετὴν βεβιωκόσιν ἀπονεμόμενος ἔπαινος δι' ἀρετῆς, εἰς Θεὸν ἀναφέρεται, παρ' οὗ πᾶσα ἀρετὴ εἰς ἀνθρώπους, οἷα πον θεολογῶν ἀποφαίνεται Γρηγόριος ὁ τῆς Θεολογίας ἐπὶ πόντος. Πρόσθετες δὲ ὅτι καὶ ὡς χρέος ἡμῖν τοῖς τοιούτοις ἀφοσιωτέος ὁ ἔπαινος, ἵνα μηδενὶ μηδὲν ὀφείλομεν κατὰ τὸν Θεῖον Ἀπόστολον. Λυσιτελέστατον δὲ τοῖς πᾶσιν ὁμοίως, ἐπειδὴ ὁ περὶ τὰ καλὰ ἔπαινος τοὺς ῥαθυμωτέρους ἐγείρειν τε πέφυκε καὶ παραθῆγειν εἰς ζῆλον καὶ μίμησιν τῶν αὐτῶν τοὺς δὲ φιλοπονωτέρους ἀκμαιότερους ἐργάζεσθαι· οὐδὲν γὰρ οὕτως εἶδε πόθον ψυχαῖς τὴν τε ἀρχὴν παραγαγεῖν παρηγμένον, ὥς εὐφημία περὶ τὰ εὐφημούμενα, τοῖς μὴ παντάπασι βεβλακευμένοις, καὶ νωθροῖς τὴν διάνοιαν. Ὅσοι δὲ ἐπὶ ποσὸν ἀρετῆς ἤδη προβεβηκότες τυγχάνουσι, τοῦτοις εὐφροσύνην οὐ τὴν τυχοῦσαν χαρίζεται ἢ περὶ τοὺς ἀγαθοὺς εὐφημία, εἰ δὲ Σολομῶντι πεῖθεσθαι, ἐγκωμιαζομένου δικαίου, λέγοντι, εὐφρα-

*) Σ. Ε. Ὁ Λούκαρις.

νεσθαι τοὺς λαοὺς. Πρόσθετες δὲ ὥς οὐδὲ μικρὰ συμβάλλεται εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν ἡ πρὸς τοὺς σεβασμίως τελευτήσαντας ἄνδρας τιμὴ, εἰ χορὴ τοῖς ὀφωμένοις ἐξεικάζειν τὰ ἀόρατα τῆς μεγαλουργίας τοῦ Θεοῦ εἰ γὰρ οὐκ ἄχρηστος τῇ ἀγαθοδοτίδι τοῦ Θεοῦ προνοία τῶν ὑλικῶν αἰτιῶν ἡ τάξις ἐπὶ τῶν ὀφωμένων εἰς διεξαγωγὴν καὶ διοίκησιν τοῦ παντός, εἰκὸς ἔστι καὶ πρὸς διαμονὴν τῶν ὑπὲρ φύσιν χαρισμάτων τοῦ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, μὴ παντάπασιν ἀχρήστους εἶναι τὰς τῶν θείων ἀνδρῶν πρεσβεύσεις καὶ μεσιτείας. Πρὸς δὲ ταῦτα καὶ ἀπιδουσα ἀνέκαθεν ἡ τῶν εὐσεβῶν ὁμιλῶν, ἐν εἰκόσι καὶ λόγοις τῶν θεαρέστως πολιτευσαμένων τὰς πράξεις καὶ τὰ κατορθώματα ἐκτίθεσθαι εἴωθε, πρὸς οὓς ἀπευθύνειν τε καὶ ὑμνίζειν τῶν πιστῶν ἕκαστος ἔχει τὸν ἑαυτοῦ βίον. Ἐπειδὴ οὖν καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἠὲ δόκησεν ὁ Θεὸς ὁσίως καὶ θεαρέστως βιώσαντα τὸν ἐν τοῖς Ὀμαλοῖς καλουμένοις χωρίοις τῆς νήσου Κεφαλληνίας Θεῖον Γεράσιμον τύπον γενέσθαι τοῦ κατὰ Χριστὸν πολιτεύματος, καὶ θείας ἀρετῆς χαρακτῆρα, οὐπερ αἱ ἐν βίῳ ἀρεταὶ τε καὶ κατορθώματα, οὐ μόνον ὑπ' ἀνθρώπων θαυμάζονται, καὶ πανταχοῦ κηρύττονται παρὰ τῶν εἰδόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Θεοῦ πολλῶν μᾶλλον ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ἐπισφραγίζονται καθ' ἑκάστην τοῖς θαύμασιν, ὅσα εἰς ὠφέλειαν τῶν δεομένων καὶ καταφευγόντων εἰς τὸ Θεῖον αὐτοῦ τέμενος ἡ μεγαλόδορος τοῦ Ἀγαθαρχικοῦ Πνεύματος ἀπεργάζεται Χάρις. Ἡμεῖς καὶ εὐσεβεῖν προθυμούμενοι πρὸς τὸν Θεὸν ἐν τῇ τὴν προσήκουσαν ἀπονέμειν τοῖς θείοις ἀνδράσι τιμὴν, καὶ τῆς κοινῆς τῶν Πιστῶν ὠφελείας προνοούμενοι, συνφθὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν Θεοῖς Πατρῶσι τῇ κοινῇ τῆς Ἐκκλησίας ἔδει κατακολουθοῦντες, Συνδικτικῶς θεσπίζομεν, διορίζομεθα καὶ ἐν Ἀγίῳ διακελευόμεθα Πνεύματι, γνώμῃ καὶ τῶν παρευρεθέντων Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν τοῦ τε Ἀντιοχείας, καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων, Ἱεροτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν Ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, Ἀρχιεπισκόπων τε καὶ Ἐπισκόπων καὶ Τιμιωτάτων Κληρικῶν, ἵνα ὁ προρρηθεὶς ἐν Ἀγίοις Γερασίοις, ἐτησίαις Ἱεροτελεστίαις καὶ Ἀγρυπνίαις τιμῶτο καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων γεραίροιο, καὶ ἐν ἀριθμῷ τῶν Ὁσίων καὶ Ἀγίων ἀνδρῶν καταλέγοιο ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἕξῃς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, οὐ μόνον ἐν τῇ Νήσῳ τῶν Κεφαλληναίων, ἀλλ' ἐπὶ πάσης τῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης τῶν Εὐσεβῶν Ἐκ-

κλησίας. Ὁ δὲ μὴ προσδεξάμενος τὴν Συνδικτικὴν ταύτην ἀπόφασιν, ἢ ὅλως ἀντειπεῖν τολμήσας, μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν, ἀποκοπτεὸς τῆς τῶν εὐσεβῶν ὁμηγύρεως, καὶ τοῖς πᾶσιν ἔστω ὡς ὁ ἔθνηκός καὶ ὁ τελώνης κατὰ τὴν τοῦ Εὐαγγελίου φωνήν. Εἰς γὰρ αἰοίδιον μνήμην καὶ διηνεκῇ τοῖς πᾶσιν ἀσφάλειαν τὰ παρόντα κανονικῶς τε καὶ Συνδικτικῶς ἀποφηνάμενοι ἐπιδεδώκαμεν. Ἐν ἔτει ἑπτάκις χιλιοστῷ ἑκατοστῷ τριακοστῷ, Μηνὶ Ἰουλίῳ Ἰνδικτικῶνος Πέμπτῃς ¹⁾).

Κύριλλος ἑλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἰωακείμ ἑλέφ Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

Θεοφάνης ἑλέφ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Κυζίκου Παρθένιος.

Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Θεοφάνης.

Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἀρτης Γαβριήλ.

Ὁ Ἀγχιάλου Παρθένιος.

Ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἀνθιμος, (ὁ μετέπειτα Πατριάρχης χρηματίσας)

Ὁ Νεοκαισαρείας Βενέδικτος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Προικονήσου Κλήμης, καὶ ἄλλοι πλείστοι.

Ταπεινὸς Ἐπίσκοπος Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου **Παρθένιος** μαρτύρομαι εἶναι ἀντίγραμμα ἐκ τοῦ Ἀρχετύπου τοῦ ἐνταῦθα εὐοσκομένου.

¹⁾ Σ. Ε. ἤτοι 1622 μ. Χ.

Τὸ Σιγγίλιον, δι' οὗ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησία ἀνεδειξε τὴν Ἱ. Μονὴν εἰς
Πατριαρχικὸν Σταυροπήγιον.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ ΕΛΕΩ. ΘΕΟΥ

*Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης
καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.*

Ἡ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Μονῶν σύστασις καὶ ἀνοι-
κοδόμησις, προῶγμα λυσιτελὲς καὶ ὠφέλειαν πνευματικὴν
παρέχον καθέστηκεν· οὐ μόνον γὰρ τὰ ἀναγκαῖα τοῖς μον-
άσαι προαιρουμένοις παρέχει, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς Θεῷ
διὰ πράξεως καὶ θεωρίας προσφέρει, καὶ θεοειδεῖς ἀπερ-
γάζεται, αἵτινες τῶν βιωτικῶν φροντίδων μακρὰν διατρέ-
βουσαι καὶ γαληνῶσαι ὡς εὐδίοις τισὶ λιμέσι τοῖς θείοις
περιφυλαττόμεναι Μοναστηρίοις καὶ μόνῳ Θεῷ διὰ προ-
σευχῆς προσκαρτεροῦσαι καὶ συνομιλοῦσαι, ἕως οὗ τῆς ἐν-
τεῦθεν ἐκδημήσασαι παροικίας εἰς τὴν ἐκεῖ καταντήσωσι
βασιλείαν καὶ χαρὰν τὴν ἀνεκλάλητον, ἣν δοῦναι ὁ μισθα-
ποδότης ὑπέσχετο τοῖς οὕτω προαιρουμένοις. Ἐπειδὴ τοί-
νυν καὶ ὁ ἐν Μοναχοῖς Ἱερεὺς Γεράσιμος θεοφιλεῖ κινη-
θεὶς γνώμῃ πολλὰ δαπανήσας, συνεστήσατο εἰς δόξαν Θεοῦ
Μοναστήριον ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Ὀμαλᾷ
Νέαν Ἱερουσαλὴμ ὀνομάσας, καὶ τοῦτο ἐκ θεμελίων αὐτῶν
καὶ βάθρων ἀνοικοδομήσας, Σταυροπήγιον Πατριαρχικὸν
εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι ἀπεδείξατο, καὶ τὸ τοῦ Πατριάρχου

ὄνομα παρησίᾳ διηνεκῶς μνημονεύεσθαι διετάξατο· εἴτα
Μοναστρίας συναγαγὼν ἐναρέτους γυναῖκας ἐνασκήσθαι
διέθετο καὶ γυναικεῖον αὐτὸ Μοναστήριον ἀπεκατέστησε
καὶ Ἑγουμένην ἐνάρετον γυναῖκα Λεοντίαν ὀνόματι γενέ-
σθαι ἠνάγκασε, καὶ οὕτω τῶν τῇδε μετέστη. Ἡ δὲ Ἑγου-
μένη αὕτη σὺν ταῖς λοιπαῖς Μοναχαῖς τὸ Μοναστήριον
αὐτὸ ἀνολαβοῦσαι, ἡξίωσαν τὴν ἡμῶν Μετριοτήτα διὰ
γράμματος ἐλεύθερον τιμῆσαι αὐτό, καὶ τὸ ἀκαταπάτητον
καὶ ἀζημίωτον ἔχειν ὡς Πατριαρχικὸν Σταυροπήγιον. Τού-
του χάριν ἡ Μετριοτής ἡμῶν τὴν αἴτησιν αὐτῶν ἀποδεξα-
μένη ὡς φίλην Θεῷ γράφουσα, ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀποφαί-
νεται, ἵνα ἡ εἰρημένη αὕτη Μονή, ἡ Νέα Ἱερουσαλὴμ,
πρῶτον μὲν εἴη καὶ ὀνομάζεται Πατριαρχικὸν Σταυροπή-
γιον, ἐλεύθερόν τε καὶ ἀκαταπάτητον, δεύτερον δὲ διάγει
κοινοβιακῶς ὡς καὶ τὰ λοιπὰ διάγουσιν Ἱερὰ καὶ θεῖα κοι-
νόβια, οὐ μόνον ἔχουσαι κοινὰ βρώματά τε καὶ πόματα,
σκεπάσματα τε καὶ ὑποδήματα, ἀλλὰ καὶ γνώμην φιλάδελ-
φον καὶ κατὰ Θεόν, ἐκάστη τὸ ἑαυτῆς συμφέρον φροντί-
ζουσα καὶ τὸ τῆς πλησίον, ὡς μία οὖσα ψυχὴ ἐν διαφόροις
οἰκοῦσαι σώμασιν, εἴγε ὄφελος εὐρεῖν ἐκ τῆς κοινοβιακῆς
ἐθέλουσαι ἀσκήσεως, ἐκτελοῦσαι καὶ τὰς κοινοβιακὰς ἀκο-
λουθίας, καὶ Θεὸν ἀνυμνοῦσαι καὶ δοξάζουσαι, ἵνα καὶ τῆς
τούτου ἐπιτύχωσι βασιλείας. Γινέσθω δὲ ἡ Ἑγουμένη αὐ-
τῶν ἀποφαινόμεθα, ἐκλεγομένη παρ' αὐτῶν ὥσπερ καὶ ἐν
τοῖς λοιποῖς ἡμετέροις Πατριαρχικοῖς Σταυροπηγίοις, ἄν-
δρες δὲ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ αὐτῷ μηδαμῶς εἰσερχέσθωσαν,
μηδὲ κοιμηθῆναι ἐν αὐτῷ, καθ' οἷον δὴ τινα τρόπον, τολ-
μάτωσαν, ἀλλ' οὐδὲ Ἱερομόναχοι, ἢ καὶ μοναχοὶ ἐν ἀργίᾳ
ἀσυγγνώστῳ καὶ ἀφορισμῷ ἀλύτῳ τῷ ἀπὸ Θεοῦ Παντο-
κράτορος, μήτε τις τῶν ἀπάντων τολμήσας ὀψέποτε ἀν-
δρῶν αὐτὸ Μοναστήριον ποιῆσαι καὶ αὐτὰς ἐξῶσαι τοῦ

Μοναστηρίου, ἀλλὰ γυναικεῖον Μοναστήριον εἰς ζεῖ ἔστω
ὥς ἐκεῖνος ὁ Κτίτωρ διέθετο, καὶ μηδεὶς τῶν κοσμικῶν
ἐξουσιάζειν καὶ δεσπάζειν αὐτοῦ ἐθελῆσαι καὶ τῶν ἐν αὐτῷ,
ἀλλ' εἰς καὶ μόνος ἔστω ὁ Δεσπότης αὐτοῦ καὶ Κύριος, ὁ
κατὰ καιροὺς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, οὗ καὶ τὸ ὄνομα
διηνεκῶς ἐν αὐτῷ μνημονεύεσθαι ὀφείλει ἐν ἐσπέρᾳ καὶ
πρωῖ, καὶ μεσημβρίᾳ. Εἰδὲ τις αὐθαδεῖα κινούμενος κατε-
ξουσιάζειν τολμῆσαι, ὥς αὐθάδης καὶ ἀνυπότακτος, ἔστω
ἀφωρισμένος καὶ κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ μετὰ
θάνατον ἄλυτος· ἀλλ' οὐδὲ ὁ κατὰ τόπου Ἐπίσκοπος τολ-
μάτω ἀπαιτεῖν τι παρ' αὐτῶν ἢ κατεπεμβαίνειν αὐτοῦ ἐν
βάρεϊ ἀργίας τῆς Ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτοις οὖν
ἅπασιν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐλευ-
θερωτήριον συγγιλιῶδες Γράμμα, καὶ ἐπεδόθη τῇ σεβασμίᾳ
καὶ Πατριαρχικῇ Σταυροπηγιακῇ μονῇ τῇ νέᾳ Ἱερουσαλὴμ
ἐν ἔτει ζ΄ μηνὶ Φεβρουαρίῳ Ἰνδικτιῶνος Γ' δεκάκτῃ ¹⁾.

Ἱερεμίας ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας
Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

[Ἐπονται καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν Συνοδικῶν ἁγίων Ἀρχιερέων ὑπογραφαὶ λίαν
συντετμημέναι καὶ δυσανάγνωστοι ἐν τῷ ἐπὶ μεμβράνης πρωτοτύπῳ, τῷ παρὰ τὴν
λάρνακα τοῦ Ὁσίου Λεοφάνου ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ].

¹⁾ Σ. Ε. ἡτοι 1582 μ. Χ.

Ο ΘΕΟΦΟΡΟΣ ΑΓΙΟΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ

Μεγίστην τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν δύναται νὰ παράσχη εἰς τὸν Χριστιανὸν ὁ βίος τῶν φιλοθέων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν καὶ πολλὸν τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον εἰς αὐτὸν νὰ προσκομίσῃ, διότι ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ περιγραφῆς τῆς ἐναρέτου πολιτείας αὐτῶν ὁ ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ τὸν φόβον Θεοῦ καὶ σεβόμενος καὶ τιμῶν τοὺς τὸν Θεὸν δοξάσαντας ἁγίους ἄνδρας παραδειγματίζεται ἐξ αὐτῶν καὶ προσπαθεῖ νὰ μιμῆται καὶ οὗτος τὸν ἅγιον βίον καὶ τὰς ἐναρέτους πράξεις τῶν ἐπιλέκτων καὶ δεδοξασμένων τούτων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στρατιωτῶν.

Ὅθεν καὶ ὁ βίος τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίου, τοῦ μεγάλου τούτου καὶ πημφαοῦς ἀστέρος, ὅστις ἐν τοῖςδε τοῖς χαλεποῖς καιροῖς ἐπεφάνη ἐν τῇ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίᾳς νοητῇ στερεώματι, ὁ βίος, λέγω, τοῦ θεσπεσίου καὶ θεοφόρου τούτου ἀνδρὸς ἀναγινωσκόμενος καὶ διδασκόμενος, ἀφ' ἐνὸς μὲν μεγίστην τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν εἰς πάντας ἡμᾶς δύναται ν'

* Πρὸς σύνταξιν τοῦ συνοπτικοῦ τούτου βίου καὶ περιγραφῆς τῶν θαυμάτων, παλαιότερων τε καὶ νεωτέρων, εἶχμεν ὑπ' ὄψει τὰς ἐξῆς πηγὰς : α) τὰς ἐκδόσεις τῶν ἐτῶν 1828, 1830 καὶ 1870, β) τοὺς εἰς τὸν Ὅσιον μνημειώδεις πνευματικὸς λόγους, τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Τυπάλδου Διακόνου (1823) καὶ τοῦ ἐλλογίμου φίλου κ. Σωτηρίου Δ. Γαζῆ λυκειάρχου (1919) καὶ γ) πολυτίμους τινὰς ἐπιστολικὰς σημειώσεις τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνοῦ. † Οἶκ. Γερ. Π.

ἀποδώσῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ πολλοὺς τοὺς μιμητὰς αὐτοῦ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν νὰ δημιουργήσῃ καὶ ἀναδείξῃ. Ἐπομένως μὲ τὴν θείαν φώτισιν καὶ πατρικὴν εὐλογίαν τοῦ μεγάλου ἡμῶν προστάτου Ἀγίου Γερασίμου προβαίνομεν καὶ ἡμεῖς ἤδη διὰ τοῦ μικροῦ ἡμῶν χρωστήρος εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ βίου αὐτοῦ, ἀναγράφοντες ἅμα καὶ τὰ ἑξαίσια αὐτοῦ θαύματα πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ αἶνον τοῦ τε ἐγκωμιζομένου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐν Οὐρανοῖς Πατρὸς τοῦ εἰπόντος : «Τοὺς δοξάζοντάς με ἀντιδοξάσω».

*
*
*

Ὁ βίος.

Οὗτος ὁ ὅσιος καὶ νεοφανὴς ἀστὴρ Γεράσιμος ἐκ τῆς ἱστορικῆς Πελοποννήσου ἀνέτειλεν ἐξορμώμενος, ἐκ κώμης λεγομένης Τρίκκης ἢ Τρίκκαλα τῇ 1509 σωτηρίῳ ἔτει. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ, Δημήτριος καὶ Καλὴ, ἦσαν εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι καὶ κἀν εὐσεβεῖς, ἀνύκοντες εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ ἱστορικὴν οἰκογένειαν τῶν Νοταρᾶ.

Ὁ Γεράσιμος ἀνετράφη ἐν μέσῳ θεραπόντων καὶ θεραπαινίδων, πλούτου καὶ δόξης, θωπειῶν καὶ χαρίτων, λαμπρότητος καὶ μεγαλείου· ἀλλ' οὔτε ἡ λαμπρότης καὶ τὸ μεγαλεῖον, οὔτε ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ καθόλου χλιδὴ καὶ ἡ τοῦ βίου εὐμάρεια ἠδυνήθησαν οὐ μόνον ν' ἀποτρέψωσιν, ἀλλ' οὐδὲ κἀν νὰ μειώσωσι τὸν οὐράνιον καὶ ἔνθεον αὐτοῦ πόθον καὶ ἔρωτα ν' ἀφιερῶσιν ἐξουτὼν ὡς ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ εὐγενὴς καὶ μεγάλη τοῦ θεοφωτίστου νέου καρδία εἶχεν ἀδιασπᾶτως συνδεθῇ μὲ τὸν οὐρανόν. Ἡ καρδία τοῦ Γερασίμου ἠγάπα καὶ ἐπέθη τὸ ἀληθές, τὸ σταθερόν, τὸ αἰώνιον, ὑπερ ἑστίν αὐτὸς ὁ Θεός. Διότι μόνον ὁ Θεὸς εἶνε ἡ δόξα, ἡ ἀνέσπερος, ἡ ἀναστροφή ἡ ἀκέρεστος, ἡ λαμπρότης ἡ ἀσπιλος, τὸ κάλλος τὸ ἄφθιτον καὶ ἀμάραντον. Ἰδοὺ τί ἠγάπησεν ἡ μακαρία ψυχὴ τοῦ Γερασίμου, ἰδοὺ τί ἐπέθηκεν ἡ θεοδόχος αὐτοῦ καρδία, τὸν Θεόν. Καὶ κρύφα ἐγκαταλείπων καὶ πατρικὴν στέγην καὶ οἰκίους καὶ εὐμάρειαν καὶ ὡς σκύβαλα τὰ πάντα λογισάμενος ἀπέρχεται πρῶτον εἰς τὴν νῆσον Ζάκυνθον, εἶτα εἰς Θεσσαλίαν καὶ Εὐξείνιον Πόντον καὶ Βυζάντιον καὶ Προποντίδα καὶ Χαλκηδόνά καὶ Ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἀθῶ, ἵνα ὡς φίλεργος καὶ φιλόπονος μέλισσα τὸ μέλι τῆς θεαρέστου διαγωγῆς

καὶ πολιτείας πολλαχόθεν ἀποκομίσῃ. Ἐνταῦθα περιβάλλεται καὶ τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ δι' ἀτρύτων καὶ ὑπερανθρώπων πόνων καὶ καμάτων καθίσταται σκευὸς ἐκλεκτὸν τῆς θείας χάριτος καὶ πρότυπον καὶ τέλειον ὑπόδειγμα τῆς κατὰ Χριστὸν πολιτείας καὶ διαγωγῆς. Ὁ διακαὴς ἔρωσ τοῦ ὅμως ἦτο νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ προσκυνήσῃ τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὃν τοσοῦτον ἠγάπησε. Διὸ ἐκ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὅρους τοῦ Ἀθῶ λαμβάνει τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν Ἀγίαν Πόλιν. Καὶ ἀφοῦ προσεκύνησε τὸν τόπον τοῦ Κυρίου, ἀπέρχεται εἰς τὸ Σίναιον Ὅρος καὶ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τὴν Δαμασκὸν καὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Λιβύην καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πάνοπλος πνευματικῶς ἐκ τῆς ἀσκητικῆς καὶ ἐρημικῆς περιοδείας του. Ἐνταῦθα ἀναλαμβάνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κανδηλάπτου τοῦ Παναγίου Τάφου ἐπὶ ἑν ἔτος καὶ εἶτα ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Γερμανοῦ χειροτονεῖται ὑποδιάκονος, διάκονος καὶ Πρεσβύτερος, οὐχὶ διὰ ν' ἀναπαυθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς κόπους καὶ νὰ ἐπαυξήσῃ τοὺς ἀγῶνας καὶ νὰ δυνήθῃ ὅσον οἶόν τε ἀνθρωπίνως νὰ ὑπηρετήσῃ ἀύλως τὸν Ἀύλον. Τέλεις μαθητῆς διὰ τῆς ἀσκήσεως γεγόμενος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀπέρχεται καὶ εἰς τὴν παρὰ τὸν Ἰορδάνην ἔρημον καὶ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ῥωννύμενος τελεῖ ὁ πανόλβιος τὴν τεσσαρακονθήμερον παντελεῖ ἀστίαν κατὰ μίμησιν τοῦ Θεανθρώπου καὶ δώδεκα ὅλους ἐνιαυτοὺς εἰς τὴν θεοδόχιστον Παλαιστίνην ἐνδιατρίψας ἐν νηστείᾳ, ἐν ἀσκήσει, ἐν δάκρυσιν, ἐν προσευχῇ καὶ ὅλως ἀγνισθεὶς καὶ ἀγισθεὶς ἐν τῇ σταδίῳ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων ἀπέρχεται εἰς Κρήτην καὶ ἐκεῖθεν πάλιν ἐπανακάμπει εἰς Ζάκυνθον, ἐν ᾗ ἐβρών ἀγνωστὸν τι καὶ ἀπόκρυφον σπήλαιον ἐξῆσεν ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἐκείνῃ ἐρημίᾳ πέντε ὅλα ἔτη, προσκαρτερῶν ἐν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ νηστείᾳ πρὸς ἐκπλήθυσιν τοῦ ψυχλμῶδου «ἐγὼ εἶπα Θεοὶ ἐστέ καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες». Ἐπιτίζετο δὲ ἐν τῇ ὑψηλοκρήμυνῃ καὶ ἀποτόμῃ ἐκείνῃ σπηλαίῳ ὁ ἐπίγειος οὗτος ἄγγελος ἀπὸ ὀλίγην κολοκύνθην ἀνευ ἄλατος καὶ ὀσπρια δεδρεγμένα ἀνευ ἄρτου. Οὕτω λοιπὸν ὡς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ βιώσας ὁ θεὸς Γεράσιμος καὶ ζῶν ὑπὲρ τὰ δρώμενα καὶ ἔσπιναν Θεοῦ θεῶν καὶ ἀκηλίδωτον γεγόμενος καὶ οὐχὶ αὐτὸς ζῶν, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἐν αὐτῷ, πρρεκάλει τὸν Κύριον ἵνα διευθύνῃ καὶ καθοδηγήσῃ τὰ διχοδήματα αὐτοῦ εἰς τόπον, ἐνθα νὰ τελειώσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀσκητικῆς αὐτοῦ πολιτείας. Καὶ κατὰ θεῖαν ἀπόφασιν καὶ οἰκονο-

μίαν ὁ δόσιος Γεράσιμος ἀπὸ Ζακύνθου κατευθύνεται εἰς Κεφαλληνίαν, εἰς τὴν ἔλαχεν ἀπὸ Θεοῦ ὁ μέγας καὶ πολύτιμος κλήρος ν' ἀποκτήσῃ. Αὐτὸν Πολιοῦχον καὶ Προστάτην εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν παρέμεινεν εἰς σκοτεινόν τι σπήλαιον οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης καὶ τῆς πόλεως, παρὰ τὴν θέσιν «Σπήλεια», ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς διαδοθείσης φήμης αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει ἤρξατο νὰ συρρέῃ πλῆθος λαοῦ, ἵνα ἴδῃ καὶ προσκυνήσῃ τὸν θεοπέσιον τοῦτον φωστῆρα, καὶ μὴ θέλων τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, παρέμεινεν εἰς τὸ ἐν λόγῳ σπήλαιον ἔνδεκα μὲνον μῆνας καὶ εἶτα ἀπῆλθεν εἰς τὴν νῦν εὐαγγῆ Ἱερὰν τῶν Ὁμαλῶν Μονήν, ἣν ἐκ βάρων ἀνήγειρε παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ ὑψηλοκρήμνου καὶ χιονοσκεποῦς ὄρους Αἰνίου καὶ θεοπνεύστως ἐπωνόμασε «Νέαν Ἱερουσαλήμ», ὡς μέλλουσιν ν' ἀποβῇ γυμνάσιον πνευματικόν, ἱατρεῖον ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ κέντρον τερατουργημάτων τῆς πίστεως διὰ θαυμάτων ἀτελευτήτων καὶ ἰάσεων ἀναριθμητῶν, διὰ τῶν ὁποίων ν' ἀποδεικνύεται ζωσα ἡ πίστις, νὰ κηρύττῃται ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, ν' ἀναζωπυρῶται τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ νὰ διασώζωνται ὡς εἰς λιμένα ψυχαὶ χειμαζόμεναι καὶ κινδυνεύουσαι. Ἐν τῇ νέᾳ δὲ ταύτῃ Ἱερουσαλήμ συνήγαγε καὶ μοναζούσας, ἃς ἐδίδασκε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἰσάγγελον πολιτείαν. «Τεχνία, ἔλεγεν ὁ μακάριος, εἰρηνεύετε ἐν ἑαυταῖς», ἔχετε ἀγάπην καὶ εἰρήνην ἐν τῇ ψυχῇ σας, διότι πᾶσα ἄλλη σωματικὴ ἀσκήσις καὶ σκληραγωγία ἄνευ τῆς ἀγάπης εἶνε ἀνωφελής καὶ ματαία. Μοναχὸς καὶ ἐν γένει χριστιανὸς μὴ ἔχων ἀγάπην ἐν ἑαυτῷ εἶναι «χαλκὸς ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον».

Οὕτω δὲ ὁ θεῖος Γεράσιμος ἀμέμπτως καὶ δόσιως πολιτευσάμενος καὶ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ προῖδὼν προσεκαλέσατο τὰς ἑαυτοῦ Μοναστρίδας, τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, καὶ καθοδηγήσας καὶ εὐχηθεὶς καὶ εὐλογήσας, παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν πρὸς τὸ ποθοῦμενον Σωτήρα Ἰησοῦν Χριστὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (1579 Αὐγούστου 15). * Καὶ ἡ μὲν ἀγία αὐτοῦ ψυχὴ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τοὺς Οὐρανούς ὑψωθείσα εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἁγία τῶν Ἀγίων πλησίον τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τὸ δὲ τρισόβδιον αὐτοῦ σκήνος ἐτάφη ἐν τῇ Ἱ. Ναφ τῆς Μονῆς. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μένῃ ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένος ὁ ἑνσαρκὸς ἄγγελος καὶ τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου τοῦ 1851

1581

* Σ. Ε. Ἐνεκα τῆς θεομητορικῆς ἑορτῆς ἡ Ἀκολουθία τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου φάλλεται τῇ 16ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός.

ἐνεργεῖται ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ χαριτοδρότου λειψάνου ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν Ἐξάρχον τοῦ τότε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου καὶ πρὸς ἐκπληξιν πάντων τῶν περιεστώτων εὐρέθη τὸ πάντιμον σκήνος ἄφθαρτον, ἀναλλοίωτον καὶ εὐωδιάζον· ἀλλ' ἐπειδὴ τινὲς τῶν ἐναντίων **, ὄργανα γινόμενοι τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου καὶ κινούμενοι πρὸς κατηγορίαν τῆς ἀμώμου ἡμῶν πίστεως καὶ Ἐκκλησίας ἐλάλουν ἀσεβῶς περὶ τῆς θείας ταύτης ἀνακομιδῆς, διὰ τοῦτο κατὰ προσταγὴν τοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Γαβριὴλ ἐνεταφιάσθη πάλιν τὸ Ἅγιον λείψανον καὶ μετὰ ὀκτάμηναν προθεσίαν, ὁρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ Μητροπολίτου, γίνεται νέα ἀνακομιδὴ τοῦ δόσιου λειψάνου, καθ' ἣν τοῦτο, πρὸς καύχημα τῶν Ὀρθοδόξων καὶ κατασχόνῃν τῶν ἐναντίων, οὐ μόνον εὐρέθη πάλιν σφον καὶ ἀκέραιον μετὰ τῶν ἱερῶν ἀμφίων του, δι' ὧν εἶχεν ἐνταφιασθῇ, καὶ εὐωδιάζον, φέρον οὕτως εἰπεῖν ὅλα τὰ αἰσθητὰ σημεῖα τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς ἐν αὐτῷ κατοικοῦσης θείας χάριτος, ἀλλὰ καὶ θαύματα ἰάσεως δαιμονίωντων ἐτελέσθησαν κατὰ τὴν ὥραν τῆς δευτέρας ἀνακομιδῆς εἰς ἐπίσημον μαρτύριον τῆς ἀγιότητος τοῦ κεκρυμμένου θησαυροῦ. Ἐμεινε τοίνυν ὑπὸ τὴν γῆν τὸ Ἅγιον λείψανον ἔτη δύο καὶ μῆνας ὀκτώ, ἔκτοτε δὲ παραμένει ἐν τῇ Νήσῳ Κεφαλληνίᾳ ὡς προσκύνημα τῶν αἰώνων, ἀφθαρτον, εὐωδιάζον, θαυματουργόν, θεραπεῖον τὰς νόσους τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τῶν μετ' εὐλαθείας καὶ πίστεως εἰς Αὐτὸ προσερχομένων χριστιανῶν.

* *

Τὰ θαύματα.

Ἀλλὰ τίς ἄρ' ἔστιν ὅτι δύναται νὰ ἐξιστορήσῃ καὶ ν' ἀπαριθμήσῃ τὰ καθ' ἑκάστην ἐν τε τῇ Ἱερᾷ τῶν Ὁμαλῶν Μονῇ καὶ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τύπῳ τελούμενα θαύματα; τὰς ἰάσεις τῶν ἀσθενούντων, τὰς θεραπείας τῶν δαιμονιζομένων, τὰς εὐεργεσίας τῶν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ πανσέπτου λειψάνου του μετ' εὐλαθείας προσιόντων; Ποία γλῶσσα δύναται νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν

** Σ. Ε. Πρόκειται περὶ τῶν ἐν τῇ Νήσῳ Παπιστῶν, οἵτινες διὰ τῶν ἐνεργειῶν των πρὸς τὴν κατέχουσιν τὴν νῆσον Ἑνετικὴν ἐξουσίαν, φθόνῳ αἰρετικῷ κινούμενοι, κατώρθωσαν νὰ διατάξῃ ὁ ἐν Ἑνετίᾳ ἐπρεὺς Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Γαβριὴλ τὴν ἐπὶ θμῶν ἐκ νέου ταφὴν τοῦ θεοῦ λειψάνου.

πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν τοῦ μεγάλου ἡμῶν Πατρὸς καὶ Προστάτου.

Καὶ τίς ἄλλος ἢ ὁ θεῖος Γεράσιμος διεφύλαξε τὴν νῆσον τῆς Κεφαλληνίας ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀπίστων καὶ διετήρησε ταύτην ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν αἰμοχαρῶν Ἀγαρηνῶν; Καὶ τίς ἄλλος ἢ ὁ μέγας Γεράσιμος ἔσωσε τὴν νῆσον τῇ 1760 καὶ τὸ 1816 καὶ τῇ 1854 ἀπὸ μεγάλης καὶ γενικῆς λοιμώδους νόσου, ὅτε καὶ ἐλιτανεύετο τὸ Ἱερὸν Λεῖψανον ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον πρὸς κατάπαυσιν τῆς θεοστουχοῦς μάστιγος, ὡς ἐπίσημοι καὶ αὐθεντικαὶ μαρτυρίαι τοῦτο μαρτυροῦσι;

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καίτοι αὐτὸ τοῦτο τὸ θεῖον καὶ πνευματέμφορον λείψανον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου εἶναι θαῦμα θαυμάτων καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τρανωτέρας ἀποδείξεως διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν χάριν, ἥς ἀπὸ Θεοῦ ἔτυχεν ὁ Θεοφόρος Ἅγιος ἕνεκα τῆς ἀσκήσεως καὶ τοῦ ἐπὶ γῆς ἀμώμου καὶ ἀγγελικοῦ βίου του, ἐν τούτοις πρὸς ψυχικὴν πάντων ἡμῶν ὠφέλειαν καὶ ἐν τῇ πίστει κραταίωσιν δεῦτε ἀναγράψωμεν ἐνταῦθα τινὰ τῶν ἀπείρων θαυμάτων του, ἅτινα περισυνελέξαμεν ἀπὸ ἀκριβοῦς καὶ ἀλάνθαστα ὑπομνήματα καὶ ἀπὸ αὐτόπτας ἀξιόπιστους.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἁγίου γυνὴ τις δαιμονιζομένη, διαμένουσα ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ χάριν θεραπείας, ἐκρημνίσθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος νύκτα τινὰ ἐντὸς τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Μονῆς φρέατος. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος, ὡς πατὴρ φιλόστοργος καὶ διώκτης ἀμείλικτος τῶν πονηρῶν πνευμάτων, προσῆλθὲν ἀμέσως εἰς βοήθειαν τῆς ἐκ πνιγμοῦ κινδυνεύουσας ταλαιπώρου ἐκείνης γυναικὸς καὶ ἔσωσεν αὐτὴν ὡς ἑξῆς: Ἐνῶ ἐκοιμῶντο ὅλοι αἱ ἐν τῇ Μονῇ Μοναχαί, ὅτε ἡ πάσχουσα ἔπεσεν εἰς τὸ φρέαρ, ἐξύπνησεν ὡς ἐκ συνθήματος ὅλοι, διότι ἐνόμισαν ὅτι ἤκουσαν καθ' ὕπνους τὴν γνωστὴν εἰς αὐτὰς πατρικὴν φωνὴν τοῦ Ὁσίου λέγοντος «προφθάσατε γρήγορα ὅτι ἡ δαιμονισμένη εὐρίσκεται εἰς ἔσχατον κίνδυνον καὶ χρειάζεται βοήθειαν» καὶ ἐξεληθεῖσαι μὲ φῶτα εὐρον τὴν ἀτυχῆ ἐπιπλέουσαν εἰς τὸ πλήρες ὕδατος βαθὺ φρέαρ, ὡς νὰ ὑπεδαστάζετο ὑπὸ τινος, ἥτις καὶ ἐφώναζεν ἐκ τοῦ βάθους «ρίψκτέ μου, Μητέρες, σχοινίον διὰ νὰ σωθῶ». Ἀποῦ λοιπὸν διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀνήλθε σῶα καὶ ἀδλαβῆς καὶ ἐφαίνεται ἀπελευθερωθεῖσα πλέον ἀπὸ τοῦ ἀκαθάρτου πνεύματος, διηγῆθη εἰς τὰς καταπλήκτους ἐκ τοῦ θαύματος Μοναχὰς ὅτι, ὅταν συνεργεῖα τοῦ πονηροῦ ἐρρίφθη εἰς τὸ φρέαρ, εἶδεν ἕνα Κολόγηρον νὰ τὴν κρατῇ εἰς τὴν ἐπιφανείαν

τοῦ ὕδατος διὰ νὰ μὴ πνιγῇ καὶ νὰ τῇ λέγῃ ὅτι ἡλευθερώθη ἀπὸ τοῦ δαίμονος καὶ νὰ μὴ φοβῇται, διότι θὰ σωθῇ. Τότε ἐν σώματι μετέβησαν ὅλοι εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐδοξολόγησαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον διὰ τὸ μέγα καὶ ἐξαίσιον τοῦτο θαῦμα.

Τῇ 1760 λοιμικὴ τις καὶ φθοροποιὸς ἀσθένεια, ἴσως ἡ πανώλης, ἐδασάνιζε τὴν νῆσον, ἀναφανείσα κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Λειβαθοῦς, εἶτα εἰς Ἀργαστόλιον καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐπεκταθεῖσα εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς νήσου διὰ τῶν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν καὶ τῶν πολλαπλῶν μέσων τῆς τότε κυβερνήσεως τὴν νῆσον Ἑνετικῆς Ἀρχῆς τὸ κακὸν οὐδόλως περιωρίζετο, ἀλλὰ μᾶλλον ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἡῤῥανε· τότε πάντες οἱ κάτοικοι μετὰ δακρύων προσέτρεχον εἰς τὴν πολυτίμον προστασίαν καὶ σκέπην τοῦ θεοῦ Γερασίμου, εἰς τὴν λαμπρικὴν χάριν καὶ δύναμιν τοῦ ὁποίου εἶχον ἀπεριόριστον πίστιν καὶ πεποίθησιν. Καὶ ὄντως νύκτα τινὰ ἢ ἐν τῇ Μονῇ Οἰκονόμος Ἀκακία Μοναχὴ, ἐκ χωρίου Ζερβάτα τῆς Σάμης καταγομένη, ἄκακον ὄντως καὶ ἐνάρετον βίον διάγουσα, βλέπει καθ' ὕπνους τὸν Ἅγιον γονυπετῇ ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος καὶ μετὰ δακρύων δεόμενον καὶ λέγοντα. «Εἶναι μὲ τὸ θέλημά σου, Κυρία μου, νὰ διώξω τὸ φθοροποιὸν κακὸν ἀπὸ τὸ νησίον τοῦτο, εἰς τὸ ὅποιον ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ πρόνοια τοῦ γλυκυτάτου Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μου μὲ διώρισε προστατῆν καὶ φυλάκα;» Τότε ἀκούει ἡ αὐτὴ Ἀκακία φωνὴν ὡς νὰ προήρχετο ἐκ τῆς ἁγίας εἰκόνος. «Ναί, δοῦλε γνήσιε τοῦ Υἱοῦ μου, θέλημά του εἶναι καὶ διώξῃς το, διότι καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο τὸν παρεκάλεσα καὶ συγκατένευσε». Καὶ βλέπει ἡ Ἀκακία τὸν Ἅγιον νὰ ἐγείρεται ἐκ τῆς γονυπετοῦς στάσεώς του καὶ διὰ τῆς ράβδου του νὰ ἐκτυλίσῃ ἕνα τάπητα, ὅστις εὐρίσκετο εἰς τινὰ ἐκεῖ γωνίαν, καὶ διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ράβδου του νὰ συλλέγῃ ἐκ τοῦ ἀκαθάρτου τούτου τάπητος εἰδὸς τι βάρδακος· μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς τελείας περισυλλογῆς εἶδεν ὅτι ἐξηλθεν ὁ Ἅγιος ἐκ τοῦ δωματίου καὶ διὰ φουρήματός του ἐσκόρπισε τὸν βάρδακον τοῦτον εἰς τὸν ἀέρα. Τότε ἡ εὐσεβὴς Ἀκακία ἐγεγρεῖται ἀπὸ τοῦ ὕπνου διηγῆθη πλήρης χαρᾶς καὶ εἰς τὰς ἄλλας Μοναχὰς τὴν φανερὰν ταύτην ἀποκάλυψιν τῆς ἐκ τῆς ἀσθενείας ἀπολυτρώσεως τῆς νήσου τῇ μεσιτείᾳ τοῦ Ἁγίου καί, τούτου κοινολογηθέντος ἀνὰ πάντας τὴν νῆσον, συνέτρεχον εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν πάντες οἱ κάτοικοι, ἵνα μετὰ δακρύων εὐχαριστήσωσι τὸν μέγαν Προστάτην καὶ θεῖον Ἰατρὸν, διότι ὄντως ἡ μαστίζουσα τὴν νῆσον βροτολοιγὸς νόσος ἀμέσως κατέπαυσε.

Τῷ 1785 γυνή τις ἐκ Κατοχῆς ἔφερεν εἰς τὴν Μονὴν τὴν εἰκοσαετῇ θυγατέρα της, ὀνόματι Σωσάναν, πάσχουσαν ἐκ πνεύματος πονηροῦ καὶ κωφάλαου. Μετὰ ἐνὸς ἔτους διαμονὴν καὶ ἀξιοδάκρυτον κατὰστασιν ἤρχισεν ἡ Σωσάνα τὴν νύκτα νὰ τραγῶδῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἔμενε πάντοτε κωφάλαος καὶ διετέλει εἰς κατὰστασιν βλακώδη. Ἡμέραν τινὰ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ ἤρχισεν ἡ Σωσάνα ἐντὸς τοῦ Ναοῦ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ προξενῇ τόσον θόρυβον, ὥστε ὁ Ἐφημέριος, ὀνόματι Νεόφυτος, παρ' ὅλας τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς προσταγὰς του νὰ παύσῃ διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ, ὠργίσθη καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν σφοδρότατον ῥάπισμα, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου ἡ Σωσάνα περισσότερον ἔκλαιε καὶ ἐφώναζε. Τὴν αὐτὴν νύκτα βλέπει ὁ Νεόφυτος καθ' ὕπνου ὅτι μετέλθῃ δι' ὕπηρεσίαν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ὅτι αἰφνιδίως ἤνοιξεν ἡ λάρναξ τοῦ Ἁγίου λειψάνου καὶ ὁ Ἅγιος ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Ἐφημέριον νὰ πλησιάσῃ καὶ διὰ τινος βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἐκράτει εἰς χεῖράς του ὁ Ἅγιος, ἐκτύπησε τὸν Νεόφυτον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ εἶπε «σοῦ» ἐπόνεσε; οὕτω ἐπόνεσε καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ῥάπισμα, τὸ ὁποῖον ἔδωκας» χθὲς εἰς τὴν ἀσθενῇ μου Σωσάναν». Τότε ἔντρομος ἠγέρθη ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁρθροῦ ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Ἅγιον μετ' ὀλίγον κατέφθασεν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἡ Σωσάνα, σωφρονοῦσα πλέον καὶ ὁμιλοῦσα καὶ κατανυκτικῶς προσευχομένη καὶ εὐχαριστοῦσα τὸν Ἅγιον διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἀπολύτρωσίν της.

Τῷ 1786 ἔφερον εἰς τὴν Μονὴν γυναῖκά τινα ἀπὸ τὰ Λεχενὰ τῆς Πελοποννήσου, Μαρίαν ὀνόματι, δεινῶς βασανιζομένην ὑπὸ τοῦ δαίμονος. Ἡ δύστηνος αὕτη γυνὴ ἐκτὸς τῆς ταλαιπωρίας, ἣν ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ πονηροῦ πνεύματος, εἶχε καὶ τὴν μανίαν, ὅτε εὐρίσκετο μόνη, νὰ τρώγῃ πᾶν τὸ προστυχόν, πέτρας, μαλλία, πτερὰ, ὀκλίαι καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἐνώπιόν της, ἀλλὰ τῇ βοηθεῖα τοῦ Ἁγίου οὐδεμίαν σωματικὴν βλάβην ἐκ τούτων ἐλάμβανεν. Ἀλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεός· μετὰ τετράμηνον ἐγκαρτέρησιν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἐσώθη διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου καὶ ἡλευθερώθη ἡ τάλαινα ἀπὸ τῆς μάστιγος τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαδόλου καὶ πλήρης ὑγιείας καὶ φρονήσεως ἐπανήλθεν εἰς τὸν οἶκόν της κηρύττουσα πανταχοῦ τὸ μέγα τῆς θεραπείας τῆς θαύμα καὶ δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον.

Τῷ 1788 γυνὴ τις, Αἰκατερίνη τὸ ὄνομα, ἐν τῇ γειτονικῇ τῆς Λευ-

κάδος νήσῳ, ἐκ χωρίου Ἐγγλουβί, ἠσθένησε βαρέως· καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα, κατὰ τὸν ἱερὸν Εὐαγγελιστὴν, εἰς τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰ φάρμακα καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα ἔκειτο ἐπὶ πολὺ κλινῆρης, τὸ αἰκτρὸν αὐτῆς τέλος ἀναμένουσα. Ἀλλ' ὁ εὐσεβὴς αὐτῆς σύζυγος Ἰωάννης ἀκούων τὰ πολλὰ καὶ τεράστια τοῦ Θεοφύρου Γερασίου θαύματα καὶ ἔχων πλήρη πεποίθησιν καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον καὶ ἱαματικὴν αὐτοῦ χάριν καὶ δύναμιν δὲν ἀπέκαμεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐλπίδι καὶ ἀθλίᾳ ἐκείνῃ ἐκ τῆς μακροχρονίου νόσου καταστάσει ἐκόμισε τὴν σύζυγόν του εἰς τὰ Ὁμαλὰ καὶ τὴν ἀφήκεν ἐπὶ κραδᾶτου ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, δεόμενος μετὰ δακρύων καὶ συντριβῆς καρδίας εἰς τὸν Ἅγιον νὰ σώσῃ τὴν Αἰκατερίνην ἀπὸ βεδαίου θανάτου. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θέλων ἵσως νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπομονὴν τῶν εἰς αὐτὸν ἐξ ἀνάγκης προστρεχόντων δὲν ἐξετέλεσεν ἀμέσως τὸ αἶτημα, δι' ὅπερ βεβαίως καὶ ὁ Ἅγιος ὡς μέγας Μεσίτης παρεκάλει τὸν Παντοδύναμον. Καὶ μετὰ ἐξάμηνον δέσιν καὶ ἰκείαν καὶ κατάνυξιν καὶ νηστείαν καὶ προσκαρτερίαν καὶ πίστιν ἀκράδαντον, βλέπει αἰφνης ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἡ δεινῶς πάσχουσα Αἰκατερίνη τὸν Ἅγιον νὰ τὴν εὐλογῇ καί, ὡς τοῦ θαύματος, εὐθὺς ἐγείρεται ἐκ τῆς κλινῆς της, ὡς ὁ παραλυτικὸς τοῦ Εὐαγγελίου, ὑγιὴς καὶ σφριγῶσα, ὡς νὰ μὴ ἦτο παντάπασιν ἀσθενής. Τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα πάντες βλέποντες προσέτρεξαν μετὰ δακρύων καὶ χαρᾶς πρὸς τὸν Ἅγιον, ἀφοῦ δὲ ἡὐχαρίστησαν δεόντως τὸν μέγαν Ἰατρὸν καὶ Προστάτην ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Αἰκατερίνη, ἐπανήλθον εἰς τὴν Λευκάδα πανταχοῦ διηγούμενοι τὸ ἐξάισιον γεγονός. Καὶ αἱ εὐγνώμονες δοῦλοι συχνάκις ἤρχοντο ἐκ τοῦ χωρίου τῶν εἰς τὴν Μονὴν διὰ ν' ἀνχεπέμπωσιν αἶνον εὐχαριστίας πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ πρόμαχον.

Τῷ 1790 εἰς τὸ χωρίον Μαγούλα τῆς Αἰτωλίας κόρη τις, Γιαννούλα ὀνόματι, ἀσθενήσασα ἐκ τῆς νόσου εὐλογίας ἐτυφλώθη καθ' ὁλοκληρίαν. Εἰς τοιαύτην ἀθλίαν καὶ σκοτεινὴν κατὰστασιν διατελοῦσα καὶ σφόδρα λυπούμενη διὰ τὴν τύφλωσιν βλέπει καθ' ὕπνου ἕνα Καλόγηρον καὶ τῇ λέγει «μὴ λυπῆσαι διὰ τὴν συμφορὰν σου» μόνον πῆγαινε εἰς τὴν Κεφαλληνίαν καὶ θέλει σὲ ἱατρεύσῃ ὁ Γεράσιμος». Ἐξυπνᾷ ἡ κόρη τεταραγμένη ἐκ τοῦ ὀνείρου καὶ πλήρης χαρᾶς διηγεῖται εἰς τοὺς γονεῖς της τὸ ὄραμα. Οὗτοι καὶ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες τὰ καθ' ἑκάστην ἐν τῇ εὐλογημένῃ νήσῳ παρὰ τοῦ θείου Γερασίμου τελούμενα θαύματα ὁδηγοῦσιν ἀμέσως τὴν τυφλὴν κόρην·

των εἰς τὸν χαριτόδωτον Ὅσιον. Ἐν τῇ Τετάρτῃ τῶν Ὁμαλῶν Μονῇ ἐπὶ ἐν δολόκληρον ἔτος διέμεινον δεόμενοι καὶ προσευχόμενοι καὶ νηστεύοντες καὶ ἀγρυπνοῦντες καὶ ἐλπίζοντες καὶ ἀκραδάντως ἀναμένοντες τὴν ἀπὸ τυφλώσεως ἱασιν. Καὶ ὁ βραβεύων τὴν πίστιν ἐκτελεῖ τὴν ὑπόσχεσιν. Ἀκριδῶς μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἀπὸ τοῦ πρώτου δνείρου βλέπει πάλιν καθ' ὕπνου ἡ εὐσεβὴς Γιαννοῦλα τὸν αὐτὸν Καλόγηρον νὰ τὴν εὐλογῇ καὶ νὰ τῇ λέγῃ «σηκώσου, πήγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου, εἶσαι ὑγιής». Καὶ ἔντρομος ἐγερθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὕπνου προσκαλεῖ ἑξαλλος ἐκ χαρᾶς τοὺς πάντας καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρης ὑγείας καὶ φωτὸς μεταβαίνει μετὰ τῶν γονέων τῆς καὶ ὄλων τῶν Μοναζουσῶν εἰς τὸν Ναὸν καὶ δοξολογοῦσι τὸν Θεὸν τὸν δοξάζοντα τοὺς Ἁγίους καὶ ποιοῦντα μεγάλα καὶ θαυμαστά. Καὶ εἰτα ἐπανήλθεν ἡ Γιαννοῦλα μετὰ τῶν γονέων τῆς ὑγιᾶς εἰς τὴν πατρίδα τῆς κήρυξ διαπρύσιος καὶ ἀπόστολος γενομένη τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Γερασίμου.

Τῷ 1793, Ἰωάννης τις, ἀπὸ τὰ Λεχενὰ τῆς Πελοποννήσου ὁρμώμενος, προσῆλθεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ἐπὶ ὀκτὼ ὅλα ἔτη δεινῶς ἐκ σεληνιασμοῦ πάσχων καὶ μὲ πίστιν ζητῶν ἀπὸ τὸν Ἅγιον τὴν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ἀπολύτρωσιν. Τόση ἦτο ἡ εὐλάβεια αὐτοῦ καὶ ταπεινώσεις, ὥστε καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ Μονῇ διατριβῆς τοῦ μόνου δι' ἄρτου ξηροῦ καὶ ὕδατος ἐτρέφετο καὶ μηδεμίαν ἄλλην τροφήν ἐλάμβανε. Καὶ παρὰ τὴν κολυμδήθραν ταύτην τῶν θαυμάτων διαμένων καὶ ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ προσκαρτερῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ λάβῃ καὶ οὗτος τὸ βραβεῖον τῆς πίστεως καὶ εὐλαβείας τοῦ διὸ ἐν μιᾷ νυκτὶ βλέπει ὁ Ἰωάννης καθ' ὕπνου τὸν Ἅγιον, τὸν εὐσπλαγγχον τῶν καμνόντων προστάτην καὶ πατέρα, εὐλογοῦντα αὐτὸν καὶ φιλοστόργως λέγοντα. «Ἰδοὺ, τέκνον, ἐθεραπεύθης, πήγαινε εἰς » τὸν οἶκόν σου, φοβοῦ τὸν Θεὸν καὶ ἄπεχε ἀπὸ ἁμαρτίας, αἱ ὁποῖαι » προξενοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς ἀσθενείας». Ἠγέρθη ἀμέσως ὁ Ἰωάννης καὶ μεταβάς αὐτῇ τῇ ὥρᾳ εἰς τὸν Ναὸν προσέπεσεν εἰς τὴν θείαν σωρὸν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης βρέχων τοὺς πόδας τοῦ καὶ κηρύττων τὴν ἀπὸ τοῦ δαίμονος λύτρωσιν διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου θαυματουργοῦ χάριτος καὶ δυνάμεως.

Ἄλλη τις κόρη, ὀνόματι Σουσάνα, ἐκ Μεσολογγίου, δεινῶς πάσχουσα ἐκ τοῦ μισοκάλου δαίμονος, ὠδηγήθη ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων τῆς εἰς τὴν Μονήν, ἵνα λάβῃ τὴν ἱασιν καὶ μετὰ πάροδον τρι-

σάρακοντα μόλις ἡμερῶν, ὅς διήλθον ἐν νηστείᾳ καὶ δάκρυσι καὶ προσευχῇ, ἡλευθερώθη τέλος ἡ ἀτυχὴς Σουσάνα τοῦ πονηροῦ πνεύματος διὰ θαύματος καὶ ἐνεργείας τοῦ μεγάλου τούτου Ἁγίου καὶ Πατρός, τοῦ εἰσακούοντος τὰς δεήσεις τῶν μετὰ πίστεως καὶ ταπεινοφροσύνης εἰς αὐτὸν καταφευγόντων.

Ἐπίσης ἄλλη τις κόρη, ὀνόματι Ἰουλιανή, τῷ 1796, ἐκ τοῦ χωρίου Βαλσαμάτα τῆς Κεφαλληνίας, τοῦ πλησίον τῆς Ἱ. Μονῆς κειμένου, οἰκτρῶς ἐτυραννεῖτο καὶ ἐδασανίζετο ἡ ταλαίπωρος ὑπὸ τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Μεταφερθεῖσα ὅμως ἀμέσως ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων τῆς ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ὁσίου Προστάτου ἡλευθερώθη καὶ αὕτη μετὰ πάροδον τριῶν μηνῶν ἀπὸ τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ σατανᾶ καὶ πλήρης ὑγείας ἐπανήλθεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν.

Κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ 1807 ὁ ἐκ Πελοποννήσου Μιχαὴλ Μπεργλόπουλος κατηυθύνετο μὲ τὸ ἱστιοφόρον του πλήρες ἐμπορευμάτων, ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν πατρίδα του. Ὅτε τὸ πλοῖον εὐρίσκετο εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος καὶ ἀντικρὺ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἡγέρθη φοβερά καὶ ἀγρία τρικυμία, ὥστε οὐδεμία ἐλπίς σωτηρίας ἀπὸ τοῦ βεβαίου καταποντισμοῦ τοῦ πλοίου ἐφαίνετο. Ὅλοι οἱ συμπλωτῆρες τελείως ἀπελπισθέντες ἀνέμενον κλαίοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸν διὰ πνιγμοῦ θάνατον. Ἀλλὰ μετὰ τῶν ναυτῶν ὑπῆρχε καὶ τις Κεφαλλήν, Ἰωάννης ὀνόματι, ὅστις βλέπων τὸν ἀφευκτὸν κίνδυνον ἐνεθυμήθη κατ' ἐμπνευσιν θείαν ὅτι εἶχε μετ' ἑαυτοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου καὶ ἐν τῇ τρικυμιῳδεὶ ἐκείνῃ παραζάλῃ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ «λάβετε θάρρος, ἀδελφια, ἔχω ἐλπίδα » καὶ πίστιν εἰς τὸν Ἅγιον Γεράσιμον ὅτι θέλει μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ » τοῦτον τὸν κίνδυνον» καὶ ταῦτα λέγων βουτὰ εἰς τὴν ἀγρίαν καὶ μαινομένην θάλασσαν τὴν μικρὰν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, ἣν ἔφερε πάντοτε ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ὡς πολῦτιμον περικύπτων, καὶ ὡ τῶν θαυμασίων σου Κύριε, τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου; εὐθὺς ἡ καταποντισμὸν ἀπειλοῦσα τρικυμία εἰς γαλήνην καὶ ἡρεμίαν μεταβάλλεται: καὶ ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου αὐθωρεὶ καταστέλλεται καὶ εἰ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ βεβαίου τραγικοῦ θανάτου δισκίζονται. Τότε ὅλοι σταυροκοπούμενοι καὶ τὸ μέγα τοῦτα θαῦμα εἰς τὸν Ἅγιον ἀποδίδοντες φωνάζουσιν εἰς τὸν πηδαλιούχον «γύρισε πρῶταν, ὅς πιάσωμεν » ἐδῶ εἰς Κεφαλληνίαν, ὅς ὑπάγωμεν νὰ προσκυνήσωμεν καὶ νὰ

» εὐχαριστήσωμεν τὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά μας "Ἅγιον Γεράσι-
» μον». Καὶ ἔδραγουσι τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀργαστολίου
καὶ ἀποβιβασθέντες πάντες εἰς τὴν πόλιν ἀνῆλθον εἰς τὴν Μονὴν
μετὰ κηρίων καὶ θυμιαμάτων καὶ προσεκύνησαν μετὰ δακρύων εὐγνω-
μοσύνης τὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά των, μεγαλωστί εἰς πάντας
διαχалоῦντες καὶ διηγούμενοι τὸ μέγα καὶ ἐξάισιον θαῦμα τοῦ γεραροῦ
τῆς νήσου Κεφαλληνίας καὶ ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων φρουροῦ καὶ
προστάτου. Μεθ' ὃ ἐπιβιβασθέντες πάλιν εἰς τὸ πλοῖόν των με ὄριον
ἄνεμον ἀνεχώρησαν καὶ ἔφθασαν καλῶς ἔχοντες εἰς τὴν Πελοπόν-
νησον.

Καὶ ἤδη περατώσαντες τὴν περιγραφὴν τῶν τοῦ θείου Γερασίμου θαυμάτων, ὅσα ἀναγράφονται εἰς τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας του, δεῦτε καὶ ἀφηγηθῶμεν πρὸς δόξαν αὐτοῦ καὶ ψυχικὴν ἡμῶν ὠφέλειαν τινὰ καὶ τῶν νεωτέρων μεγαλουργημάτων του, ἐπισήμως καὶ ὑπὸ αὐτοστιγῶν συγχρόνων μαρτύρων ἐξηκριβωμένων.*

Τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου 1901, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ νῦν κλειζόντος τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν τῆς Νήσου Θρόνον Σεβ. Μητροπολίτου κ. Δαμασκηνοῦ, μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐνοχλουμένων ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ἦσαν καὶ δύο 16ετίδες νεάνιδες, ἡ Ἀγγελικὴ Δοράντου ἐκ Φορκυλάτων καὶ ἡ Τιτίκα Παγουλάτου ἐκ Βαλλεριάνων, καὶ ὁ ἐκ Βαλσαμάτων ποιμὴν τῆς Μονῆς. Τῶν τριῶν τούτων χαλεπῶν ἀσθενῶν ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν ἀκράτητον ἐξαγρίωσιν· διέπραττον τοιαῦτα τεράστια, τὰ ὅποια μετὰ φρικιάσεως διηγοῦνται ἤδη οἱ ἀξιωθέντες νὰ ἴδωσι ταῦτα. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐξέβαλον φωνὰς ἀγριωτάτας, διακοπτομένης μάλιστα καὶ τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, ἄλλοτε δ' ἐξεστομίζον τὰς φρικιοτέρας βλασφημίας. Ἀλλὰ τί νὰ εἴπῃ τις διὰ τὰς παραμορφώσεις τοῦ σώματος, διὰ τὰς παραδόξους πρὸς ἀλλήλους προσαγορεύσεις διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ γένους, τοὺς φοβεροὺς σπαραγμοὺς, τὸ τρέξιμον τῶν ὀδόντων, ὡς καὶ διὰ τὴν κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἐπὶ πολλὰς ὥρας νεκροφάνειαν. Τὸ σπουδαιότερον πάντων εἶναι

* Σ. Ε. Ἀπό τε ἱστορικῆς καὶ πνευματικῆς ἀπόψεως καλὸν καὶ ὠφέλιμον θὰ ᾔτο, ἂν ἐξηγεῖτο ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ εἰδικὸς κώδιξ, ἐν ᾗ νὰ καταγράφωνται ὑπὸ καταλλήλου πρὸς τοῦτο προσώπου τὰ καθ' ἑκάστην ὑπὸ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τελοῦμενα θαύματα.

ἔτι προεῖπον ἐν ἀκριβεστάτῃ λεπτομερείᾳ τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον
τῆς ἀπελευθερώσεως· καὶ ἡ μὲν Ἀγγελικὴ Δοράντου καὶ ἡ Τιτίκα
Παγουλάτου ἠλευθερώθησαν κατὰ τὴν λιτανείαν τοῦ ἱεροῦ καὶ ἁει-
ζώου λειψάνου εἰς τὸ τρίστρατον, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ διαδόλου,
κοντὰ εἰς τὸ μεγάλο κυπαρίσι, εἰς ἔκπληξιν καὶ θαυμασμὸν τῶν
πρακολουθούντων τὴν ἐκφορὰν εὐλαδῶν χριστιανῶν, ὁ δὲ ποιμὴν
τῆς Μονῆς ἠλευθερώθη τοῦ πονηροῦ πνεύματος τὴν ἐσπέραν τῆς
αὐτῆς ἡμέρας.

Τῇ 1906 ἦλθεν εἰς τὴν Μοῆν φρικωδῶς πάσχουσα καὶ ὀχλουμένη
ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ἡ Μαρία σύζυγος Ἀλεξίου Κατάνου ἐκ
Κατοχῆς, ἣτις ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἐθεραπεύθη δοξάζουσα τὸν Θεὸν
καὶ εὐγνωμονοῦσα τὸν Ἅγιον.

Ἐπίσης τῷ 1906 ἦλθεν εἰς τὴν Μονὴν ἐκ Μεσολογγίου ἡ Ἰουλιανὴ Καραγκελὲ ἀσθενής, ἐνοχλουμένη καὶ αὐτὴ ἐκ πνεύματος πονηροῦ· μίαν δὲ νύκτα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐξαψάλμου, λαθοῦσα τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς της, ἔπεσεν ὥθῃσει τοῦ δαίμονος ἐντὸς δεξαμενῆς πλήρους ὕδατος καὶ μετὰ πολὺν χρόνον ἐρευναν εὑρον τὴν Ἰουλιανὴν νὰ κολυμβᾷ ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς, ἐνῶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς μητρὸς της δὲν ἐγνώριζε νὰ κολυμβᾷ, καὶ ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγεν αὐτὴν ὁ Σπυρίδων Γαλιατσᾶτος Τουμπανᾶς. Καὶ αὕτη ἐθεραπεύθη τελείως εὐγνωμονοῦσα τὸν Ἅγιον.

Τῷ 1910 ἔφερον ἐκ Πατρῶν τὴν Βασιλικὴν Χριστοπούλου. Αὕτη προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῇ βῇ Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνόμισαν οἱ αἰκετοὶ τῆς ὅτι πρόκειται περὶ νευρασθενείας καὶ ὑπέβαλον αὐτὴν εἰς κοσμικὴν ἱατρικὴν θεραπείαν. Μετὰ πάροδον ὁμως χρόνου ἐγένετο φανερόν ὅτι ἡ Βασιλικὴ πάσχει ἐξ ἀκαθάρτου πνεύματος καὶ τότε ἀπεφάσισαν νὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὸν πραγματικὸν ἱατρὸν τῆς δεινῆς ἀσθενείας τῆς, τὸν Θεὸν Γεράσιμον. Ἐπὶ ἐξ μῆνας ὑπέστη τὰ πάνδεινα ἡ ταλαίπωρος ὑπὸ τοῦ δαίμονος ὅστις τελευταίως τῇ ἐνέβαλε τὴν ἰδέαν ν' αὐτοκτονήσῃ. Τέλος τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἁγίου ἰχθὲ καὶ αὕτη καὶ διακηρύττει μέχρι σήμερον τὴν πρὸς τὸν Ἅγιον εὐγνωμοσύνην τῆς, παραμείνασα μάλιστα εἰς τὴν Μονὴν ὡς Μοναχὴ.

Τῷ 1912 Γεώργιος τις ἐκ Κρήτης προσεκλήθη ἑφεδρος εἰς τὸν στρατὸν καὶ κατὰ τινα μάχην ἐπικινδύνως πληγωθείς εἰς τὰς χεῖρας μετεφέρθη εἰς τι νοσοκομεῖον τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς νοσηλείαν. Οἱ

ιατροὶ ἐθεώρησαν ἀναγκαίαν πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν ἀποκοπὴν ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του· ἀλλὰ μόλις ἤκουσεν ὁ ἀτυχὴς Γεώργιος τὴν σκληρὰν καὶ ἀναπότρεπτον ταύτην ἀπόφασιν τῶν ἱατρῶν ἤρchiσε νὰ κλαίῃ προτιμῶν τὸν θάνατον ἢ νὰ ζήσῃ ἄνευ χειρῶν. Κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ τοῦ νοσοκομείου διέμενε νοσηλευόμενος καὶ εἰς στρατιωτικῆς Κεφαλῆς, ὅστις βλέπων κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενον τὸν Γεώργιον καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν τῶν ὀλοφυρμῶν του τῷ λέγει «δὲν δέεσαι, καὶ μένε, εἰς τὸν Ἅγιον Γεράσιμον, ποῦ» » εἶναι εἰς τὴν πατρίδα μου καὶ κάμνει τόσα καὶ τόσα θαύματα, » μήπως ἤθελε σὲ λυπηθῇ καὶ σοὺ δώσῃ τὴν υγείαν σου; » Ἐρωτᾷ ὁ Γεώργιος καὶ μανθάνει περὶ τοῦ Ἁγίου καὶ δέεται ὄντως ὀλοφύχως πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν λυπηθῇ διὰ τὴν συμφορὰν του καί, ὡς τοῦ θαύματος! κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα βλέπει ἕνα Καλόγηρον εἰς τὸν ὕπνον του νὰ τὸν εὐλογῇ καὶ παρעυθὺς ἤνοιξε μία ὀπὴ εἰς ἑκατέραν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔρρεε πῦρ! Τὸ πρῶτ' ἐλθόντες εἰ ἱατροὶ διὰ νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἀποκοπὴν τῶν χειρῶν τοῦ Γεωργίου ἔμειναν ἑκπληκτοὶ καὶ ἐννεοί, βλέποντες τὴν ἀπροσδόκητον κατάστασιν τοῦ ἀσθενoῦς, ὅστις καὶ ἐν τέλει ἰάθη τελείως, μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεώς του ἦλθεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν εὐγνωμονῶν καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον διὰ τὴν γενομένην εἰς αὐτὸν θαυματουργίαν.

Τὸ αὐτὸ ἔτος 1912 ἔφερον ἐκ Πατρῶν εἰς τὴν Μονὴν τὴν ἐκ τοῦ πονηροῦ προσδληθεῖσαν Ὀλγαν Δ. Μορεζίνη· αὕτη ἔτρωγε πᾶν τὸ προστυχόν, ἀκόμη καὶ ἄνθρακας, ἀλλὰ τῇ χάριτι καὶ βοηθείᾳ τοῦ Ἁγίου μετὰ τινος μῆνας ἰάθη καὶ ἐγένετο Μοναχῇ.

Τὸ αὐτὸ ἔτος 1912 ἔφερον ἐκ Μεσολογγίου εἰς τὴν Μονὴν μίαν γυναῖκα, ὀνόματι Μαγδαληνὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη πάσχουσα φαινομενικῶς ἐκ νευρασθενείας, καὶ ἐπὶ ἑξ μῆνας διαμείνασα δὲν ἐθεραπεύετο, εἰ ὀλιγόπιστοι συγγενεῖς τῆς ἐσκέφθησαν νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τινὰ κλινικὴν τοῦ Πειραιῶς. Καὶ πράγματι ἀπέρχονται ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ καταφθάνουσιν εἰς Πειραιᾶ. Ὅτε ἕως ἐπρόκειτο νὰ εἰσαγάγῃσι τὴν Μαγδαληνὴν εἰς τὴν κλινικὴν, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εἰς Καλόγηρος καὶ τὴν ἠρώτησε διατί ἔχει κλειστὸν τὸ θωμάτιόν τῆς, ἐκείνη τῷ ἀπήντησεν ὅτι ἔκλεισε, διότι εἶναι ἀσθενής· αὐτὸς τότε τῇ εἶπε ν' ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα, διότι εἶναι πλέον καλά. Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἐρωτᾷ, πῶθεν εἶναι καὶ τῇ λέγει

«δὲν μὲ γνωρίζεις ὅπου ἔμεινες εἰς τὸ σπητί μου ἑξ μῆνας;» Ἐκείνη τῷ ἀπήντησε «δὲν σὲ ἐνθυμοῦμαι ποῖος εἶσαι». Τότε ὁ Καλόγηρος τῇ » λέγει «δὲν μὲ ἐνθυμεῖσαι; Εἶμαι ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ἀπὸ τὴν » Κεφαλῆς». Περιχαρὴς τότε ἡ Μαγδαληνὴ τῷ λέγει «κάθισε » νὰ ψῆσω ἕνα καφέ». Καὶ ὁ Ἅγιος τῇ ἀπήντησε «δὲν δύναμαι νὰ » καθίσω πρέπει νὰ φύγω τὸ ταχύτερον, διότι μὲ παρακαλεῖ μία » μητέρα δι' ἕνα παιδί τῆς μονογενές, ὅπου ἔχει ἀσθενές καὶ πρέπει » νὰ ὑπάγω νὰ τὸ σώσω!» Ἐξυπᾷ ἡ Μαγδαληνὴ ὕγιος πλέον καὶ ἀνοίγει τὰ παράθυρα τοῦ θωματίου τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπουσίαζεν, ἐπιστρέφουσα εἶδεν ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα καὶ ἔντρομος ἤρchiσε νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ ὀδύρεται ὅτι ἔφυγε κρυφίως ἡ κόρη τῆς κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ἐκ τῆς οἰκίας. Ἀκούει ὁμως τὴν φωνὴν τῆς Μαγδαληνῆς, ἣν καὶ βλέπει ἐν τῷ θωματίῳ τῆς σωφρονούσαν καὶ καλῶς ἔχουσιν. Ἐκτοτε ἡ ἀπροσδοκῆτως θεραπευθεῖσα Μαγδαληνὴ ἔρχεται ταχτικῶς εἰς τὴν Μονὴν, ἀποδίδουσα τὰς εὐχαριστίας τῆς εἰς τὸν μέγαν εὐεργέτην τῆς Θεῖον Γεράσιμον καὶ πανταχοῦ κηρύττουσα τὴν δι' αὐτοῦ θεραπείαν τῆς.

Τῷ 1919 ἡ ἐκ Δειληνάτων Εὐθαλία Καλαφάτη κατετρώχετο ἐπὶ 2 ὀλόκληρα ἔτη ἐκ νευρικοῦ τινος νοσήματος. Οἱ τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τοὺς ἱατροὺς καταναλώσαντες γονεῖς τῆς, ἀπεφάσισαν νὰ μεταφέρωσιν αὐτὴν εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐξέτασιν τῆς νευρικῆς, ὡς ἐνόμιζον, ἀσθενείας τῆς ὑπὸ ἀνωτέρων ἱατρῶν καὶ μηδὲν αὐτοὶ πλέον ἔχοντες ἔγραψαν εἰς τὸν ἐν Ἀμερικῇ υἱὸν των Διονύσιον ν' ἀποστείλῃ αὐτοῖς τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαιοῦντα ἔξοδα. Ὁ Διονύσιος λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν τῶν γονέων του καὶ ὡς υἱὸς φιλόστοργος καὶ ἀδελφὸς κάλλιστος ἐτοιμάζεται ν' ἀποστείλῃ τὰ δι' Ἀθήνας ἀπαιτούμενα χρήματα. Τὴν προτεραίαν ὁμως τῆς ἀποστολῆς βλέπει καθ' ὕπνου ὁ ἐν Ἀμερικῇ Διονύσιος ἕνα Καλόγηρον λέγοντα πρὸς αὐτὸν «ἐὰν θέλῃς νὰ γείνη ἡ » ἀδελφή σου καλά, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπητί μου.» Ὁ Διονύσιος ἐρωτᾷ τὸν ἐμφανισθέντα Καλόγηρον ποῖος εἶναι, ὅς καὶ τῷ ἀποκρίνεται «εἶμαι ὁ Γεράσιμος ἀπὸ τὰ Ὀμαλά.» Ἐντρομος ἐξυπᾷ ὁ εὐσεβὴς νέος καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας δέεται εἰς τὸν Ἅγιον ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀδελφῆς του καὶ κοιμᾶται ἐκ δευτέρου, καὶ βλέπει τὸ αὐτὸ ὄνειρον, καὶ ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐκ τρίτου ἡ αὐτὴ παραγγελία «νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ σπητί μου». Πάραυτα ἐγείρεται ὁ Διονύσιος καὶ γράφει εἰς τὴν ἐν Κεφαλῇ μὴτέρα του ἐκτεταμένην ἐπιστολὴν, ἐν

τῇ ὁποῖα ἐμφαίνεται ἡ ὑπέροχος αὐτοῦ εὐσέβεια καὶ πίστις, ἀποστέλλων ἅμα καὶ τὸ ζητηθὲν χρηματικὸν ποσόν, ἀλλὰ μὲ τὴν ῥητὴν ἐντολὴν νὰ ὑπάγῃ ἡ ἀδελφὴ του Εὐθαλία εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Γερασίου καὶ οὐχὶ εἰς Ἀθήνας, διότι ἐκεῖ, γράφει, ἀναμφιβόλως θὰ λάβῃ τὴν ἱασιν. Ἄμα τῇ λήψει τῆς ἐπιστολῆς ἡ τεθλιμμένη μήτηρ, κατὰ τὴν αὐστηρὰν ἐντολὴν τοῦ υἱοῦ τῆς, μεταφέρει τὴν Εὐθαλίαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν καὶ μὲ τὸ πρῶτον 40λεῖτουργον ἀπεδείχθη τρανώτατα ὅτι ἡ νευρικότης τῆς νεάνιδος δὲν ἦτο κοινὴ τις ἀσθένεια, ἀλλὰ προσβολὴ τοῦ πονηροῦ πνεύματος, ὅπερ πρὸς ἐκπληξιν πάντων, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ πρὸ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου «Αἱ μωρὲ Γεράσιμε, αἱ μωρὲ » Καψάλη¹⁾, ἔφθασες ἕως εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ με καταδιώξης» ἐπιβεβαιοῦν πασιφανῶς τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα τὴν ἐξ Ἀμερικῆς σταλεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς πασχούσης. Οὕτω δὲ ταλαιπωρομένη καὶ παλαίουσα ἡ ἀτυχὴς Εὐθαλία, καὶ ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει διατελοῦσα, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἐκίνει τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν πάντων, οἵτινες μετὰ κατανύξεως ἐδέοντο πρὸς τὸν Ἅγιον ὑπὲρ τῆς ταχείας αὐτῆς ἀπὸ τοῦ δαίμονος ἀπολυτρώσεως. Ἀλλὰ θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ! Ὅντως τῇ θερμῇ προσείᾳ τοῦ Ἁγίου ἠλευθερώθη μετὰ τινα χρόνον ἡ Εὐθαλία ἀπὸ τῶν τοῦ διαβόλου δεσμῶν, δοξάζουσα τὸν Θεόν, καὶ εὐγνωμονοῦσα τὸν Ἅγιον καὶ τοὺς πᾶσι, κηρύττουσα τὴν θαυματουργὸν αὐτοῦ χάριν καὶ δύναμιν.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1921 προσελήθη ἐκ τοῦ πονηροῦ ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Ἀνδραβίδα τῆς Πελοποννήσου Νικόλαος Φωτόπουλος ἡ Μαρινιάτης· εἶχε καταστῇ τὸ φόβητρον τοῦ χωρίου του, διότι τοὺς πάντας ἐπικινδύνως παρηνώχλει· ὁ δυστυχὴς πατὴρ του μὴ ἐννοήσας καλῶς τὴν ἀσθένειαν, ἐνήργησε παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις, ἵνα ἐγκλείσῃ τὸν υἱὸν του Νικόλαον εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ φρενοκομεῖον· καὶ καταφθάσας εἰς Πάτρας μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς υἱοῦ του, ἀνέμενον ἐκεῖ τὸ διὰ Κέρκυραν ἀτμόπλοιον. Ἐν Πάτραις ὅμως παρεκινήθη ὑπὸ πολλῶν, κατὰ θέαν πάντως οἰκονομίαν, νὰ μεταφέρῃ τὸν υἱὸν του εἰς τὸν Ἅγιον. Καὶ ὄντως ἦλθεν εἰς Κεφαλληνίαν φέρων ἀλύσει δεδεμένον τὸν προσ-

¹⁾ Σ. Ε. Εἶναι ἡ ἐπωνυμία, δι' ἣς προσονομάζουσιν οἱ δαίμονες τὸν Ἅγιον διὰ τὸν διωγμὸν καὶ τὴν ἐν Ἀθῇ κἀύσιν, ἣν ἐκ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίας του καὶ χάριτος δι' αὐτοῦ ὑφίστανται.

φιλῇ υἱὸν του Νικόλαον· καὶ ὁ Ἅγιος, ὡς πατὴρ φιλόστοργος, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποδώσῃ τὴν ἱασιν εἰς τὸν πάσχοντα νέον καὶ νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ μυσαροῦ δαίμονος· καὶ μετὰ τινα χρόνον ἑθεραπεύθη τελείως ὁ Νικόλαος, ὅστις καὶ φόρον εὐγνωμοσύνης ἀνταποδίδων πρὸς τὸν Ἅγιον, παρέμεινεν ἐν τῇ Μονῇ, ἕως ὅς προσελήθη διὰ τὴν στρατιωτικὴν του υποχρέωσιν, ἀναγινώσκων καὶ ψάλλον ἐν τῷ Ναῷ.

Τὴν 12 Ἰουλίου 1921 ἔφερον εἰς τὴν Μονὴν ἐκ τοῦ χωρίου Θεράμωνα, τὴν Εὐτυχίαν Σ. Πολυχρονάτου. Διαμένουσα αὕτη ἐν Κερκύρᾳ, καὶ λαμβάνουσα μέρος εἰς πνευματικὰς συγκεντρώσεις, προσελήθη ὑπὸ τοῦ πονηροῦ, διὸ καὶ μετεφέρθη ἀμέσως ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς τῆς εἰς τὸ θεῖον τοῦ Ὁσίου Γερασίου ἱατρεῖον καὶ τέμενος πρὸς θεραπείαν καὶ ἱασιν· καὶ ὅσον ὁ ἀλάστωρ καὶ μισόκαλος ἐβασάνιζε τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ, τόσον καὶ ὁ Ἅγιος ἐτυράννει καὶ ἐκάκιζεν αὐτὸν ἀοράτως διὰ τῆς θείας δυνάμεως· καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάζετο νὰ κραυγάζῃ «θὰ φύγω, θὰ φύγω, δὲν βαστῶ νὰ καθήσω πλέον.» Καὶ ὅντως ἡ δεινὴς πάσχουσα Εὐτυχία ἔλαβη κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως διὰ τῆς θαυματουργικῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου.

Τῇ 16ῃ Νοεμβρίου 1921 ἡ Ἀγγελικὴ Βιλλοπούλου ἐκ Πατρῶν μετεφέρθη εἰς τὴν Μονὴν δαιμονιώσα καὶ ἔλαβη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1922.

Ἐπίσης ἐκ Πατρῶν ἐκομίσθη καὶ ἡ Οὐρανία Γ. Κούτρα τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου 1921, ἥτις καὶ αὕτη διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου ἔλαβε μετ' ὀλίγον τὴν ἀπὸ τοῦ δαίμονος θεραπείαν.

Τῇ 20ῃ Ἰουνίου 1922 ἔφερον ἐξ Ἰθάκης εἰς τὴν Μονὴν μίαν νέαν ὀνέμκτι Πηνελόπην, ἥτις περιερχομένη τὴν νῆσον πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ τοῦ χωρίου τῆς Σταυρὸς Ἰθάκης προσελήθη ὑπὸ τοῦ φθονήσαντος τὸ ἅγιον ἔργον τῆς διαβόλου, ἀλλ' ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἔλαβη τελείως ὑπὸ τοῦ βραβεύοντος τὴν ἀρετὴν Θεοῦ τῇ χάριτι καὶ μεσιτείᾳ τοῦ Ἁγίου.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1922 ἦλθεν εἰς τὴν Μονὴν ὁ ἐκ Κρεστένων τῆς Ὀλυμπίας Ἀνδρέας Μπούσιος, παθὼν ἐν τῷ στρατῷ, καὶ πολλὰ εἰς ἱατροὺς δαπανήσας, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἱατροῦ Ἁγίου Γερασίου ἰαθεὶς τῇ 23ῃ Αὐγούστου 1922.

Τῇ 8ῃ Αὐγούστου 1922 ἐκόμισαν ἐκ Τριπόλεως κακῶς ἔχοντα καὶ δεινῶς ὑπὸ τοῦ δαίμονος βασανιζόμενον, τὸν σιδηροδρομικὸν ὑπάλληλον Γεώργιον, ὅστις καὶ ἠλευθερώθη μετὰ 4μηνον.

Τῇ 8ῃ Δεκεμβρίου 1922 μετεφέρθη εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην τοῦ Θεοῦ Γερασίμου Μονὴν ἐξ Ἀμαλιάδος ἢ Φαίδρα Μπουλμπασάκου, ἣτις δεινῶς ἔπασχεν ἐξ ἐπηρείας πνευμάτων ἀκαθάρτων· ἀλλὰ παραμείνασα ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Πατρὸς, ἐθεραπεύθη τὸ Πάσχα τοῦ 1923.

Τῇ 13ῃ Ἀπριλίου 1923 προσεδιλήθη ἐν Πάτραις ὑπὸ τοῦ δαίμονος Ἰωάννης τις, ἀρτοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, διότι θυμωθεὶς δι' ἐμπορικὰς του ὑποθέσεις ἐβλασφήμησε τὸν Ἅγιον. Τὴν ἐπομένην ἀμέσως ἠννόησεν ὅτι θὰ δαμονιοθῇ καὶ προεῖπε τοῦτο εἰς τὴν σύζυγόν του, συνιστῶν μάλιστα εἰς αὐτὴν «νὰ τὸν πάη εἰς τὸν Ἅγιον Γεράσιμον, διότι μόνον αὐτὸς θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν θεραπεύσῃ.» Οὕτω καὶ ἐγένετο· μεταφερθεὶς σιδηροδρόμιος εἰς τὰ Ὁμαλὰ ὁ ταλαιπώρος μετὰ ὁμιον κακουχίαν καὶ δέησιν τῶν ἑαυτοῦ συγγενῶν, ἐθεραπεύθη ἀπὸ τῆς μάστιγος τοῦ πονηροῦ.

Καὶ ἤδη ἀκούσατε θαῦμα φρικτότατον, συνταράξαν τὴν Μονὴν καὶ τὴν Νῆσον ὀλόκληρον.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1923 προσεδιλήθησαν ὑπὸ τοῦ δαίμονος δύο μικρὰ κοράσια, ἡ δεκαετής Ἑλένη Κ. Στεφανάτου ἐκ τοῦ χωρίου Καραβάδου, καὶ ἡ δωδεκαετής Ἑλπινίκη Βασιλάτου ἐκ Ραζάτων, καὶ ἀμφότερα μετεφέρθησαν ὑπὸ τῶν γονέων τῶν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν, ἵνα τύχωσι τῆς θεραπείας τῶν. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἐκ τοῦ σύγγενος παρακολουθήσαντες τὴν περίοδον τῆς διαβολικῆς ἀσθενείας τῶν παιδίων τούτων, μάρτυρες ἐπίσημοι καὶ κατὰ πάντα ἀξιόπιστοι, βεβαιοῦσιν ὅτι εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἀκριδῶς ἡ ἰσχύς τῆς φωνῆς καὶ τοῦ σώματος, ἡ πονηρία, ἡ βλασφημία, ἡ αἰσχροτύχη τῶν λέξεων, ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἀναίδεια τῶν ἀκαθάρτων τούτων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ θεῖαν πάντως παραχώρησιν, εἰσηλθόντες εἰς τὰ ἀθῶα ταῦτα πλάσματα. Οἱ λόγοι, αἱ πράξεις, αἱ κακώσεις καὶ ἡ ἐν γένει ἀθλία καὶ σατανικὴ ὄντως κατάστασις τῶν ταλαιπωρουμένων τούτων παιδίων, ἐκίνει ἔλκων τῶν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τὰ δάκρυα, καὶ πάντες μετ' εὐλαβείας ἐδέοντο εἰς τὸν Ἅγιον ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεώς τῶν. Τόσον ἦσαν ἰσχυραὶ καὶ διάτοροι τῶν δαιμόνων τούτων αἱ κραυγαί, καίτοι ἐξήρχοντο ἀπὸ στομάτων νηπίων οὕτως εἰπεῖν καὶ θηλαζόντων, ὥστε ἐκάλυπτον σχεδὸν τοὺς ὕμνους καὶ τὴν ψαλμωδίαν τῶν ἱερουργούντων καὶ ψαλλόντων! Ἀλλ' ἀνεξερένητοι οἱ βουλαὶ Σου, Κύριε· ἐάν, τίς οἶδεν, ἐξ ἁμαρτιῶν τίνων παρεχώρησεν ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων τὴν ἀδειαν εἰς τὸν ἀσπον-

δον ἐχθρόν του νὰ βασανίσῃ τὰ ἀθῶα ταῦτα πλάσματα, συγχρόνως ὅμως ἔδωκεν εἰς τὸν ἐπιστήθιον φίλον του καὶ πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα, Ἅγιον Γεράσιμον τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν νὰ διώκῃ αὐτὸν καὶ τὸ τάγμα του. Διὸ μετὰ πάλιν φρικτῶς τῆς ἀρετῆς κατὰ τῆς κακίας, τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους, τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους κατετροπώθη ὁ σατανᾶς καὶ ἡλευθερώθησαν ἀμφοτέρω τὰ κοράσια τῇ 16ῃ Αὐγούστου 1923, κατὰ τὴν ἱερὰν λιτανεῖαν τοῦ πανσέπτου Λειψάνου, πρὸς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ τοῦ θαυματουργοῦ Δούλου Του.

Ἀλλὰ καὶ τὸ τελεσθὲν τῇ 15 Αὐγούστου 1924 φρικτὸν θαῦμα τῆς ἰσχύος τῶν δύο νεανίδων, τῆς Ἀννης Θ. Δανάτου, ἀπὸ τοῦ χωρίου Βαρό, καὶ τῆς Μυράνθης Κ. Φωκᾶ ἐκ Τσακκαρισιάνου, τῶν ὑπὸ θηριωδῶν ὄντως δαιμόνων προσδληθεισῶν, οὐχὶ μικροτέρων ἐντύπωσιν καὶ ἱερωτέρων συγκίνησιν τῶν προγενομένων εἰς πάντας τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὰς προῦξήνησεν. Οἱ δαίμονες οὗτοι, δύναμιν καὶ ἀγριότητα θηρίων τῆς ἐρήμου ἐκδηλοῦντες, ὠνομάζοντο, ὡς οἱ ἴδιοι ὁμολόγουν, ὁ μὲν τῆς ταλαιπώρου Ἀννης **τρίκερης**, ὁ δὲ τῆς δυστήνου Μυράνθης **δρακόντειος**· καὶ ἐβλασφήμουν, καὶ ἐκραύγαζον, καὶ ἠλλάζον, καὶ ἐγέλων καὶ ἔδακνον καὶ ὠρύοντο καὶ ἐν γένει οἰκτρῶς ἐτυράννον τῶν ἀθλίων πλασμάτων τὰ σώματα. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος, διὰ τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας του, ἀπὸ τοῦ Θεοῦ λαβὼν τὴν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων ἀκαταμάχητον δύναμιν, βραδεύων τῶν εὐσεβῶν γονέων καὶ τῶν εὐλαβῶν συγγενῶν τὴν πίστιν, τὴν νηστείαν, τὴν προσευχὴν καὶ τὰ δάκρυα, συνέντριψε τοῦ πονηροῦ τὴν φαῖνομενικὴν ἰσχύν, καὶ ἀπηλευθέρωσε τῆς δυναστείας αὐτοῦ τὰς δύο ταύτας νεάνιδας· καὶ πάντες εἰς τὸν ὑπεράνθρωπον ἱκτρὸν μετὰ συντριβῆς καρδίας προσέτρεξαν, ἵνα μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης ὕμνον δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας εἰς Αὐτὸν ἀναπέμψωσι διὰ τὸ ἐξαΐσιον γεγονός· καὶ εἰσέτι αἱ δύο νεάνιδες, ἡ Ἀννα καὶ ἡ Μυράνθη, τοῦ πονηροῦ λυτρωθεῖσαι, διηγούντο εἰς πάντας ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν καὶ ὅσα ὑπὸ τοῦ βελίαν ὑπέστησαν, ἀλλὰ καὶ ὅσην ἐπίσης εὐεργεσίαν ἔλαβον ἀπὸ τὸν Θεοφόρον Ἅγιον, τὸν ἀενάως καὶ πλουσίως εὐεργετοῦντα τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην Του μετ' εὐλαβείας προστρέχοντας.

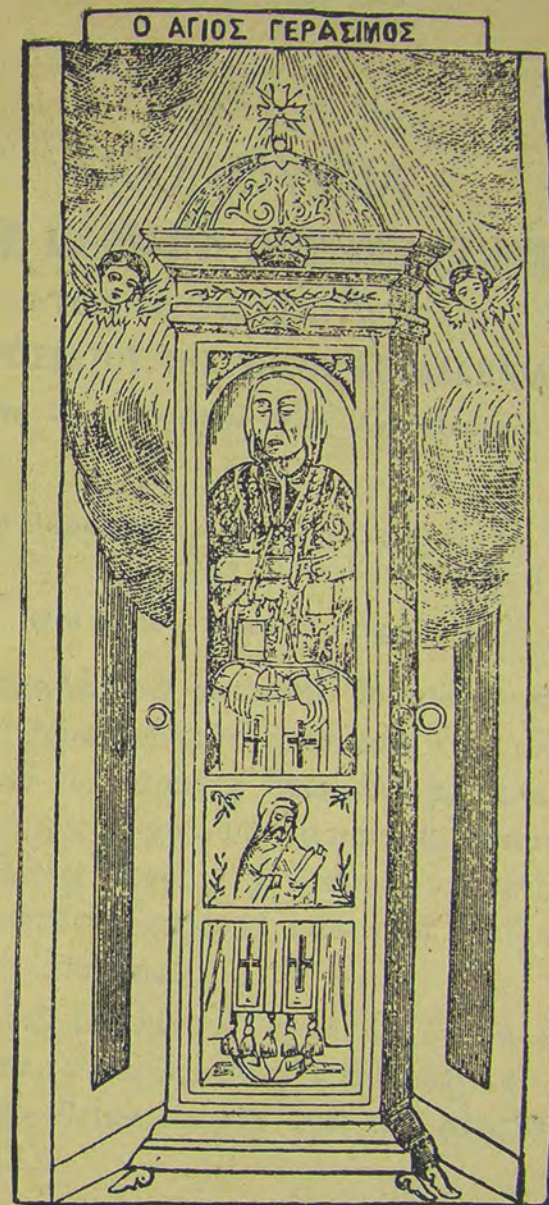
Τοιοῦτος λοιπὸν ἐν ὀλίγοις ὁ ἡμέτερος Ἅγιος, καὶ τηλικαύτη ἡ ἀρετὴ του, καὶ τοσαῦτα τὰ ἐξαίσιμα ἔργα του· ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς θνητὸς ὡς ἡμεῖς, κατώρθωσεν ὅμως διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἀσκήσεως καὶ τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν τελείας ἀγάπης του, νὰ μεταβληθῇ εἰς ἑνσαρκον ἄγγελον· ζήσας τὴν κατὰ κόσμον ζωὴν ἐν ἀφανείᾳ καὶ στερήσεϊ τῶν τῆς

γῆς ἀγαθῶν, καὶ ὅλως ἀφιερῶσας ἑαυτὸν εἰς τὸν Κύριον, ἡξιώθη νὰ ζῇ ἡδὴ παρ' Αὐτῷ τὴν ἀληθῆ ζωὴν ἐν δόξῃ καὶ ἐν χαρᾷ αἰωνία.

1) Ἀλλ' ὦ Θεοφόρε καὶ Πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμε, πρὸς Σὲ τέλος τὸν ἀληθινὸν τῆς ἡμῶν πατρίδος Προστάτην στρέφω τὸν λόγον μου. Πρὸς Σὲ τὸν διὰ τῶν ἔργων σου δοξάσαντα τὸν Θεὸν καὶ παρ' αὐτοῦ ἀντιδοξασθέντα, διευθύνω τοὺς ἱκετηρίου, τούτους λόγους μου. Δέξαι αὐτούς, ὥς ποτε ὁ Θεάνθρωπος καὶ γλυκὺς Ἰησοῦς ἀπεδέχθη τὰ δύο τῆς χήρας λεπτά. Σὺ ἐκέτευσον τὸν εἰρηνάρχην Θεόν, νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς ὅλους μας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην.

Ἀποδιώξον ἀφ' ἡμῶν τὰ θεομίσητα πάθη τοῦ φθόνου, τῆς καταδρομῆς καὶ τῆς μνησικακίας. Συνέργησον νὰ εἴμεθα καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα Χριστιανοί, Σκέπε τὴν Μονὴν καὶ τὴν Νῆσόν σου. Φύλαττε αὐτὰς ἀνενοχλήτους καὶ ἀνωτέρας πάσης βραδουργίας, πάσης αἵρέσεως, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ Σελήνη. Χάριζε εἰρήνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐνσταξον εἰς τὰς ψυχὰς καὶ καρδίας πάντων τὴν ἀρετὴν. Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς, καθὼς εἰς τὴν πρόσκαιρον ταύτην Πατρίδα μας ἀσπαζόμεθα τὸ θαυματόδρυτον Σῶμά σου, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην, τὴν μακαρίαν καὶ αἰώνιον, νὰ δοξάζωμεν μετὰ Σοῦ τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, ἀπολαμβάνοντες τὰ ἀνεκλάλητα ἐκεῖνα ἀγαθὰ «ἃ ὀφθαλμοὶ οὐκ οἶδε, καὶ οὗς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη» Γένοιτο!

1) Σ. Ε. Τὴν ὡς κατακλείδα τοῦ συνοπτικοῦ τούτου βίου θαυμασίαν ταύτην πρὸς τὸν Ἅγιον ἐπικλησιν. παρελάβομεν ἐκ τοῦ εἰς τὸν Ὅσιον πανηγυρικοῦ τοῦ σοφωτάτου Κωνσταντίνου Τυπάλδου, ὅστις, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἐγγράφῃ, εὐρηται εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ 1870.

ΤΟ ΠΑΝΣΕΠΤΟΝ ΣΚΗΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ψαλλομένη τῇ 16ῃ Αὐγούστου ἐν τῇ Ἀγίᾳ Κοίμῃσει του.

Ἐσπερος ἐν τῷ Μικρῷ Ἐσπερινῷ εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν
Στιχ. δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε Κεφαλλήνων οἱ πιστοὶ δράμωμεν προθύ-
μως καὶ τῷ πόθῳ τοῦ Γερασίμου Ναῶ, ὕμνους
ἀναπέμφωμεν τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ, τῷ μεγάλως δο-
ξάσαντι, ὑστέροις ἐν χοόνοις, χάρισι καὶ τέρασι θαυ-
μαστοῖς πολλοῖς, τοῦτον τὸν αὐτοῦ ὑπηρέτην, ὃν
περ καὶ προστάτην παρέσχε πᾶσι τοῖς αὐτῷ προσ-
τρέχουσιν ἐκ πίστεως.

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος ἡμᾶς, Πάτερ, ἡ ἐν σοὶ
ἐνοικοῦσα, φαιδρῶς συνήγαγεν, ἄσμασι προ-
τρέπουσα τὴν θείαν μνήμην σου, τὴν σεπτὴν καὶ

1) Σ. Ε. Τὴν ἀκολουθίαν ταύτην τῆς 16'. Αὐγούστου μετὰ τοῦ παρακλητικοῦ
κανόνος καὶ τοῦ ἐπιταφίου εἰς τὸν Ἅγιον, ὕμνου ἐξέδοτο ἐν ἰδιαίτερῳ τεύχει ἐν
Βενετίᾳ τῇ 1830 ὁ πολὺς Γερμανὸς ἱερομόναχος ὁ Καροῦσος.

χαρμόσυνον, αἰσίως τιμῆσαι, χάριτος ὡς πρόξενον
Μάκαρ Γεράσιμε· ὅθεν προσφωνοῦμεν σε σκέπε τοὺς
προσκαλουμένους σε πόθῳ ἀπὸ τῶν δεινῶν καὶ πε-
ριστάσεων

Πάντες ὡς μεγίστην ἀληθῶς, καθομολογοῦμεν ἐν
πίστει τὴν προστασίαν τὴν σὴν, ἐν ταῖς περι-
στάσεσι τῶν συμφορῶν καὶ δεινῶν, τάχος, Μάκαρ,
προφθάνουσαν, εὐχαῖς εὐπρόσδεκτοις, Ὅσιε Γερά-
σιμε, πρὸς τὸν σωτῆρα Χριστόν· ὅθεν σε προστάτην
πλουτοῦντες, μνήμην τὴν σὴν ὕμνοις τελοῦμεν εὐ-
χαρίστως πάντες ἀγαλλόμενοι.

Σκῆνός σου θεόφρον τὸ σεπτόν, σκεῦος ἀπειργάσω
χαρίτων καὶ οὐρανίων ἡθῶν, πόνοις τῆς ἀσκήσεως
καὶ θεῖον ὄργανον, δωρεῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, ἀεί-
μνηστε Πάτερ, ὅθεν θαυματόβρυτον ὁ στεφοδότης
Χριστός, δῶρον αὐτὸ δέδωκε πᾶσι, τοῖς πανευλα-
βῶς κεκτημένοις πρέσβυν σε θερμόν, Θεῖε Γεράσιμε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν ἐξαισίον καὶ πανθαύμαστον βίον σου, ἐξεπλά-
γησαν δαίμονες καὶ ἐθαύμασαν Ἀγγελοι, ὁρῶν-
τες σε ἐπὶ γῆς ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρκον δι' ἀρετῆς δια-
πρέποντα. Διὸ ἡ μνήμη σου σήμερον, Θεοφόρε Γε-
ράσιμε, εὐφροσύνης πρόξενος ἡμῖν ἐπέστη καὶ χαρ-
μόσυνον ἑορτὴν ἐπιτελοῦντες σέβομεν πόθῳ τὸ Ἱε-

ρόν καὶ Ἀγιον Σκῆνός σου, ἀξιοχρέως δοξάζοντες
τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς ὁ αὐτός.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παρθένε Ἀγνή,
τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν Οὐρανῷ καὶ ἀν-
θρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ἔτι Μή-
τηρ γέγονας τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεό-
μεθα τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων,
Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Τὸ Φῶς ἱλαρὸν καὶ τα λοιπά.
Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά· Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Στιφὴ τῶν εὐσεβῶν δοξάσωμεν συμφώνως Θεὸν
τὸν κηδεμόνα, τὸν δόντα φιλανθρώπως ἡμῖν
Θεῖον Γεράσιμον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Οὗτος γὰρ ἀληθῶς τῆς πίστεως ὑπάρχει τὸ
στήριγμα καὶ κλέος Ὁρθοδοξίας ὄντως, πι-
στῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος

Σκῆνος γὰρ τὸ σεπτὸν αἰίζων δεικνύων αἰσχύ-
νει τοὺς ἀπίστους, τοὺς δὲ πιστοὺς προτρέπει
δοξάζειν τὸν Παντάνακτα.

Δόξα.

Δόξα σοι Βασιλεῦ, Παντάναξ πλουτοδότα, πανεύσπλαγχνε τῷ δόντι Γεράσιμον σοῖς δούλοις ὡς πλοῦτον ἀναφαίρετον.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δέσποινα Ἀγαθὴ ἀγίας σου τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Υἱόν σου ἄρον, φιλόψυχον τὸν Πλάστην, οἰκτιρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις καὶ τὰ λοιπά.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν πιστῶν σε προστάτην καὶ ταχὺν ἀντιλήπτορα, ὁσιώτατε Πάτερ, Θεοφόρε Γεράσιμε, ἀνέδειξε Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς ὁ πάντων τῶν ὄντων κηδεμῶν· θεραπεύεις γὰρ σωμάτων καὶ ψυχῶν τὰ πάθη τῇ σῇ χάριτι· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι λαμπρῶς, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα.

Τῶν Τρικάλων τὸν γόνον, Κεφαλλήνων τὸ κλέϊσμα, Ὁμαλῶν Μονῆς τὸν προστάτην. Σέ εὐφημοῦμεν, Γεράσιμε· ἐβίωσας γὰρ ἐν τῇδε τῇ ζωῇ ὡς ἄγγελος Οὐράνιος Θεοῦ. Διὸ δόξης ἡξιώθη καὶ ἀφθαρσίας σῶμά Σου τὸ πάντιμον· δόξα τῷ σέ δο-

ξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ ἀφθαρτώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε πιστοῖς πρέσβυν ἀκοίμητον.

Καὶ νῦν.

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμῇ τὸν κόσμον οὐ κατέλειπες, Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν Στίχ. η'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς τῆς Θεοτόκου δ'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'.

Αὐτόμελον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ τίθεται καὶ κλίμαξ πρὸς οὐρανὸν ὁ τάφος γίνεται, εὐφραίνου Γεθσημανῇ, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος, βοήσωμεν οἱ πιστοὶ τὸν Γαβριὴλ κεκτημένη ταξίαρχον, Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων ἀγνή! τοῦ Ὑψίστου Θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καὶ γῆθεν πρὸς οὐρανὸν μετέστης σήμερον. Ἡ δόξα σου εὐπρεπῆς θεοφεγγέσιν ἐκλάμπουσα χάρισι. Παρθένοι σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ Βασιλέως πρὸς ὕψος ἐπάρθητε, Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι, Θρόνοι, Ἀρχαί, Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουδὶμ καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ, ἀγάλλονται γηγενεῖς ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ κοσμούμενοι, προσπίπτουσι Βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις, Ἀγγέλοις καὶ μέλπουσι. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Ἀγίου προσόμοια δ'. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου ἡ σὴ Νῆσος ἀγάλλεται, καὶ τοῖς θείοις ἄσμασι καταστηρέει σε, πλουτισαμένη σε ἄσυχον θησαύρισμα, Ὅσιε, καὶ ὑπέρμαχον θερμόν, πρεσβευτὴν προθυμότατον, ταύτην σώζοντα ἐκ παντοίων κινδύνων, ὡς μεγίστην παρησίαν κεκτημένος, ὦ Θεοφόρε Γεράσιμε.

Καὶ εἰς Τρίκην πανόλβιε καὶ εἰς Ὅρος τοῦ Ἀθωνος, καὶ Ἐὼαν ἅπασαν καὶ εἰς Σίναιον, καὶ εἰς Σιών ἀγιώνυμον, ἐρήμους καὶ σπήλαια, Ἰορ-

δάνην τε λαμπρῶς, ὁ περιδοξος βίος σου ἐναπήστραψε καὶ πληθεῖς τῶν ἐνθέων χαρισμάτων θησαυρὸς ἐναπετέθης ἐν τῇ Μονῇ σου θαυμάσιος.

Φυγαδεύονται δαίμονες, ἀσθενεῖς θεραπεύονται, τοῦ λοιμοῦ ἡ κάκωσις ἀφανίζεται, γῆς δὲ αὐχμὸς διαλύεται, ψυχαὶ διασώζονται καὶ γὰρ ὄνομα τὸ σόν, τὸ σεπτόν καὶ σεβάσμιον, δῶρον τίμιον εὐραμένη θεόθεν δεδομένον ἡ σὴ Νῆσος τὰς αἰτήσεις ταῖς σαῖς πρεσβείαις κομίζεται.

Μυστηρίων γεγένησαι Ἱερεὺς καθαρώτατος, μοναζόντων καύχημα καὶ ἐδραῖωμα καὶ ἀσκητῶν τύπος ἄριστος, πιστούμενος ἅπασι τὰ σεπτὰ σου καὶ λαμπρὰ κατορθώματα, Ἀγιε, δι' ὧν κέκτησαι τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν παραδόξως ἐν σοί, Μάκαρ, ἐνοικουσαν καὶ τηλαυγῶς ἀπαστράπτουσαν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'. 1)

Θεαρχίῳ νεύματι στρέψωμεν, ὦ φιλεόρτων ὁμήγυρι, Νεοφανῇ ἀντιλήπτορα μέγιστον. Πλ. α'. Ἐπιτελοῦντες τὴν χαρμόσυνον καὶ πανίερρον μνήμην αὐτὸν μεγαλύνωμεν. β'. Τὴν δὲ πανέντιμον περικυκλοῦντες θήκην μετ' εὐφροσύνης τῇ χάριτι εὐωχοῦμενοι. πλ. β'. Τὸ χαριτόδρυτον καὶ πανσέβα-

1) Ὅταν τύχη ἡ Ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου ἐν Κυριακῇ, τὸ αὐτὸ ὁκτώηχον Δοξαστικὸν ψάλλεται μονόχορον παρὰ τοῦ δεξιοῦ Χοροῦ καὶ εἰς τὸ Καὶ νῦν, ψάλλεται τὸ Θεοτοκίον τοῦ ἐνδιατάκτου ἡχοῦ.

στον Σκῆνος θεώμενοι ὡδὰς ἀναμέλψωμεν εὐσεβο-
φρόνως τε γεραίροντες τὸν τοῦ Χριστοῦ ὑπηρέτην,
τὸν ὕμνον σπεύσωμεν ἐκβοῆσαι· ἰδοὺ ὁ ἀοίδιμος Γε-
ράσιμος προτιθεται. γ'. Δῶρον τοίνυν θεόθεν δεδω-
ρημένον ἐδεξάμεθα δωρεαῖς παγχρύσοις κεκοσμημέ-
νον Βαρύς. Εὐλογίαν γὰρ πᾶσιν ἡμῖν ἐκ Θεοῦ πα-
ρασχεῖν ἐλήλυθας, ᾧ ἀτενίζειν οὐ παυσόμεθα καὶ
σοι ἐπ' ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον. δ'. Ζῶντα
γὰρ καὶ μετὰ πότμον θησαυρόν σε ἐπλευτήσαμεν.
πλ. δ'. Διό, "Οσιε Θεοφόρε, Χριστῷ σὺν τῇ Θεο-
τόκῳ Μαριάμ, Ἀχράντῳ Κόρῃ, πρέσβευε διηνεκῶς
περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐ-
ναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν
κεκτήμεθα. α'. Εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγλαοφανῶς μα
καρίζοντες.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς
ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χερσὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄφηται
αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων
τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν, καὶ
ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ
καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς
αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες
μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐ-
τοὺς καὶ ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐ-

τοὺς καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι
καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρι-
νοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐ-
τῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ
συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσ-
μενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις
αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιαι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μι-
σθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ.
Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας
καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι
τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι
ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆ-
λον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν
ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθή-
σεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα
ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν
εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ
τοὺς παράφρονas, πορεύσονται δὲ εὐστοχοὶ βολίδες
ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν
ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ
πλήρεις ῥιφθήσονται χάλαζαι ἀγανακτήσει κατ'
αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν
ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως

καὶ ὥς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους Δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ οἱ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολιά δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα Ἦχος α'.

Τὸν νέον Ἀσκητὴν καὶ νεοφανῇ ἐκ τῆς Ἑώας ἀνατείλαντα ἀστέρα θεῖον Γεράσιμον ἐν ὠδαῖς ἀσμάτων εὐφημήσωμεν. Ἐγκρατεία γὰρ τὸ σῶμα νεκρώσας καὶ τῇ ἀπαθείᾳ ἀγνίσας τὴν ψυχὴν θεῖον ἑαυτὸν ἐνδιαίτημα ἔτι ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ ἀπετέλεσε. Διὸ καὶ μετὰ θάνατον ἐν γῇ μὲν αὐτοῦ τὸ σῶμα, ἐν οὐρανοῖς δὲ τὸ πνεῦμα δοξάζεται καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. β'.

Χαίρει σήμερον ἡ σὴ Νῆσος ἐν τῇ πανσέπτῳ σου μνήμῃ, Μάκαρ Θεοφόρε Γεράσιμε, καὶ σὺν αὐτῇ ἅπαντες πιστοὶ εὐφραίνονται ἀγαλλόμενοι· ἀνέτειλας γὰρ τῷ Κόσμῳ Ἀστὴρ νεοφανὴς τῇ φαιδρότητι τῆς χάριτος ἀστραπτόμενος καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Μάκαρ Θεοφόρε Γεράσιμε, σὲ καὶ ζῶντα περιχαρῶς ἐπλουτήσαμεν καὶ μετὰ θάνατον ἔχειν σε ἡξιώθημεν πανθαύμαστε. Διὸ τὸ θεῖόν σου καὶ σεβάσμιον Σκῆνος εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι, δυσωποῦμέν σε τὸν Θεὸν ἱκετεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Πόθῳ θείῳ καὶ ἔρωτι τρωθεὶς τὴν ψυχὴν ἱερῶς, Γεράσιμε πανθαύμαστε, τὸν τῶν γεννητόρων πόθον ἀπώσω, καὶ συγγενῶν καὶ φίλων σαυτὸν ἀποχωρήσας, ἐμάκρυνας φυγαδεύων, τόπον ἐκ τόπου ἀμειδόμενος, καὶ δὴ ἐκ πολλῶν ἐνθέου βίου παραδειγμάτων τὸ τῆς ἀρετῆς μέλι ὡς ἐξ ἀνθέων, οἷά τις σοφὴ συλλεξάμενος μέλισσα ἐν τῇ σαυτοῦ ψυχῇ, ὡς ἐν σίμβλῳ νοητῷ ἐναπέθηκας· διό σε ὁ Χριστὸς θαυμάτων ἐνεργείαις ἐδόξασεν ἐν γῇ, καὶ τῆς χαρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἐν οὐρανῷ κατηξίωσεν· ἥς καὶ ἡμᾶς μιμητὰς τοῦ σοῦ βίου γενομένους ἀξιωθῆναι πρέσβευε, τοὺς ἐτησίως τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Ἦχος β'.

Εν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασιν, Ὅσιε, σὺν ταῖς τῶν Ἀγίων χορείαις τὸ πνεῦμά σου αἰωνίως ἀγάλλεται· λαμπρῶς δέ σου καὶ τὸ σῶμα τὸ θαυματόδρυτον, φθορᾶς ἀνώτερον, ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ διασωζόμενον τιμᾶται, καὶ πανταχοῦ τὸ σεπτόν σου ὄνομα ὑμνεῖται, ἐφ' ᾧ καὶ δοξάζεται Χριστός, ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Οσιε Πάτερ, Γεράσιμε θεσπέσιε, Μωσέως τοῦ Θεόπτου καὶ Ἡλιοῦ τοῦ ζηλωτοῦ τοὺς τρόπους ἐκμιμούμενος, καὶ τῷ Βαπτιστῇ εὐθείαις ταῖς

τρίβοις ἐπόμενος, ἔξω κόσμου καὶ σαρκὸς ἐγένου. ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα· διὸ καὶ ὁ Χριστὸς σε ἀξίως ἐδόξασεν, ἐν γῇ μὲν τὸ θεῖόν σου Σκῆνος κρεῖττον διαφθορᾶς συντηρῶν, ὡς τὸ κατ' εἰκόνα ἀδιαλώδητον τηρήσαντα, ἐν οὐρανῷ δὲ τὸ Πνεῦμά σου, ἔνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία, κατέταξεν, ᾧ πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς ὁ αὐτός.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους δεχόμενος τὴν τεξαμένην τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον, καὶ ἡ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδούσα τὴν εὐλογίαν στολίζεται τὴν εὐπρέπειαν Ἀγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένην τὴν τεκοῦσαν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς· πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι· συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάβῃ, Δέσποινα, τῶν πιστῶν ἑορταζόντων τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Εἰς τὸν στίχ. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε σε ἐκ τῶνδε τῶν φθαρτῶν, Μάκαρ, ὁ διάπυρος ἔρως, Θεοῦ ἐξήρπασε, τότε σου τὴν ἔφρσιν πᾶσιν ἀντέθηκας καὶ αὐτῷ ἠκολούθησας, μακρὰν φυ-

γαδεύων εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐν ᾗ ὠμίλεις Χριστῶν
 νῦν δυσωπῶν μὴ ἐκλείπης ὑπὲρ τῶν αἰεί σε τι-
 μόντων καὶ μακαριζόντων, Ἱερῶτατε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Νέος ἀνεδείχθης Ἀσκητῆς καὶ θαυματουργός,
 Θεοφόρε, ἐχθρόν σφαζάμενος, τὸν μισανθρωπό-
 τατον καὶ δολιώτατον, τὸν εἰς ὕψος καυχώμενον
 καὶ γένος ἀνθρώπων παμπήδην γελάσαντα καὶ ἀπα-
 τήσαντα· ὅθεν τὴν ἁγίαν σου μνήμην πόθῳ ἐκτε-
 λούντες. Θεόφρων, ὕμνοις ἑορτάζομεν, Γεράσιμε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Πᾶσαν τρικυμίαν τῶν παθῶν, Πάτερ, κατεμάρα-
 νας σφόδρα τῇ ἐγκρατεῖα σαρκός, ἄλλος ὥσπερ
 ἄσαρκος ἐν γῇ ἠγώνισαι, τὰς ὀρεξεῖς νεκρώσας σου
 τοῖς πόνοις καὶ μόχθοις θεῖον καταγώγιον γέγονας
 πνεύματος· ὅθεν σου τὴν πάνσεπτον μνήμην ἡμῶν
 ἐκτελούντων προσφόρως μέμνησο, πολύτλα παμμα-
 κάριστε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οὐρανίου πολιτείας φωστήρ διαυγέστατος, ἔλαμ-
 ψας τῷ κόσμῳ τῷ κάλλει τοῦ πνεύματος
 φαιδρῶς καθωραϊσμένος, καὶ τῇ αἵγλῃ τὸν νοῦν
 καταστραπτόμενος. Διὸ προστάτην πλουτοῦντές σε,
 Γεράσιμε Ὅσιε, καὶ τὸ σεβάσμιον σκῆνός σου εὐλα-

θῶς ἀσπαζόμενοι δεόμεθά σου ἐκτενῶς, πρέσβευε
 ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Οτε ἐξεδήμησας, Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ
 σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Ἰάκωβος ὁ
 Ἀδελφόθεος καὶ πρῶτος Ἱεράρχης· Πέτρος δέ, ἡ
 τιμιωτάτη κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, καὶ
 σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός, ἐκφαντορι-
 καῖς θεολογίαις ὕμνολογοῦντες τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον
 τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας Μυστήριον, καὶ τὸ
 ζωαρχικὸν καὶ θεοδόχον σου Σῶμα κηδεύσαντες
 ἔχαιρον, Πανύμνητε· ὑπερθεν δὲ αἱ πανάγιοι καὶ
 πρεσβύταται τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα
 ἐκπληττόμεναι, κεκυφεῖται ἀλλήλαις ἔλεγον· ἄρατε
 ὕμνων τὰς πύλας καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν τὸν
 Οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν· δοξολογίαις τε ἀνυμνή-
 σωμεν τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν
 ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον διόπερ καὶ ἡμεῖς τὴν
 μνήμην σου ἑορτάζοντες ἐκβοῶμέν σοι, Πανύμνητε,
 Χριστιανῶν τὸ κέρας ὕψωσον καὶ σῶσον τὰς ψυ-
 χὰς ἡμῶν.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ λοιπά.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν πιστῶν σε Προστάτην καὶ ταχὺν ἀντιλήπτο-
ρα, ὁσιώτατε Πάτερ θεοφόρε Γεράσιμε, ἀνέδειξε
Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ πάντων τῶν ὄντων Κηδεμὼν·
θεραπεύεις γὰρ σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν τὰ πάθη
τῇ σῇ χάριτι. Δόξα τῷ σε δοξάσαντι λαμπρῶς,
δόξα τῷ σε θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ
σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα.

Τῶν Τρικκάλων τὸν γόνον, Κεφαλλήνων τὸ χλεί-
σμα, Ὁμαλῶν Μονῆς τὸν προστάτην, Σὲ εὐφη-
μοῦμεν Γεράσιμε· ἐβίωσας γὰρ ἐν τῇδε τῇ ζωῇ ὡς
ἄγγελος Οὐράνιος Θεοῦ· διὸ δόξης ἡξιώθη καὶ
ἀφθαρσίας σῶμά Σου τὸ πάντιμον. Δόξα τῷ σε
δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σε ἀφθαρτώσαντι, δόξα
τῷ δωρησαμένῳ σε πιστοῖς πρέσβυν ἀκοίμητον.

Καὶ νῦν.

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ
Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε· με-
τέστης πρὸς τὴν ζωὴν μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς,
καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη ἐκ θα-
νάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν ἐξάψαλμον τὸ Θεὸς Κύριος
καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Τῶν πιστῶν σε Προστάτην.

Δόξα.

Τῶν Τρικκάλων τὸν γόνον.

Καὶ νῦν.

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα ἤχος γ'.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Νεοφανέντος σου τῇ οἰκουμένῃ, Σοφέ, καὶ πλου-
τισθέντος σου ταῖς θεϊκαῖς ἀρεταῖς, λελαμ-
πρυσμένος φωστήρ ἀνεπεφάνθης, ὤθεν ὡς στερέωμα
Ἐκκλησίας τεθέντα σε, ἄσμασι γεραίρομεν, ὡς
ἀστράπτοντα χάρισι, διὸ καὶ σε προστάτην πλου-
τοῦντες ὕμνοις τὴν σὴν τιμῶμεν μνήμην.

Δόξα.

Τὴν καθαρότητα τῆς διανοίας σου καὶ τὸ ἐπίμο-
νον τὸ τῶν καμάτων σου τὴν τε ἰσαγγελον ζωὴν
ιδὼν σου ὁ Στεφοδότης, χάρισιν ἐλάμπρυνε καὶ
λαμπρῶς σε ἐδόξασε, φύλακα παρέχων σε καὶ
ἡμῶν ἀντιλήπτορα, διὸ καὶ εὐχαρίστως ἡ νῆσός
σου δόξαν Θεῷ προσαναπέμπει.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εν τῇ γεννήσει σου σύλληψις ἄσπορος, ἐν τῇ κοιμήσει σου νέκρωσις ἄφθορος, θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν συνέδραμε, Θεοτόκε· πῶς γάρ ἡ ἀπείρανδρος βρεφοτρόφος ἀγνεύουσα; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος νεκροφόρος μυρίζουσα; διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμένη σοι χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Επὶ γῆς ὡς ἄσαρκος ἐν ἀρετῇ διαπρέψας, πολιτείας γέγονας ἐπουρανίου ἐργάτης. Πνεύματος δὲ τοῦ Ἀγίου φανείς δοχεῖον, χάριτι θαυμάτων, Μάκαρ, ἀντεδοξάσθης. Διὸ πάντες σου τὸ Σκῆνος σέδομεν πόθῳ, θεῖε Γεράσιμε.

Δόξα Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Αρετῶν φαιδρότητι κεκοσμημένος τὴν στολὴν τῆς χάριτος, Μάκαρ, ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, καὶ τὸ Σεβάσμιον Σκῆνός σου πιστοῖς ἐδόθη πηγὴ χαριτόβρυτος,

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου ἡ οἰκουμένη τῷ αὐτῷ πνεύματι πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ

κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Τῆς ἀγάπης τῷ ἔρωτι πτερωθεὶς καὶ φωτὶ τῷ τῆς χάριτος ἐλλαμφθεὶς, τὸν Κόσμον κατέλιπες καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας, ἀγγελικῶς τὸν βίον τελέσας ὡς ἄσαρκος, κεκαθαρμένος ὅλος ψυχῇ τε καὶ σώματι. Ὅθεν καὶ δοχεῖον τοῦ Θεοῦ χρηματίσας, τὴν χάριν ἀπέληφας ὡς μισθὸν τῶν καμάτων σου τοῦ τελεῖν τὰ θαυμάσια, Θεοφόρε Γεράσιμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σποράς, σαρκωθέντα ἤτεκοῦσα δίχα φθοράς τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι ἀφθαρσίαν τοῦ πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ καὶ πάντων Βασίλισσα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε, τὴν αὔλον. Ὅθεν ἐπαξίως ἀληθῶς ἀνεδείχθης Νεφέλη πηγάζουσα τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομήτωρ Πανάμωμε, πρέσβευε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὴν σεπτὴν σου Μετάστασιν.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.*

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τὸ πᾶσα πνοή, τὸ Εὐαγγέλιον. Εἶτα ὁ Ν'.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Δέδοται πιστοῖς παρὰ Θεοῦ θησαυρὸς ἀσύλητος, Γεράσιμε Ὅσιε, τὸ πάνσεπτον Σκῆνός σου· διὸ πνευματικὴν εὐφροσύνην καὶ ἰαμάτων τὴν χάριν βρύεις ἀεννάως, Μακάριε, τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει τῇ Σορῶ σου τῇ θείᾳ· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἀγιώτατε Πάτερ, ἀτρώτους ἡμᾶς κινδύνων διασώζεσθαι.

Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ λοιπά.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Κανὼν ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς εἰς ς'. καὶ τῷ Ἀγίου οἱ δύο εἰς η'. Ἦχος δ'.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πανηγυριζέτωσαν οἱ Θεόφρονες.

Ποίημα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ ἡ Ἱερά καὶ εὐκλεής, Παρθένε, μνήμη σου πάντας συνηγάγετο πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων τῷ σῷ ἄδοντας μονογενεὶ ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται.

Αμφεπονεῖτο αὐλῶν τάξις οὐρανοβάμων ἐν Σιών τὸ θεῖον σῶμά σου, ἄφνω δὲ συρρεύσασα τῶν

Ἀποστόλων ἢ πληθὺς ἐκ περάτων, Θεοτόκε, σοὶ παρέστησαν ἄρδην μεθ' ὧν, ἄχραντε, τὴν σὴν σεπτὴν, Παρθένε, μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἤρω κατὰ τῆς φύσεως, Ἀγνή. Θεὸν κυήσασα, ὅμως μιμουμένη δὲ τὸν Ποιητὴν σου καὶ Υἱὸν ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις τοῖς τῆς φύσεως νόμοις, διὸ θνήσκουσα σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρει διαιωνίζουσα.

Καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Ἀγίου.

Κανὼν πρῶτος.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν ὕμνον προσάγει σοι, μάκαρ Θεόφρων Γεράσιμε, ἡ Νῆσός σου σήμερον ἀγαλλομένη φαιδρῶς, ἣν περισώζε φρουρόν σε κεκτημένη, προστάτην θερμότητον καὶ ἀντιλήπτορα.

Θεράπων πανάριστος Θεοῦ, παμμάκαρ, καὶ ὀγνήσιος ἐδείχθης, Γεράσιμε, βίον ἀσκήσας ἐν γῇ τὸν ἰσάγγελον, διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὴν Νῆσόν σου φύλαττε προσκαλουμένην σε.

Μονὴν σε εἰργάσατο Πατὴρ Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος ὁ ἔνθεος πόθος σου πρὸς τὰ Οὐράνια, ὡς στηρίζων σε, τῇ χάριτι τῇ θείᾳ, τηρεῖν σε κατέπεισε Νόμου προστάγματα.

Τοὺς σὲ καταστέφοντας νῦν ἐγκωμίων τοῖς ᾠσμασιν ἐν θρόνῳ τῆς χάριτος παρεστηκώς,

ἐφ' ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου ἐπίβλεψον καὶ ῥῦσαι
παντοίων ἐκ θλίψεων, Μάκαρ Γεράσιμε.

Κανὼν δεύτερος.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Ἐδω σοι τὸν ὕμνον ὁ δοῦλός σου.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ασματικῶς μετ' εὐφροσύνης, Ὅσιε, σὲ καταστέ-
φομεν νῦν ὕμνοις εὐχαρίστοις, τῆς χαρᾶς ὡς
πρόξενον· σὲ γὰρ φρουρὰν θερμότατον καὶ προστά-
την καὶ ῥύστην ὁ στεφοδότης ὁ πάνσοφος κρίμα-
σιν ἀρρήτοις κατέστησε.

Δῶρον σεπτὸν καὶ προφανῶς ὑπέρτιμον παρὰ
Θεοῦ θησαυρὸν ἐπλουτήσαμεν σε καὶ αἰεὶ πλου-
τοῦμέν σε περιχαρῶς, Γεράσιμε, καλλονὴ Μοναζόν-
των καὶ Ἀσκητῶν ἡ εὐπρέπεια καὶ τῶν ἱερέων τὸ
καύχημα.

Δόξα.

Ως ὄντως ῥόδον θαυμαστὸν καὶ εὖοσμον, Μάκαρ,
ἐξήνθησας καὶ λιπὼν τὰ πάντα τὴν ψυχὴν τοῖς
ἀνθεσι τῶν ἀρετῶν ἐστόλισας τῇ τοῦ πνεύματος
αἴγλῃ, εὐωδιάζων πληρέστατα ἅπαντα τὰ σὰ αἰ-
σθητήρια.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχὴ μου ταπεινὴ καὶ βόησον τῇ Θεομή-
τορι, Χριστιανῶν σκέπη μὴ ἐγκαταλίπῃς με,

ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσόν με καὶ τῆς αἰωνιζούσης κο-
λάσεως ἐλευθέρωσον ἢ τῶν ἀνελπίστων ἀντίληψις.

Καταβασίαι.

Πεποικιμένη τῇ θεῷ δόξη.

Καὶ ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Η δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάντων
Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις ἀκλινῇ, ἀκράδαν-
τον τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον, Χριστέ· μόνος γὰρ
εἶ Ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Γυναῖκά σε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ Μητέρα
Θεοῦ εἰδότες, πανάμωμε, οἱ κλεινοὶ Ἀπόστολοι
περιφρικεῖαις ἤπτοντο χερσί, δόξη ἀπαστράπτου-
σαν, ὡς θεοδόχον σκῆνος θεώμενοι.

Υπέφθασε χερσί ταῖς ὑδριστικαῖς τοῦ αὐθάδους
τομὴν ἡ δίκη ἐπάξασα, τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος
τὸ σέβας τῇ ἐμφύχῳ κιθωτῷ δόξη τῆς θεότητος, ἐν
ᾗ ὁ λόγος σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Τοῦ Ἁγίου. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε.

Ην σὺ ἐξελέξω παιδιόθεν ὁδὸν μετανοίας τὴν τερ-
πνὴν γενναίως ἀπετέλεσας, μηδὲν προκρίνας,
Ὅσιε, τοῦ πρὸς τὸν Κτίστην ἔρωτος, ἀγγελικῆς τε
βιώσεως.

Τὸ τίμιον Σκῆνός σου, Θεόφρων Γεράσιμε, βρῦον
τοῖς πιστοῖς τὰ ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, τῆς χά-

ριτος τεκμήριον ὑπάρχει, δι' ἧς γέγονας σεπτὸν δοχεῖον τοῦ πνεύματος.

Επίκουρος μέγιστος ἐφάνης δεινῶν περιστάσεων λοιμοῦ τὴν Νῆσόν σου ῥυόμενος, ὡς φύλαξ συμπαθέστατος, ἣν περιφρούρει πάντοτε παντὸς κινδύνου ἀπήμονα.

Ποικίλων ἡμᾶς πειρατηρίων, κινδύνων καὶ θλίψεων δεινῶν, τῇ σκέπῃ σου προσφεύγοντας, Γεράσιμε θεόληπτε, ταῖς σαῖς θερμαῖς δεήρεσι, ὡς συμπαθὲς ἐλευθέρωσον.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος ὁροφουργέ Κύριε.

Σὲ θησαύρισμα θεῖον οἱ εὐσεβεῖς Πνεύματος καὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρα ἐπιγινώσκομεν, νεοφανέντα ἡμῖν, ὅθεν σὲ ὕμνοις τιμῶμεν καὶ πιστῶς δοξάζομεν, Μάκαρ Γεράσιμε.

Ολοφύχως ποθήτας τὸν πρὸς Θεὸν ἔρωτα καὶ τῆς οὐρανίου πατρίδος τὴν ὡραιότητα ἐν τῇ καρδίᾳ τῇ σῇ ἀνελλειπῶς ζωγραφίσας, κατὰ Παῦλον, ἔκρινας σκύδαλα ἅπαντα.

Δόξα.

Ικετήριον ὕμνον χαρμονικῶς ἄδοντες καὶ τῷ σῷ τιμίῳ Λειψάνῳ δόξαν προσνέμοντες, θερμῶς αἰτοῦμέν σε οἱ σὲ πλουτοῦντες προστάτην τῶν δεινῶν τὴν Νῆσόν σου ῥῦσαι, Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανεξάλειπτον πένθος, διηνεκές δάκρυον, θεῖον ἐνδιάθετον φόβον, θερμὴν κατάνυξιν, ἀγνὴν ταπείνωσιν καὶ συντριβὴν τῆς καρδίας, Θεοτόκε Δέσποινα, δός μοι καὶ σῶσόν με.

Καταβασαί.

Ἡ Δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάντων.

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους, Θεοτόκε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὡραιότητα τῆς Παρθενίας Σου.

Σὲ τὸν ἰσάγγελον τῇ πολιτείᾳ σου, Χριστοῦ δὲ γνήσιον δοῦλον, Γεράσιμε, ὕμνολογίαις ἱεραῖς ἐν πίστει ἀνευφημοῦμεν, πόθῳ ἀσπαζόμενοι τὸ σεβάσμιον Σκῆνός σου. Ὅθεν δῶρον τίμιον καὶ πηγὴ τῶν ἰάσεων εὐρόντες αὐτό, Μάκαρ, βοῶμεν· δόξα Θεῷ τῷ στεφοδότη.

Δόξα. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ηπάνσεπτος ἡμῖν τῆς τιμίας σου μνήμης ἐπέστη Ἑορτή, ἣν τιμῶμεν προθύμως, τὸ Σκῆνός σου τὸ ἄχραντον, ὦ Γεράσιμε, σέβοντες, ὃ δοξάζουσι καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, εὐφραίνόμενα τῇ σωτηρίᾳ ἀνθρώπων, Θεὸν μεγαλύνουσι.

Καὶ νῦν Τῆς Ἑορτῆς.

Οπάντιμος χορὸς τῶν σοφῶν Ἀποστόλων ἡθροίσθη θαυμαστῶς τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως τὸ Σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε· οἷς συνύμνη-

σαν καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη τὴν Μετάστασιν
τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες, ἣν πίστει ἑορτάζομεν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ρήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα τὴν σάρκωσιν
ὑπέφηναν τὴν ἐκ Παρθένου σου, Χριστέ, φέγγος
ἀστραπῆς σου εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεσθαι· καὶ
φωνεῖ σοι ἄβυσσος ἐν ἀγαλλιάσει· τῇ δυνάμει σου
δόξα, φιλόανθρωπε.

Ιδετε, λαοί, καὶ θαυμάσατε· τὸ ὄρος γὰρ τὸ ἅγιον
καὶ ἐμφανέστατον Θεοῦ τῶν ἐπουρανίων βουνῶν
ἐφ' ὑπερθεὶν αἶρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος ἐν ἐπουρανίῳ
καὶ ἀφθάρτῳ χθονὶ οἰκίζόμενος.

**Ζγέγονε διαβατήριον, Ἀγνή, ἐκ τῆς ἐπικήρου πρὸς
θείαν ὄντως καὶ ἄρρευστον μεθιστῶν σε, ἄχραντε,
ἐν ἀγαλλιάσει τὸν Υἱὸν καθορᾶν σου καὶ Κύριον.**

**Εσαν καὶ ὑπεδέξατο Χριστὸς τὸ τῆς παρθενίας
αὐτοῦ μητρῶον κειμήλιον· Χερουβὶμ ὑπεῖρξέ σοι ἐν
ἀγαλλιάσει, Σεραφίμ δὲ δοξάζει σε χαίροντα.**

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

**Οτῶν τοῦ πνεύματος, ὑψηλῆς τε ἐναρέτου ἀγω-
γῆς καὶ πρακτικὸς διδάσκαλος πῆς ὑπερκοσμίου
ἀσκήσεως.**

Σοῦ τὴν πανευφρόσυνον νῦν ἑορτὴν καὶ φαιδρὰν,
τρισμάκαρ, πανήγυριν ἐπιτελοῦσα ἡ σὴ Νῆσος,
ὥς φρουρὸν σὲ προσκαλεῖται κράζουσα, σκέπη μοι
γενοῦ, ὦ Γεράσιμε.

**Απρυνθέν, ὦ Γεράσιμε, ὁ στεφοδότης θαυματό-
βρυτον ἡμῖν, ὥς θησαυρὸν παρέθετο, θείας εὐωδίας
ἀνάπλεων.**

Πίστει τε καὶ πόθῳ σοῦ ἅπαντες νῦν, Θεοφόρε
Πάτερ, δεόμεθα, πρόφθασον ῥῦσαι τὴν σὴν
Νῆσον τῶν δεινῶν· σὲ γὰρ προστάτην κέκτῃται πρὸς
τὸν πανοικτίρμονα Κύριον.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄντως σεπτὸν Εὐαγγέλιον περι-
φέρων ἐν τῇ διανοίᾳ σου καὶ τῇ τοῦ Πνεύ-
ματος ὀπλισθεὶς χάριτι, μετέβης ἐπὶ τὸ Ὅρος τοῦ
Ἀθῶνος, ἰσάγγελον τὸν βίον καθαρῶς ἐκτελέσας,
καὶ πανσόφως Θεῷ εὐηρέστησας.

Οντως Θεῷ εὐχαῖς συντόνως ἐνούμενος καὶ ἀγρύ-
πνοις στάσεσι, δακρύων τε τοῖς ὀχετεῖς ὅλως
ἀγνισθεὶς, καὶ λελαμπρυσμένος τοῖς θείοις σου κα-
τορθώμασιν, ὥς ἔλαφος διψῶσα ἠρετίσω τοὺς τό-
πους τοὺς ἁγίους, δοξάσαι τὸν Ἅγιον.

Δόξα.

Νοῦς τῷ νοτ' ἐνατενίζων γενόμενος ἐλαμπρύνθης
φωτισμῷ τοῦ Πνεύματος, Ἱερωσύνης τῇ δωρεᾷ
τῇ φρικτῇ, ὥς σκεῦος τῆς ἀρετῆς ὑπερθαύμαστον,

θυσίας αναφέρων ἀναιμάκτους τῷ Κτίστη, παραδόξως τῷ σὲ καταστέψαντι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Διὰ παντός μὴ διαλείψης με σκέπουσα, σὲ γὰρ ἔχω μόνην καταφύγιον, ἐν πειρασμοῖς ὑπερασπιστήν, ῥύστην ἐν κινδύνοις, ἐν συμφοραῖς παραμύθιον, προστάτην ἐν ἀνάγκαις, εὐθυμίαν ἐν λύπαις, καὶ χαράν ἐν ταῖς θλίψεσι, Δέσποινα.

Καταβασίαι.

Ῥήσεις προφητῶν καὶ αἰνίγματα

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος τῶν ἀρετῶν σου, Χριστέ, διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συναΐδιον καὶ ἐνυπόστατον λάμπας ἀπαύγασμα παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ σωματοθεῖς ἀνέτειλας ἥλιος.

Ως ἐπὶ νεφέλης, Παρθένε, τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος ὁχούμενος πρὸς τὴν Σιών ἐκ περάτων λειτουργῆσαι σοι, τῇ νεφέλῃ τῇ κούφῃ ἡθροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ Ὑψιστος Θεὸς τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἥλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλῶσσαι τῶν Θεολόγων ἀνδρῶν εὐχεστέρον τῇ Θεοτόκῳ ἐβόων, τὸν ἐξόδιον ἐνηχούμεναι ὕμνον τῷ Πνεύματι· Χαίροις

ἀκήρατε, πηγὴ τῆς τοῦ Θεοῦ ζωαρχικῆς καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ρευστὴν καὶ εὐμάραντον ἡγήσω, Πάτερ, τερπνότητα πᾶσαν τὴν τοῦ κόσμου, ἀτενίσας πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ βασιλέως Χριστοῦ· νῦν δὲ τῆς ἀλήτου χαρμονῆς θείοις ἐν σκηνώμασιν ἐντροφᾷ ἀγαλλόμενος.

Ιθύνεις πρὸς ἔνθεον ὀλοσχερῶς. Θεσπέσιε, ἔρωτα τὸ Πνεῦμά σου, νηστεiais συντονοτάτοις καὶ ἐπιμόνοις εὐχαῖς, τοῦ τῆς ἀπαθείας ἀκλινῶς κάλλους ἐφιέμενος καὶ τῆς θείας ἐλλάμψεως.

Σεμνὸς καὶ ἡσύχιος, πιστός, ἄγνός καὶ κόσμιος, ὁσιος καὶ πρᾶος καὶ ἀνδρεῖος, μέτριος, σώφρων καὶ ἀνεπίληπτος ὧφθης, τῆς Τριάδος γεγονώς θεῖον οἰκητήριον καὶ τῆς χάριτος ὄργανον.

Γεράσιμε Ὅσιε, ἡμῶν τῶν δεομένων σου δέξαι τὰς αἰτήσεις ἐν ἡμέρᾳ τῶν πειρασμῶν τε καὶ περιστάσεων, θλίψεων, παντοίων τε δεινῶν καὶ θερμῶς προσάγαγε τῷ τῶν δλων δεσπόζοντι.

Ἄλλος. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Υμνητὴς χρηματίσας θείοις ἀπαυγάσμασι καὶ πρὸς τὸ Σίναιον χαίρων ἀνυψώθης, ὡς ὑπόπτερος χάριτι, ἐνδοξε, ἵνα σου τὸν πόθον πόθῳ προσθεῖς τὴν πρὸς τὰ θεῖα ἐνισχύσης, Γεράσιμε, ἔφρσιν.

Μυθεῖς ἀπορρήτως τὴν πρὸς τὰ Οὐράνια ἔνθεον
ὑψωσιν, τὴν Μωσέως χάριν Ἑλίου τε πλου-
σίως ἀπειληφας ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, θαυμαστωθεὶς τῇ
τοῦ Δεσπότης παραδόξῳ νηστείᾳ, πανόλβιε.

Δόξα.

Νοῦς ὁρῶν ὠφθης, Μάκαρ, τὸν σαῖς ἐπιλάμψεσι
ψυχὰς αὐγάζοντα, καὶ σπηλαίοις μόνος ἀπα-
θεία ὑλίσθης, γενόμενος ὁπαδὸς Προδρόμου, Θεο-
δοσίου τε, νηστείας φοιτητῆς, μιμητῆς τε Γεράσιμε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παῖρρσίαν μεγίστην πρὸς τὸν ἐκ λαγόνων σου
τεχθέντα Κύριον κεκτημένη, Κόρη, ὅσα θέλεις
ἀνύεις ἐκάστοτε, καὶ ἰσχύεις πάντα Παντοδυνάμου
Θεοῦ Μήτηρ, διὸ θέλησον μόνον καὶ σώζεις με.

Καταβασίαι.

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Αλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς
τριημέρου ταφῆς σου τι προεικόνισμα, οὗ
Ἰωνᾶς προφήτης ἀνεδέδεικται· σεσωσμένος γὰρ ὡς
καὶ προὔπέπωτο, ἀσινῆς ἐβόα· θύσω σοι μετὰ
φωνῆς αἰνέσεως Κύριε.

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν· Ἄναξ ὁ πάντων Θεός·
ἐν γὰρ τῷ τίκτειν Παρθένον ὡς περ ἐφύλαξεν,
οὕτως ἐν τάφῳ τὸ σῶμα διετήρησεν ἀδιάφθορον καὶ

συνεδόξασε θεῖα μεταστάσει, γέρα σοι ὡς περ Υἱὸς
Μητρὶ χαριζόμενος.

Οντως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν αὐλοῦ πυρός, θυ-
μιατήριον θεῖου χρύσειον ἄνθρακος, ἐν τοῖς
Ἀγίων Ἀγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον, ράβδον τε,
πλάκα θεόγραφον, κιβωτὸν ἁγίαν, τράπεζαν λόγου
ζωῆς, Παρθένε, ὁ τόκος σου.

Τοῦ Ἀγίου, τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν χάριν ὄντως θαυμάζομεν, τὴν ἄλλον Μωϋσῆν
ἀναδείξασαν καὶ σέ, Γεράσιμε· καὶ γὰρ καὶ σὺ
τεσσαράκοντα νυχθημερόν νηστείαν σαφῶς διήνυσας.

Αὐχμὸν τῆς γῆς ἔτι ζῶντός σου ταχέως σαῖς
εὐχαῖς λύεις, ἐνδοξε, καὶ μετὰ θάνατον ἐξάγεις
φρέατος γύναιον, καταπεσὼν ὠθήσει τῇ τοῦ ἀλά-
στορος.

Αφθάρτου δόξης, Γεράσιμε, καρποὺς θεοπρεπεῖς
ζῶν ἐξήνησας, θανὼν δὲ ἀφθαρτος ψυχῇ τε
ζῆς καὶ τῷ σώματι, ἐν Οὐρανῷ καὶ γῇ τε στέφει
κοσμούμενος.

Πεποικιλμένος τῇ χάριτι ποικίλων συμφορῶν ἐ-
λευθέρωσον, θεῖε Γεράσιμε, τὴν Νῆσον ταύτην,
ἣν κέκτηται τὸ ὄνομά σου, Πάτερ, μέγιστον καύχημα.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Οτὴν στολὴν τοῦ φωτός καὶ τὴν δι' ἔργων εὐπρέ-
πειαν, περιβολὴν σεαυτῷ λαμπρὰν περιθέμενος,

τοῦ Κόσμου φῶς γέγονας καὶ τῆς τὸ ἄλλας, ὡς Χριστοῦ θεράπων γνήσιος.

Νοήμων σὺ γεγονῶς σαυτὸν Χριστῷ καθιέρωσας, καὶ πάσας τὰς ἀρετὰς γενναίως κατῴρθωσας· διό σε ἐδόξασεν ὁ Δεσπότης πάντων, ὡς πιστῶς αὐτὸν δοξάσαντα.

Δόξα.

Ολολαμπῇ δωρεαῖς παγχρύσοις ὄντα, Γεράσιμε, ὡς θησαυρὸν ὁ Θεὸς δι' ἄφατον ἔλεος ἡμῖν σε ἀπέστειλε· διό γεγηθότες ὕμνοις τοῦτον μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον πολλαῖς, Παρθένε, μὲ παραβάσεις ἢ τὴν ζωὴν τοῖς βροτοῖς ἀρρήτως κυήσασα, Θεοτόκε, ζώωσον καὶ ποιεῖν Κυρίου τὰ θελήματα ἐνίσχυσον.

Καταβασίαι.

Ἄλιον ποντογενές.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Σκέπε, φρούρει, φύλαττε ἀπὸ παντοίων κινδύνων τὴν σὴν Νῆσον, Ὅσιε, σαῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβεαῖς· ἄσυλον γὰρ θησαυρὸν σε πλουτισαμένη, πρόμαχον θερμόν σε ἔχει ἀγαλλομένη, διὰ τοῦτο καὶ βοᾷ σοι· καύχημα χαίροις ἐμὸν Γεράσιμε.

Ἐτερον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Ως ἀντιλήπτωρ καὶ θερμός προστάτης, ἐνδοξε· ὦς ἀντιλήπτωρ καὶ θερμός προστάτης, ἐνδοξε· ὦς ἀντιλήπτωρ καὶ θερμός προστάτης, ἐνδοξε·

ἄσμασι, Γεράσιμε Θεοφόρε, εὐφημοῦμέν σε πιστῶς καὶ ἐπιγράφομεν τῆς σῆς Νήσου τὸν προστάτην συμπαθέστατον, ἀνακράζοντες, Χαῖρε Πάτερ ἀοίδιμε.
Ὁ Οἶκος.

Εὐφρανθῶμεν ἐνθέως ἐν τῇ πανσέπτῳ καὶ χαρμῶσύνῳ Ἑορτῇ τοῦ νεοφανέντος Ὁσίου, καὶ πόθῳ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· Θεοδόξαστε Πάτερ καὶ Θεοφόρε Γεράσιμε, ὁ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν πανσόφως ἐν τῇ γῇ μετελθὼν, καὶ τὸ στέφος ἐν Οὐρανῷ δεξάμενος παρὰ Θεοῦ, καὶ τῇ ἀφθαρσίᾳ τοῦ σώματος θείᾳ χάριτι λαμπρυνθεὶς, ρῦσαι πρεσβεαῖς σου τὴν Μονὴν καὶ τὴν Νῆσόν σου πάσης ἐπηρείας τε καὶ κακώσεως, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης ἐλευθέρωσον. Ἐκατέρα γὰρ σε θερμότατον κεκτημένη προστάτην οὐ παύει τοῦ βοᾶν σοι· Χαίροις Πάτερ ἀοίδιμε.

Τῇ 16ῃ Αὐγούστου μνηαὶν ποιούμεθα τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ Νέου Ἀσκητοῦ καὶ προστάτου Κεφαλληνίας.

Στίχ. Γέρα πρέπεις Γερασίμῳ τῷ Νέῳ,

Τῷ τοῖς γέραςι τῶν παλαιῶν στεφθέντι.

ΣΗΜ. Ὁ βίος τοῦ Ἀγίου κεῖται ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας βιβλίου. Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς Γερασίμου πρεσβεαῖς. Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν.

Ὁδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ιταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρὶ θεῖος ἔρως ἀντιπατόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ θυμῷ δὲ ἐγάλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ τῇ τῶν Ὁσίων τριφθόγγῳ λύρᾳ ἀντιφθεγγόμενος μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ

φλογός· ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ θείῳ Πνεύματι, ἐν θυμῷ συνέτριψεν· ἀλλ' ὁ τούτου δεσπότης τὴν τεκοῦσαν ἀσινῇ τοῖς Οὐρανίοις φυλάξας δόμοις νῦν εἰσώκισατο· σὺν αὐτῇ σκιρτῶντες βοῶμεν Χριστῷ· ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εν κυμβάλοις, χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς ἐν τῇ εὐσήμεν κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς μεταστάσεως πρακτικαῖς κροτοῦντες βοῶμεν χερσίν· ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ο θεόφρων ἡθροισται λαός· τῆς γὰρ δόξης Θεοῦ τὸ σκῆνωμα ἐκ Σιών μεθίσταται πρὸς οὐράνιον δόμον, ἐνθα ἡχος καθαρὸς ἐορταζόντων, φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοᾷ τῷ Χριστῷ· ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Σωτηρίας αἰωνίου τὴν ἀπόλαυσιν δεικνύων, Ὅσιε, φωτολαμπάσιν αὐγαῖς ἐνθέων σου πράξεων καὶ ἰσαγγέλου ζωῆς, χαίρω ἐψαλλες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κροτησάτωσαν Μονάζοντες τῷ Πνεύματι καὶ ἡ ὁμήγυρις τῶν Ἱερέων τερπνῶς, καὶ σὲ δοξαζέ-

τωσαν, Θεῖε Γεράσιμε, ὡς πλουτοῦντές σε καύχημά τε καὶ κλέος ἅπαντες καὶ εὐσεβείας ὑπόδειγμα.

Ηστραψάν σου, Θεοφόρε, τὰ παλαιίσματα, δι' ὧν ἐπέλαμψας, Θεοῦ δοχεῖον σεπτόν, ἐπίγειας Ἀγγελος, βροτὸς Οὐράνιος· καὶ γὰρ ἄσαρκον σοῦ τὴν ζωὴν διανύσας ἐν ἐρήμοις ὕμνησας Θεόν, Γεράσιμε.

Τὴν σωτήριον βοήθειαν, Θεόληπτε, τὴν σὴν αἰτούμεθα καταπεμφθῆναι ἡμῖν ἐν ὥρᾳ, τῶν θλίψεων, ἡνίκα ταύτης πιστῶς σοῦ δεόμεθα, Θαυματουργέ Γεράσιμε, δεομένων ὁ προστάτης.

Ἄλλος Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Δῶρον δοθέν μοι οὐρανόθεν, Πάτερ, ἔγνων σε, ἡ Νῆσός σου βοᾷ σοι χαρμοσύνως· διὸ Θεόπεμπτον κηρύττω τὴν ἔλευσίν σου, Ὅσιε, καὶ δοξάζω τὸν δοτῆρα.

Ολη στοργῇ καὶ διαθέσει μεγαλύνω σε, Γεράσιμε Τρισμάκαρ· εὐλογίαν μοι γὰρ κομίζειν ἀπεστάλης, ὡς Ἀβραάμ ὁ δίκαιος, Ἰωσήφ καὶ Ἐλισσαῖος.

Δόξα.

Υμνον παννύχιον προσφέρω κεκτημένη σε θερμότατον προστάτην, καὶ δοξάζω θερμῶς τὸν Κύριον τῆς δόξης, τὸν σὲ θαυμάτων χάριτι καταστρέψαντα, Θεόφρων.

Καὶ νῦν Θεοτοχίον.

Ηνοιξας πύλας Παραδείσου, ἃς ἀπέκλεισεν ἀνθρώποις ἡ προμήτωρ, Θεομήτωρ, διὸ καὶ ἡμεῖς τῆς

μετανοίας ἀνοιξον πύλας, πύλην μοι ἀνοιγούσας Παραδείσου.

Καταβασίαι.

Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρὶ. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει
᾿Ωδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

Φλόγα δροσίζουσαν Ὅσιους, δυσσεβεῖς δὲ κατα-
φλέγουσαν, Ἀγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενὴς ἔδειξε
παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον,
φθορὰν θανάτου καὶ ζωὴν βλυστάνουσαν τοῖς μέλ-
πουσι· τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν οἱ λελυτρω-
μένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρήμασιν εἶχοντο τῆς θείας κιβωτοῦ τοῦ ἀγιασμά-
τος πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν θεολόγων ἐν τῇ Σιών,
Ποῦ νῦν ἀπαίρεις, Σκηνή, κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ
ζῶντος· μὴ διαλείπης ἐποπτεύουσα τοὺς πίστευ-
πόντας· τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν οἱ λελυτρω-
μένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οπως ὑψώσασα τὰς χεῖρας ἐκδημοῦσα ἡ Πανά-
μωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἡγκαλισμένας σωμα-
τικῶς, ἐν παρρησίᾳ ὡς Μήτηρ ἔφησε πρὸς τὸν τε-
χθέντα· οὓς μοι ἐκτίσω, εἰς αἰῶνας φύλαττε, βοῶν-
τάς σοι· τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν οἱ λελυ-
τρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀγίου. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τίς μὴ ἐκπλαγείη τοὺς ἀγῶνας, τοὺς μόχθους,
τὰς κακουχίας τοῦ σοῦ σώματος, οἷς περ ἀγαλ-
λόμενος μόνης ἐπεπόθησας τῆς φεγγοδόλου λάμ-

ψεως τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν Κύριον δοξάζων ἀ-
παύστως, τὸν δοξάσαντά σε τῷ στέφει ἀφθαρσίας.

Ηρως ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθης, ἐν σοὶ σκηνω-
σάσης θείας χάριτος· ὅθεν θεραπεύονται πάθη
τὰ δυσίατα, δαιμόνων τὰ ἐπήρεια ἀποδιώκεται,
Γεράσιμε· διὸ σὲ ὑμνοῦμεν καὶ δοξολογοῦμεν τὴν
πάνσεπτόν σου μνήμην.

Σκευὸς ἐκλογῆς σεπτόν ἐδείχθης τὴν ἀνω φαιδρῶς
λαμπρότητα δεξάμενος, καὶ πρὸς τὰ σκηνώματα
θεῖα καὶ οὐράνια περιχαρῶς ἀνέδραμες, καταστρα-
πτόμενος τῇ χάριτι τῆς θείας Τριάδος, ὕμνεις ἦν
δοξάζεις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κηρύττομεν πάντες χαρμοσύνης θεόπεμπτον ἀλη-
θῶς σὴν, Μάκαρ, ἔλευσιν· ὦφθης γάρ σωτήριος
ἐν ταῖς περιστάσεσι τῶν συμφορῶν καὶ θλίψεων
ταῖς σαῖς ἐντεύξεσι πρὸς Κύριον· ὃν νῦν μὴ ἐκλεί-
πης δυσωπεῖν ἀπαύστως ἡμᾶς ἐλεηθῆναι.

Ἄλλος. Τὸν ἐν ὄρει Ἀγίῳ δοξασθέντα.

Λαοῦ λύπην ἠφάνισας εὐχῇ σου, ἀνομβρίαν λύσας
σῇ, Μάκαρ, παρρησίᾳ πρὸς τὸν Θεόν, Γεράσιμε
Θεόληπτε, Κύριον δοξάζων καὶ δεδοξασμένος φα-
νείς παρὰ Κυρίου.

Οτῇ αἵγλῃ τοῦ πνεύματος ἀστράψας, τὸ εἰς
φρέαρ πεσὸν τοῦ δαίμονος ὠθήσει, ὡς ἀντι-
λήπτωρ, γύναιον ἐξήγαγες, δοξάζων καὶ δεδοξα-
σμένος φανείς παρὰ Κυρίου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Σωτὴρ ὠφθης δεινῶν, λοιμοῦ, κινδύνων, τὴν σὴν Νῆσον ὄντως ἐκλυτρούμενος, καὶ πατρικὴν συμπάθειαν πιστούμενος, Κύριον δοξάζων καὶ δεδοξασμένος φανείς παρὰ Κυρίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνον δέχου ἐξ ἐναγῶν χειλέων, Δέσποινα Ἀγνή, καὶ ῥῦσαι με κινδύνων καὶ μολυσμοῦ τοῦ σώματος, Ἀμόλυντε, καὶ καθάρισόν με, τὸν μεμολυσμένον παντοίαις ἁμαρτίαις.

Καταβασίαι.

Φλόγα δροσίζουσάν Ὅσιους.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

ᾠδὴ θ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ὁ Εἰρημός.

Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι ἐν Σοί, Παρθένε ἄχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος· ἢ μετὰ τόκον Παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου.

Εξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις ἐν τῇ Σιών σκοπούμεναι τὸν οἰκεῖον Δεσπότην γυναικειάν ψυχὴν χειριζόμενον· τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούσῃ υἱοπρεπῶς προσεφώνει· Δεῦρο, σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων τὸ θεοδόχον σῶμά σου, μετὰ δέους ὄρωντες καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προσφθεγγόμενοι· εἰς οὐρανίους θαλάμους πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτῶσα σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου.

Καὶ εὐθὺς ψάλλεται ἡ θ'. ᾠδὴ τοῦ Ἁγίου.

Ἄπας γηγενής.

Στέψωμεν τοῖς ἁσμασιν ἐγκωμίων τὸν ἑύστην ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ ἐν κινδύνοις προστάτην, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες.

Εθετο Θεός σε ὄντως τῆς πίστεως ὡς ἀδιάσειστον στύλον καὶ ἐδραῖωμα, καιροῖς ἐσχάτοις κατ' ἐχθρῶν, Ὅσιε, Σκῆνος σεπτὸν καὶ θεῖόν σου, λίθον προσκόμματος ἐναντίοις δούς, ὁμολογίαν τε ἐνισχύων αἰεὶ Ὁρθόδοξον.

Στέψωμεν τοῖς ἁσμασιν ἐγκωμίων τὸν ἑύστην ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ ἐν κινδύνοις προστάτην, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες.

Θλὴ νῦν θερμῶς ἡ Νῆσός σου κράζει σοι, φύλαξ σωτήριε, φρούρει με ἀπήμονα λοιμοῦ κινδύνων, σεισμοῦ κακώσεως σαῖς προσευχαῖς, Γεράσιμε, ταῖς εὐπροσδέκτοις Θεῷ, καὶ προστάτης φάνηθι θερμότατος τοῖς πιστῶς ἀνυμνοῦσι σε, Ὅσιε.

Στέψωμεν τοῖς ἁσμασιν ἐγκωμίων τὸν ἑύστην ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ ἐν κινδύνοις προστάτην, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες.

Πάντας τοὺς τὴν σὴν τελοῦντας, Γεράσιμε, μνήμην πανίερον λύτρωσαι πρεσβείαις σου κινδύνων νόσων, πάσης κακώσεως, ὡς ῥύστης τῶν ἐν θλίψεσι λιτανευόντων σε, καὶ τὴν Νῆσον ταύτην σὺν τῇ ποιίμνῃ σου βλάβης πάσης ἀλώθητον τήρησον.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.
Γεράσιμον ἐν ὕμνοις τὸν νεοφανέντα
δοξάσωμεν ἐνθέως.

Σὲ πάντες μεγαλύνομεν εὐσεβῶς, τὰ σεπτὰ σου
δοξάζοντες θαύματα, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ κα-
τορθώματα τὰ λαμπρὰ καὶ τοὺς ἀγῶνας, Ἄγιε,
οὓς περ ἐξελέξω διὰ Χριστόν· διὸ νῦν, Θεοφόρε Γερά-
σιμε, παράσχου σοῖς ὕμνηταῖς τὴν προστασίαν σου.
Γεράσιμον ἐν ὕμνοις τὸν νεοφανέντα δοξάσωμεν ἐνθέως.

Οσμῆς καὶ εὐφροσύνης πνευματικῆς, τῷ σεπτῷ
σου λειψάνῳ ἱστάμενοι πανευλαβῶς, θείαν προσ-
λαμβάνομεν δωρεάν, καὶ σοῦ τὴν πανευφρόσνον μνή-
μην ἐκτελοῦμεν περιχαρῶς· διὸ σε, Θεοφόρε Γεράσι-
με, αἰτοῦμεν, σκέπε καὶ φρουρεῖ τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἐν πίστει προσκυνοῦμεν τῆς Τρισυποστάτου.
Θεότητος τὸ Κράτος.

Δόξα.

Υπέρμαχον προστάτην καὶ βοηθὸν καὶ φρουρόν,
ἀντιλήπτορα καὶ ἱατρὸν σὲ πλουτισαμένη, χαρ-
μονικῶς ὡς θησαυρὸν ὑπέρτιμον κόλποις περιφέρω
ἐν τοῖς ἐμοῖς, Γεράσιμε παμμάκαρ, ἡ Νῆσός σου
βοᾷ σοι, ἣν περιφρουρεῖ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἐν πίστει ἀνυμνοῦμεν τὴν Ἀγνὴν Παρθένον
καὶ μόνην Θεοτόκον.

Καὶ νῦν.

Παράδοξον εἰργάσω πρᾶγμα, Σεμνή, τὸν σὸν Πλά-
στην τεκοῦσα καὶ Κύριον, πρὸς δὲ καὶ νῦν ἔτε-

ρον τεράστιον ἐν ἐμοί, ἁμαρτωλόν, κατάκριτον οἰ-
κτειρον, ἐλέησον εὐμενῶς καὶ σῶσον φιλανθρώπως
ὡς Μήτηρ φιλανθρώπου, φιλανθρωπίας τὸν ἀνάξιον.

Καταβασίαι.

Νενίκηνται τῆς φύσεως.

Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Ο σύλλογος Μοναζόντων, τῶν Ἱερέων ὁ χορὸς καὶ
ἡ πληθὺς φιλεόρτων θεῖον Γεράσιμον φαιδρῶς,
τὸ νεοστήρικτον κλέος, ᾧ δαῖς ὑμνήσωμεν πάντες.

Ὅμοιον.

Τὸ σκῆνός σου, Θεοφόρε, τὸ δοξασθὲν παρὰ Θεοῦ
καὶ ἀρετῶν θεῖον σκεῦος καὶ θαυματόβρυτον δοθέν,
σέβομεν πόθῳ, τελοῦντες τὴν σεβασμίαν σου μνήμην.

Ὅμοιον.

Υπέρμαχον ἐν κινδύνοις καὶ ἀντιλήπτορα θερμόν
ἐν θλίψεσι, Θεοφόρε Γεράσιμε, καὶ προστάτην
πρὸς τὸν Θεὸν σὲ πλουτοῦντες, τὸν Στεφοδότην
ὑμνοῦμεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Απόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε,
Γεσθημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ Σῶμα
καὶ σύ, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ Πνεῦμα.

Εἰς τοὺς Αἵνους ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρων Γεράσιμε, τῆς ἰσαγγέλου ζωῆς τὸ νεόσδοτον δώρημα, καὶ τὸ νεοκόσμητον μοναζόντων θησαύρισμα, τῶν Ἀσκητῶν τε τὸ νεοστήρικτον καύχημα, πέλων πάντας πρὸς αἴνεσιν προσκαλεῖς, Θεσπέσιε· διὸ τὴν σὴν μνήμην ἐορτάζοντας ἡμᾶς περίσωζε.

Πάτερ Θεόφρων Γεράσιμε, τῆς ἀρετῆς ἐραστῆς γεγονώς ὥφθης ἅπασι δωρεῶν τοῦ Πνεύματος ἱερὸν οἰκητήριον, κατορθωμάτων θαῦμα ἐξαίσιον, προτερημάτων θησαυρὸς μέγιστος· ὅθεν τελοῦμεν σοῦ ἐν ὧδαῖς νῦν, χαίροντες πανευλαβῶς, τὴν ἡμᾶς εὐφραίνουσαν θείαν πανήγυριν.

Οσιε Πάτερ Γεράσιμε, σὲ καὶ προστάτην θερμὸν καὶ ὑπέρμαχον ἔχομεν ἐν κινδύνοις πάντοτε πρὸς Θεόν, τὸν φιλάνθρωπον· διὸ σοῦ Σκῆνος τὸ θαυματόδρυτον περικυκλοῦντες καθικετεύομεν· πρόφθασον, Ἀγιε, τῶν δεινῶν καὶ θλίψεων ῥῦσαι ἡμᾶς, τοὺς προσκαλουμένους σε θερμῶς ἐκάστοτε.

Οσιε Πάτερ Γεράσιμε, ἐναπεφάνθης φωστήρ Ἐκκλησίας νεόδμητος ἀρετῶν φαιδρότητι καὶ θαυμάτων λαμπρότητι, ὡς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ὄργανον, ὡς τοῦ Δεσπότου θεράπων γνήσιος, σκευὸς ὡς τίμιον χάριτος, Θεσπέσιε, τῆς τοῦ Θεοῦ ὡς χρυσίον δοκιμὸν τῆς Ἀγιότητος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, χορεύσωμεν ἐόρτια καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ Θεοφόρου Πατρός. Ἱερεῖς, Μονάζοντες καὶ φιλέορτοι τὸν νεοφανέντα κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις, ὡς χαρίτων ἔμπλεων θαυμαστῶς γεγενημένον, καὶ οὐρανίων δωρεῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, ἐπαίνων τοῖς ἄνθεσι τῶν τῆς σεπτῆς Τριάδος πιστὸν Ἱερομύστην συνελθόντες καταστέψωμεν τὸν ἀσκήσεως ὁδηγόν, πρὸς ἀρετὴν ἐπισπῶντα, τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάτην τελειότητι τῆς ζωῆς, τὸν τῆς χάριτος στολὴν κεκοσμημένον, τὸν τοῦ Δεσπότου γνήσιον δοῦλον, τὸν θησαυρὸν τὸν αἰεὶ πλουτίζοντα, τὸν πάντας ἐκ τῶν δεινῶν αἰεὶ λυτρούμενον θεόσδοτον προστάτην ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν. Θεόληπτε Γεράσιμε, πρόφθασον ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης καὶ ῥῦσαι τὴν Νῆσόν σου πάσης κακώσεως.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ασατε, λαοί, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἄσατε· σήμερον γὰρ τὴν ὀλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἀνευ σπορᾶς ἀνατίθῃσιν, ὧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὁδὴ γ'.
Καὶ τοῦ Ἀγίου Ὁδὴ ς'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον εἰς Ὅσιον.
Κοινωνικόν. Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΩΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

Ψαλλομένη τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου

Ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τοῦ θαυματοβρύτου Λειψάνου του

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν
στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμια Ἦχος α'.

Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

Τῶν Μοναστῶν ποδηγέτης καὶ Ἀσκητῶν ἡ κρη-
πίς, τὸ τῆς Πελοποννήσου ἐγκαλλώπισμα Θεῖον,
Γεράσιμος ὁ μέγας, ὁ νῦν παρ' ἡμῶν εὐφημούμε-
νος ἄριστα· πρόκειται γὰρ πανδαισία πνευματικὴ
τοῖς πιστοῖς πᾶσιν ἀκόρεστος.

Δεῦτε χορὸς τῶν ἀζύγων καὶ Μοναστῶν ἡ πλη-
θὺς, ἐν τῇ Μονῇ τῇ Θεῖᾳ Ὁμαλῶν, ἔνθα κεῖται
τὸ Σκῆνος τοῦ Ὁσίου τοῦ θαυμαστὸν Γερασίμου
καὶ πάνσεπτον, καὶ δαψιλῶς ἐμφορεῖσθε τῶν ἐξ
αὐτοῦ τεραστίων τὰ παράδοξα.

Επὶ τῆς γῆς ἀμυθήτους, Μάκαρ, διήνυσας ὡς
ἀληθῶς ἀγῶνας, δυναμούμενος σθένει ἄνωθεν
τοῦ πάντων προνοητοῦ, τοῦ καὶ σὲ ἀναδείξαντος ἐν
τοῖς καιροῖς τοῖς ἐσχάτοις, ὡς ἀληθῶς, εὐσεβείας
εἰς ἀπόδειξιν.

Τῶν Κεφαλλήνων προστάτης καὶ Ὁρθοδόξων
κρηπίς σὺ ἐκ Θεοῦ ἐδόθης, ὦ Γεράσιμε, ὄντως·
φάνηθι οὖν, Μάκαρ, πᾶσιν ἡμῖν, τοῖς εἰς σὲ κατα-

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

85

φεύγουσιν, ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ πειρασμῶν
καθεκάστην ἐκλυτρούμενος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οτε ἐξεδήμησας πρὸς τὸν σὲ ποθούμενον Χρι-
στὸν, τότε οἱ θεοὶ Νόες τὴν ἱεράν σου Ψυχὴν
ἀνελάμβανον, Γεράσιμε Θεόληπτε, καὶ πρὸς τὰς
ἐκεῖσε καταπαύσεις γηθοσύνης κατεσκήνωσας, ἔνθα
Ὁσίων πάντων τὸ πολίτευμα, ὦν καὶ τοὺς ἴσους
ἀγῶνας ἐπὶ γῆς ἐξετέλεσας· ὅθεν σὺν αὐτοῖς μὴ
παύσῃ πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν πίστει
καὶ πόθῳ τελούντων τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλατ-
τε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζομεν τὴν
ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρά. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Χαίροις τῶν Μοναστῶν καὶ Ἱερέων κλέος· σοῦ
γὰρ τὴν πολιτείαν, Γεράσιμε Θεόφρων, καὶ
Ἀγγελοὶ ἐθαύμασαν.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Δόξα σοι Βασιλεῦ, ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης, ὁ
ἀναδείξας κόσμῳ Γεράσιμον τὸν θεῖον, ὡς ἄλ-
λον λαμπρὸν ἥλιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος,

Μέγιστον θησαυρὸν πλουτοῦμέν σε, Τρισμάκαρ·
φρουρὸς γὰρ καὶ προστάτης ἐδόθης τῇ σῇ Νή-
σῳ, πηγὴ τε θαυματόδρυτος.

Δόξα καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Σέλας τὸ τριλαμπές, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα,
πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου καὶ τῆς Πανάγνου Κόρης
ἐλέησον τοὺς δούλους σου.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ Ἀπολυτίκια, ἅπερ
ζήτει εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος
ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχους η'. καὶ ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Πάτερ Γεράσιμε, τὰ σὰ θεῖα κατορθώματα ἀν-
θρώπων γένος ἐξέστησαν, καὶ κατεπλάγησαν
ἅπαντα Ἀγγέλων τὰ σεπτὰ στρατεύματα· μεθ'
ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων σου αἰετὴν τὴν ἐνδοξόν,
θεῖαν μνήμην καὶ σωτήριον μνημονεύων μὴ παύσῃ
πρὸς Κύριον.

Πάτερ Γεράσιμε, ἡ σὴ στάσις ὁλονύκτιος καὶ
τῶν δακρύων ἡ ἐκβλυσίς πάσας κατέσβεσε σαρ-
κικὰς ὀρέξεις πρὸς Θεὸν πετερούμενος καὶ νοῦν καὶ
τῆς καρδίας τὰ ὄμματα, ὃν καθικέτευε δωρηθῆναι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γεράσιμε, φωτὸς Θεοῦ ἐμφορούμενος, κα-
τατρυφᾷς τελεώτατα τῶν ἐπιλάμψεων, καλλο-

νῆς ἀρρήτου καὶ θείας μεθέξεως· ἡ νῦν λαμπρο-
φανῶς παριστάμενος, Χριστὸν δυσώπησεν δωρηθῆ-
ναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος

Πάτερ Γεράσιμε, Θεοῦ ὠφθης οἰκητήριον, διὸ τὸ
Σκῆνός σου Ἀγίε, τὸ ἀδιάφθορον εὐωδίαν βρῦει
τοῖς πιστῶς πελάζουσι ψυχῶν τε καὶ σωμάτων τὴν
ἴασιν· οὕτω γὰρ Κύριος μεγαλύνει τοὺς δοξάζον-
τας ἐναρέτως αὐτὸν καὶ λατρεύοντας.

Ἐτερα στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι

Ποίοις οἱ εὐσεβεῖς ἄσμασιν ἐπαινέσωμεν τὸν Θεο-
φόρον, τὸν νεοφανέντα τοῖς πέρασι καὶ φωτὶ
θαυμάτων αὐγάζοντα τῶν πιστῶν ψυχὰς τε καὶ
καρδίας, ἀστέρα ἀειλαμπῇ, θεῖον Γεράσιμον, φω-
στῆρα τῆς ἐκκλησίας διαυγέστατον, τῶν μοναζόν-
των τὸ κλέος, ὃν τῷ στέφει νίκης, ὡς νικήσαντα τὸν
ἐχθρόν, Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι καταστέψωμεν τὸν
Θεοφόρον, τὸν Κεφαλληνίας ὑπέρμαχον, θησαυ-
ρόν τε ὄντως ἀσύληπτον καὶ αἰετὴν θερμότατον προ-
στάτην, κινδύνων καὶ δεινῶν αὐτὴν ῥυόμενον, λοιμοῦ
τε τὴν ἀπειλὴν ἐξαφανίζοντα ταῖς εὐπροσδέκτοις πρε-
σβείαις, δι' ὧν ἡμῖν ἰλεων ἀπεργάζεται τὸν Χριστόν,
τὸν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν ἀναδύσωμεν τὸν Θεο-
φόρον, τὸν οὐρανομόστην τῆς χάριτος καὶ σε-

πτὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τὸν στεῖρρόν ἀσκήσεως ὀπλίτην. τὸν πάντας τοὺς δαιμονῶντας σωφρονίζοντα, καὶ πάντας τοὺς ἀσθενοῦντας θεραπεύοντα, ὀρθοδοξίας φωστῆρα, οὗ τὸ Σκῆνος βρῦει ἰάματα τοῖς πιστοῖς, ψυχῆς ἀγαλλίασιν, εὐφροσύνην τε καὶ ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα νῦν προσάξωμέν σοι, Θεοφόρε· βίον γάρ ἀσκήσας ἰσάγγελον καὶ Θεῷ ἀπαύστως ἐνούμενος πρὸς τὰ ὑπερκόσμια μετέβης, τὴν δόξαν κατανοεῖν τὴν ἀνεκλάλητον, ταμεῖον κατασκευάσας θαυματόβρυτον τὸ σὸν σεβάσμιον Σκῆνος, εὐφροσύνης πλήρες τοῖς πιστεύουσι παρασχών, ἐν ᾧ καὶ προστρέχοντες θείαν χάριν ἀρρύνόμεθα.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α΄.*

Εὐχαρίστω πνεύματι χαίροντες, ᾧ Κεφαλλῆνες, συνδράμωμεν ἀπὸ οἰκείων δωμάτων φερόμενοι. πλ. α΄. Ἐπαπολαῦσαι ἐπισπεύσωμεν τοῦ νεοφανοῦς φωστῆρος ἐκκλησίας τὰ θαύματα. β΄. Τὴν δὲ πάντιμον περικυκλοῦντες θήκην εὐφροσύνως τῇ χάριτι εὐωχῆσωμεν, πλ. β΄. Τὸ θεοβράβευτον καὶ πανσέβαστον Σκῆνος θεώμενοι, τῷ δέει κρατούμενοι, εὐσεβοφρόνως τε γεραίροντες τὸν τοῦ Χριστοῦ ὑπηρετην, τὸν ὕμνον σπεύσωμεν ἐκδοῆσαι· ἰδοὺ ὁ πνιθαστος Γεράσιμος προτίθεται. γ΄. Ἀρωμεν τοίνυν τὰς χεῖρας καὶ τοῦτον εὐχαρίστως ὑποδεξώμεθα, ὡς οὐρανόθεν ἡμῖν πεμφθέντα. Βαρύς. Δι' αὐτοῦ γὰρ πᾶσιν

(*) Ὅρα ὑποσημείωσιν ἐν σελ. 47.

ἡμῖν πλουσίως εὐεργεσίαι νέμονται, ᾧ προσπελάζειν οὐ παυσόμεθα, κἄντι ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον δ'. ζῶντα γάρ καὶ μετὰ πότμον θησαυρὸν αὐτὸν κεκτήμεθα. πλ. δ'. Διό, Ὅσιε Θεοφόρε, Χριστῷ σὺν Θεοτόκῳ Μαριάμ, Ἀχράντῳ Κόρῃ πρέσβευε διηνεκῶς περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γάρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. α' Εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

Εἴσοδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα, ἅπερ ὅρα ἐν σελίδι 48 τῆς παρουσίας βίβλου.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα ἦχος α'.

Τὸν θεοειδῆ Ἀσκητὴν καὶ νεοφανῆ ἐκ τῆς Ἑώας Ἀστέρα, Θεῖον Γεράσιμον, εὐφημήσωμεν· οὗτος γάρ ἐτι ζῶν μεγάλως ἠγωνίσαστο, ταῖς ἐπαγρύπναις αὐτοῦ στάσεσιν ἀμέσως παριστάμενος τῷ Κυρίῳ· διὸ καὶ μετὰ θάνατον ἡ θεία Σορὸς αὐτοῦ τοῖς προσιοῦσι πηγάζει ἀεννάως τὰ θαύματα, ὑπὲρ ὧν καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Χριστῷ τῷ Θεῷ δωρηθῆναι αὐτοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Εν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασιν, Ὅσιε, σὺν ταῖς Ἀγίῳι χορίαις τὸ πνεῦμά σου αἰωνίως ἀγάλλεται, λαμπρῶς δέ σου τὸ Σῶμα, τὸ θεῖόν τε καὶ σεβάσμιον, ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ διασώζεται θαυματόβρυτον· δόξης γάρ παρὰ Θεοῦ οἱ δοξάζοντες αὐτὸ τῷ στέφει λαμπρύνονται· διὸ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, Θεοφόρε Γεράσιμε ἐλέους τυχεῖν τοὺς εὐσεβῶς ἐκτελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Εθαυμάστωσεν ὄντως ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, Ὅσιε Πάτερ, τὸν βίον σου, ὅτι καὶ ζῶν, Θεοφόρε Γεράσιμε, τὸν τῆς γῆς ταῖς εὐχαῖς σου αὐχμὸν διέλυσας τῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου, καὶ τῆς δωρεᾶς τῶν προκρίτων ἀξιωθείς νηστείαν ἐτέλεσας τεσσαρακονθήμερον, οὐδόλως βρώσεως μετασχών· καὶ μετὰ θάνατον αὐθις τὸ γύναιον ἔσωσας τοῦ βυθοῦ καὶ τοῦ δαίμονος, καὶ τοῖς πᾶσι τρανῶς διαβεβαιοῖς τὴν χάριν τὴν ἐνθεον, τὴν ἐν σοὶ ἐνεργοῦσαν, ἀειμνηστε, τοῖς αἰτοῦσι προχέων ἀεννάως τὰ θαύματα καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Σὺν ταῖς ἄνω χορείαις ἐν Οὐρανοῖς τὸ πνεῦμά σου ἀγάλλεται Γεράσιμε Ὅσιε, σῶμά σου δὲ τὸ θεῖον ἐν τῇ τῶν Ὁμαλῶν Μονῇ διασώζεται θαυματόβρυτον, εὐωδιάζον καὶ εὐλογοῦν τοὺς προσπελάζοντας καὶ μετ' εὐλαθείας τοῦτο ἀσπαζομένους· οὕτω γάρ Θεὸς τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζει δοξάζοντας· ὃν ἰκέτευε, Θεοφόρε, ἐκ κινδύνων ἡμᾶς ῥυσθῆναι καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Οτε ἐξεδήμησας, Θεοφόρε Γεράσιμε, πρὸς τὸν σὸν πλάστην καὶ Δημιουργὸν Χριστὸν τὸν Θεόν, παρῆσαν αἱ Ὅσιαι Μονάζουσαι θρηνοῦσαι καὶ λέγουσαι· Διδάσκαλε, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανὰς, ὃν δι' οἶκτον ἐδόμησας τὸ θεῖον Μονήδριον, ἐν ᾧ αἱ

προστρέχουσαι τῶν βιωτικῶν θορύβων διασώζονται· διὸ πρέσβευε, θεομακάριστε, Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῖς εὐσεβῶς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου δωρηθῆναι ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ πρὸς τὸν Ὅσιον δράμωμεν Γεράσιμον, οὗ τὰ παλαίσματα καὶ τὰς θείας ἀριστείας ἐκμιμούμενοι, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς αὐτὸν καταστέψωμεν, βοῶντες πρὸς αὐτὸν ἐκτενῶς· μὴ ἀποκάμης ταῖς πρεσβείαις σου, Πάτερ, δεόμεθα πρεσβεύειν τῷ πάντων δοτῇρι Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως τελούντων τὴν θείαν καὶ πανίερον μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Πάτερ Γεράσιμε, νέος ἀθλητῆς τοῖς παλαίσμασι τῆς συνειδήσεώς σου ἀναδειχθεὶς, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, οὗ τῇ ἐλλάμψει ἐμπνευσθεὶς Μονὴν ἐκ βάθρων θείαν ἀνήγειρας καὶ ὠκοδόμησας, ἐν ἣ τὰς εὐχὰς σου προσανεπέμψω Θεῷ· διὸ αἱ ἐν αὐτῇ ἀσκοῦσαι Μονάστριαί, τὴν σὴν ἐτήσιον ὀλοσχερῶς ἐκτελοῦσαι μνήμην, γεραίρουσι τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως ἐκτελούντων σου τὸ μνημόσυνον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Βασιλεῦ Οὐράνιε, οἶδα πόσα δύνασαι ἐκτελεῖν θαυμάσια, τὸν θεῖόν σου καταπλουτίσας Γερά-

σιμον τὸν θεόφρονα· πεφυτευμένος γάρ ἐν τῷ οἴκῳ σου ἐξήνθησε δικαίως καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἐπλήθυने τὰ πνευματικὰ σπέρματα, ὑπογραμμὸς καὶ τύπος αὐτῇ τε καὶ ἡμῖν ταῖς θείαις ἀρεταῖς γενόμενος· διὸ ταῖς τοῦ Ὁσίου ἱκεσίαις, ὡς παρρησίαν ἔχοντος πολλήν, τῆς Βασιλείας σου ἀξιώσον ἡμᾶς, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ ἐορτάζοντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθέने, καὶ δοξάζο-
μέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν Πόλιν τὴν
ἀσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προ-
στασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια. ᾠδὴ πλ. α΄

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Κεφαλληνίας στερρόν Θεοῦ προνοία καὶ
ἐδραῖον κραταίωμα, ὁ ῥύστης ὁμοῦ καὶ φύλαξ
καὶ ἀντιλήπτωρ θερμός, ὁ παρέχων πᾶσι τὴν βοή-
θειαν· αἶ γάρ πλουτοῦμέν σε ἐν κινδύνοις ὑπέρμαχον
ἐπίκουρόν τε συμπαθῇ ἐν ταῖς θλίψεσι, περιστάσεων
τοῦ λοιμοῦ ἡμᾶς σώζοντα· φρούρει οὖν δυσωποῦμέν
σε, Γεράσιμε Ὁσίε, τὴν νῆσον ταύτην καὶ πάντας,
τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, ἐκ πάσης ἀνάγκης,
καὶ Χριστὸν αἶ διςώπει ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου,

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Χαίροις τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἀστήρ ὁ νέος,
ὁ αἰεὶ διαυγέστατος, τῷ κάλλει ὠραῖσμένος
τῆς ἰσαγγέλου ζωῆς, ἀρετῶν τε θείαις λαμπηδό-

σεσι, ψυχῇ τε καὶ σώματι καθαρὸς δι' ἀσκήσεως,
Τριάδος ὄντως τῷ φωτὶ λαμπρυνόμενος· ὁ ταῖς λάμ-
φesi τῶν ἐνθέων σου πράξεων ἅπασι τὴν ἐράσμιον
ἐμφαίνων ἀπόλαυσιν, διαγωγῆς ἐναρέτου, κατευ-
φραϊνούσης τὸν Κύριον· αὐτὸν ἐκδυσώπει παρασχεῖν
τοῖς σέ τιμῶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Πλοῦτος καὶ θησαυρὸς ἀρετῶν καὶ τῆς ἀγάπης
θεῖος μύστης γεγένησαι, δοξάζων μόχθοις καὶ
πόνοις τὸν ἐν ὑψίστοις Θεὸν εὐκλεῶς, διὸ σε ἀντεδό-
ξασε θαυμάτων φαιδρότητι στεφοδότης ὁ πάνσοφος,
πηγὴν τοῖς πᾶσι καθιστῶν σε ἀκένωτον, τὰ ἰάματα
τοῦ παρέχειν τοῖς χρήζουσι, δαίμονας ἐκδιώκειν τε,
Γεράσιμε Ὁσίε, καὶ σοῦ τὸ πάνσεπτον Σκῆνος εἰς
εὐωδίας ἀπόλαυσιν πιστοῖς παρασχεῖν σε, πρεσβευ-
τὴν τε καὶ προστάτην καὶ ἀντιλήπτορα.

Δόξα, ᾠδὴ πλ. δ΄.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη τὸν καθηγητὴν σε τι-
μῶμεν, Πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμε· διὰ γάρ σου
τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθεϊαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν·
μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας καὶ ἐχθροῦ θρι-
αμβεύσας τὴν δύναμιν· Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὁ-
σίων ὁμόσκηγε καὶ δικαίων μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ
Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Α νύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου, πανάμωμε ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τ ὼν ὀρθοδόξων προστάτην καὶ ἐν σώματι Ἀγγελον καὶ θαυματουργὸν Θεοφόρον νεοφανέντα ἡμῖν ἐπαινέσωμεν, πιστοί, θεῖον Γεράσιμον, ὅτι ἀξίως παρὰ Θεοῦ ἀπέληφεν ἱαμάτων τὴν ἀένναον χάριν· ρώννυσι τοὺς νοσοῦντας, δαιμονῶντας ἰᾶται, διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

Ἔτερον ὅμοιον *.

Τ ῆς σαρκὸς χαλινώσας τὰ σκιρτήματα ἅπαντα, καὶ τὰ ταύτης πάθη νεκρώσας ἐγκρατείας τοῖς βέλεσιν, ἀνήχθης πρὸς ἀπάθειαν, σοφέ, ὡς ἄσαρκος

* Σ. Ε. Τὸ παρὸν ἀπολυτίκιον, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ οἰκείῃ τόπῳ ὑποσημειούμενα Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλῆριον, ἀπεσπάσθησαν ἐκ τινος Ἀκολουθίας εἰς τὸν Ὁσιόν, ψαλλομένης τῇ Κ'. Ὁκτωβρίου, συγγραφείσης μὲν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ζακυνθίου ἱερέως Νικολάου τοῦ Γαβριηλοπούλου, ἐκδοθείσης δ' ἐν Βενετίᾳ τῇ 1718 παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρφ. Τὴν ἱεράν ταύτην ἀκολουθίαν, ἣν δὲν περιέχουσιν αἱ ἐν χρήσει ἐκδόσεις, εὑρομεν ὅλως τυχαίως καὶ ἀνελπίζτως ἐν τινι τῶν ἐνταῦθα παλαιοβιβλιοπωλείων μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ α'. τυπογραφικοῦ φύλλου τῆςδε τῆς βίβλου, ἐνθ' (ἐν σελ. ε') ἐκφράζομεν τὴν εἰκασίαν ὅτι καὶ ἄλλη τις ἐκδοσις ἐγένετο.

βιώσας ἐπὶ γῆς· διὰ τοῦτο καὶ θαυμάτων πηγὰς προχέεις ἡμῖν, τοῖς κραυγάζουσι· Δόξα τῷ Σε ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ Σε μεγαλύναντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ Σε ἡμῖν φρουρόν, Γεράσιμε.

Δόξα.

Τ ὼν Τρικκάλων τὸν γόνον, Κεφαλλήνων τὸ κλέϊσμα, Ὁμαλῶν Μονῆς τὸν Προστάτην, Σε εὐφημοῦμεν, Γεράσιμε. Ἐβίωσας γὰρ ἐν τῇδε τῇ ζωῇ ὡς Ἀγγελος οὐράνιος Θεοῦ· διὸ δόξης ἡξιώθη καὶ ἀφθαρσίας Σῶμά Σου τὸ πάντιμον· δόξα τῷ Σε δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ Σε ἀφθαρτώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ Σε πιστοῖς πρέσβυν ἀκοίμητον.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Εἰς τὸν Ὁρθόν

Τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὴν α', Στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ. Ἦχος α'.

Τ ὸν νέον Ἀσκητὴν καὶ Χριστοῦ ὑπηρέτην, Ὁσίῳν καλλονήν, Ἱερέων τὸ κλέος, Γεράσιμον ὑμνήσωμεν καὶ ὠδαῖς μεγαλύνωμεν, οὗτος ἔφθασεν εἰς οὐρανίους θαλάμους καὶ ἀπέληψε τὰ τῶν καμάτων ἀφθόνως βραβεῖα τὰ τίμια.

Δόξα. ὁμοιον.

Τὸν βίον εὐσεβῶς ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας, δοχεῖον καθαρὸν σὺ τοῦ Πνεύματος ὤφθης, φωτίζων τοὺς πίστει σοι προσιόντας, Μακάριε· ὅθεν αἴτησαι τὸν σὸν Δεσπότην φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἀνυμνούντων σε, Πάτερ Θεόφρων Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Παρθένος ἀληθῶς πρὸ τοῦ τόκου, Παρθένε, Παρθένος ἀληθῶς ἐν τῷ τόκῳ, Παρθένε, Παρθένος, Ἀειπάρθενος μετὰ τόκον διέμεινας. Ὅθεν δέομαι ὡς Ἡγεμῶν τῶν παρθένων παρθενεύειν με νοῦ, ψυχῇ, σώματί τε ἐνίσχυσον, Δέσποινα.

Αὐλῳ στρατιῶν ὑπερέχουσα, Κόρη, καὶ τάξεις, Οὐρανῶν ὑπερβαίνουσα μόνη, ἐπάξιον τὴν αἰνεσιν παρ' αὐτῶν δέχῃ, Πάναγνε· ἀλλὰ πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ σὺν Ἀγγέλοις τοῦ ρυσθῆναί με τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, τὸν μόνον κατάκριτον.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Ἦχος Γ'.

Τὴν ὠραιότητα.

Τρίβον διώδευσας τοῖς πλείστοις ἄβατον, εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄσιτος, ὡς ὁ Δεσπότης γὰρ καὶ σὺ διήνυσας, Θεοφόρε, ὅθεν καὶ ἡξίωσαι χαρισμάτων ἀντάξια· τὸ σκῆνος γάρ σου, Ἄγιε, ἀφθαρσία δεδόξασται· διὸ εὐχαριστοῦντες βοῶμεν, δόξα Θεῷ τῷ στεφοδότῃ.

Δόξα. Ὅμοιον.

Απαν τὸ φρόνημα σαρκὸς ἐμάρανας, βίου ὀρθότητα ἀσκήσας ἄριστα, καὶ τῶν καμάτων ἀμοιβὴν τὰ θαύματα ἐκομίσω· ὅθεν καὶ τὸ Σκῆνός σου, τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον, βρύει τὰ ἰάματα τοῖς πρὸς σέ μετὰ πίστεως προσπίπτουσι τῇ θείᾳ σου σκέπῃ, Πάτερ Θεόφρων Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς ἐν πταισίμασι, Θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι στεναγμῷ τῆς καρδίας μου, δέξαι με, Πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ βοῶ σοι, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Καθίσμ. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρί.

Εγκρατεία καὶ πόνοις καὶ προσευχαῖς τὴν ψυχὴν σου κοσμήσας θεοπρεπῶς, γέγονας συμμέτοχος τῶν Ἀγγέλων, Μακάριε, καὶ τῶν θαυμάτων ὄντως χαρίσματα ἔλαβες, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους τῶν πίστει τιμώντων σε· ὅθεν καὶ δαιμόνων ἀπελαύνεις τὰ πλήθη, καὶ παρέχεις ἰάματα τοῖς ἀνθρώποις, Μακάριε, Θεοφόρε Γεράσιμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρῆσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ιορδάνης ἐμφαίνει τὸ θαυμαστὸν καὶ περιδοξὸν ὕψος τῆς σῆς ζωῆς· τῷ κάλλει γὰρ ἔλαμψας τῆς νηστείας, πανόλβιε, τὴν Μωϋσέως χάριν πλουτήσας ὡς ἄριστος, καὶ Ἑλίου γενναίως ἰχνῶν ἐφαψάμενος· ὅθεν τοῦ Δεσπότου μιμητῆς ἀνεδείχθης, φαιδρῶς δοξαζόμενος πολιτείας λαμπρότητι, καὶ τῷ Κόσμῳ φαινόμενος ἀριστεὺς ἐπουράνιος, Ὅσιε· διό σε πιστῶς εὐφημοῦμεν, πόθῳ ἱκετεύοντες τῶν δεινῶν περισώζειν τὴν σὴν Νῆσον, Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τοῦ Ἑλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε, ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώτουσαν πάθεισι, τῆς ἀπαθείας αἴγλη καταύγασον δέομαι, καὶ μεμολυσμένην τὴν καρδίαν μου πλύνον ροαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ρύπου με κάθαρων, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι, Θεοτόκε πανύμνητε· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον τόκον σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προεείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Τῷ καιρῷ ἐκεῖνον ἔστη ὁ Ἰησοῦς. Ζῆτει Δεκεμβρίου ε'.

Εἶτα ὁ Ν', Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Γεράσιμε Ὅσιε, τῇ πολιτείᾳ ἰσαγγελε καὶ πιστῇ Θεράπων, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, περισώζε ἡμᾶς ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ὅτι σοῦ ἐσμὲν ποίμνιον.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ε'.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Κανόνες οἱ δύο εἰς ὁκτώ.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ α'.

Ἦχος πρῶτος. Ὁ Εἰρημός.

Ὡδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες Θεῷ, τῷ ποιήσαντι θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδοξασται.

Τροπάριον.

Ὡς Μόνη τὸν ἄχρονον Υἱὸν ἐν χρόνῳ τεκοῦσα σαρκούμενον, Παναγία Ἀχραντε, πάντα τὰ χρόνια τῆς παναθλίας μου ψυχῆς πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα, Πάναγνε, τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότωσιν, καὶ τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς ἀφάνισον ὡς ἀγαθὴ ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κυήσασα, τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρωσαι καὶ βασάνων, Ἀχραντε, τῶν αἰωνίων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὕμνῳ τὰ μεγαλεῖά σου.

Νοός μου, Πανάμωμε, τὰς ἀμαυρώσεις φωτί σου ἀπέλασον ἢ τὸ φῶς κηύσασα τὰ ὑπὲρ ἐννοϊαν, καὶ δώρησαί μοι, Ἀγαθή, τὸ φῶς προσβλέψαι τὸ ἐκ σοῦ ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ὡδὴν κατανύξεως τῇ Θεοτόκῳ θερμῶς προσενέγκωμεν, ὦ ψυχὴ μου τάλαινα, βεβηλωθεῖσα κακῶς, ἵνα ῥυσθῶμεν ἐκ πυρός τοῦ αἰωνίζοντος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέλπω γέρας τιμῆν Ἀσκητὴν νέον.

Μητροφάνους Ναυπλιώτου.

Ἦχος δ' αὐτός.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε.

Μηδεὶς σου ἄλλος, Γεράσιμε, νεοφανεὶς ἐφάμιλλος γέγονε, βίον ἐναθλῶν ἀσκήσεως ἐνθεον, θεωρίας ἀξιώθεις, θείας ἐπιπνοίας, ὡς ὁ θεῖος Μωϋσῆς πανσόφως, ἐνδοξε.

Ενθους ἐγένου, πανόλθιε, ἐν θείαις προσευχαῖς σου ιστάμενος, Θεὸν ἐνορῶν παντέλειον, ὁμματι διανοίας καθαρτικῷ· ὅθεν συναυλίζῃ τοῖς Ὁσίων Ἀσκητῶν, Πάτερ, σκηνώμασι.

Λαμπρὸς ὁ βίος σου, ἐνδοξε, εἰς ἅπαντα τὸν Κόσμον ἐξέλαμψε φαιδρός, καταστίλβων, Ὅσιε. θείαις σου ἀριστείαις, πλουτοποιέ, τῶν ἀπαυγασμάτων τῶν ἐκ Θεοῦ, τοῦ πάντα λόγῳ τεκτῆναντος.

Σαρκὸς φανεὶς ὁμοιώματι ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, Παναμώμητε, ἐκ σοῦ τεχθῆναι ἡυδόκησε, πᾶσαν τὴν ἁμαρτίαν τὴν τοῦ Ἀδάμ, Πάναγνε, καὶ Εὐας ἀπέτεμε διὰ σοῦ, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ἀγίου, φέρων ἀκροστιχίδα

ἐν τῇ Η'. καὶ Θ'. ᾠδῇ. Ὁ Ἰωάννης.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Τὸν νοῦν μου ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Ἀγιε, λαμπρῶς ὁδήγησον, καὶ τὸ τῆς γλώττης ἄμουςον, Σοφέ, ἵν' ἀξίως ἀγῶνας τοὺς σοὺς καὶ διαυγῇ παλαίσματα κροτῶν αἰνέσω ἀγαλλόμενος.

Τὸν πόθον τῶν γεννητόρων, Ἐνδοξε, οὐδὲν λελόγισαι, τὴν πρὸς Θεὸν προκρίνας βιωτὴν, ἐξ ὀνύχων δ' ἀπαλῶν πάντα λιπῶν, Γεράσιμε, Χριστοῦ τοῖς ἵχνεσιν ἐβάδισας.

Τερπνότης, ἡ τῶν παρόντων ῥέουσα, οὐδ' ὅλως ἴσχυσε τὸ στιβαρὸν ἀμβλύναί τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ φίλτρον τὸ πρὸς τὸν Χριστόν, ᾧ κολληθεὶς κατέλιπες πᾶσαν ἐπίκτητον ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξὶν ἀπείρανδρον, Ἀγνὴν ὑμνήσωμεν, ἱκετικῶς βοῶντες πρὸς αὐτήν· Γερασίου λιταῖς τοῦ σεπτοῦ καὶ σαῖς πρεσβείαις, Ἀχραντε, τήνδε τὴν ποίμνην σου διάσωσον.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ῥδὴ, γ'. Ὁ Εἰσμός.

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου εἰς τὸ θέλημά σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανὸν στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι τὴν γῆν παντοδύναμε.

Τροπάριον.

Τῆς στεριεύουσης διανοίας μου ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρῦσαί με πάσης κατακρίσεως καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄψεως, τοῦ αἰωνίζοντος πυρὸς καὶ τοῦ σκότους, Πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκυήσασα ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον Κριτήριον καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον καὶ τὴν ἀπόφασιν, Ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὁλος δέδοικα, σπεῦσον, σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, Ἀγαθή, τὸν ἱκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου ὁ καρπός, Παρθένε Πανύμνητε· τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ ἀφθαρτίσας, κατεστήσατο κοινωνοὺς θείας χάριτος.

Θεογεννήτωρ, Ἀπειρόγαμε, τὰς ἡμῶν δεήσεις προσάγαγε τῷ Ποιητῇ σου καὶ Θεῷ, τῷ τε-

χθέντι ἐκ μήτρας σου, ὅπως εὐρωμεν τελείαν τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων

Πᾶσάν σου τὴν σάρκα ὑπετάξω νηστεῖαις τῷ πνεύματι καὶ κακουχίαις, τῶν δαιμόνων καὶ ἐνέδρας τὰς τούτων σαυτὸν, Πάτερ, καθηράμενος, ὁλοσχερῶς ἐκολλήθης Χριστῷ, τῷ σέ καταστέφαντι.

Ωφθης ἐκ κοιλίας καταγώγιον θεῖον τοῦ Πνεύματος, φωταγούμενος ταῖς τούτου ἐπιπνοίαις, Παμμάκαρ, ἐνθεν φωτὶς ἐμπλεως γενόμενος, καὶ θεία λάμψει τὸν νοῦν, Πάτερ, αὐγαζόμενος.

Γένος σου, Θεόφρων, καὶ πατρίδα καὶ πλοῦτον κατέλιπες, ἀκολουθήσας ἐκ καρδίας προσταγαῖς τοῦ Δεσπότη, ἐνθεν τούτῳ παριστάμενος καθικετεύεις αὐτὸν ἐκτενῶς ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Η ἀγιωτέρα γενομένη τῶν ἄνω δυνάμεων σὺ εἶ, Παρθένε Θεοτόκε, προστασία καὶ σκέπη τῶν σοὶ προτρεχόντων, Ἀχραντε· μὴ οὖν παρίδης ἡμᾶς ἐκτενῶς, αἰνὸν σοὶ προσάγοντας.

Ἄλλος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σέ.

Ως ἔμπορος νουνεχῆς τῶν ἐπιγείων τὰ τερπνὰ ἤλευσας, πλοῦτον ποθῶν, ἐνδοξε, τὸν ἀληθινὸν καὶ αἰδῖον.

Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς θεοφιλῶς δουλώσας τῷ πνεύματι, σκεῦος ἐχρημάτισας καὶ λαμπρὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος.

Εργάτης ὡς ἀληθῶς τῆς ἀρετῆς ἐδείχθης, Γεράσιμε, νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν ἄνω πρὸς Θεὸν ἔχων ἀτρεπτον.

Θεοτοκίον.

Συντήρει, Μήτηρ Θεοῦ, ἐξ ἐπηρείας τὴν δε τὴν ποίμνην σου, ἥτις ἐν σοὶ πέποιθε, τῇ σῇ ἀρωγῇ καταφεύγουσα.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους, Θεοτόκε.

Αἰτησις μικρὰ καὶ τὰ Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρί.

Γεννητόρων τὸν πόθον ὑπεριδὼν καὶ Χριστὸν ἀγάπησας ὁλοσχερῶς, αὐτῷ ἠκολούθησας μέχρι τέλους, αἰδιδίμε· τὸν γὰρ σταυρόν σου ἄρας ἐπ' ὤμων ἀνέδραμες εἰς ἀβάτους ἐρήμους, διάγων ὡς ἄσαρκος· ὅθεν καὶ πλουσίας ἀμοιβὰς τῶν σῶν πόνων ἐδέξω, Μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου σου, Θεοφόρε Γεράσιμε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τὰς εὐχὰς σου σὺν δάκρυσιν ταπεινοῖς ἔτι ζῶν ἀναφέρων πρὸς τὸν Θεόν, αὐχμὸν λύεις, Ἐνδοξε, τὸν τῆς γῆς ὡς φιλόστοργος, μετὰ δὲ πότμον πά-

λιν ἐξάγεις τὸ γύναιον, τὸ ἐμπεσὸν εἰς φρέαρ, ὠθήσει τοῦ δαίμονος· ὅθεν τῶν θαυμάτων τὴν θεόπνευστον χάριν τοῖς πᾶσι πιστούμενος, ἐκτελεῖς τὰ τεράστια, δαιμονῶντας ἰώμενος, ἀσθενοῦντας ῥωννύμενος, θλίψεων λοιμοῦ καὶ δεινῶν τὴν σὴν Νῆσον πάντοτε ῥυόμενος, καὶ τοῖς θερμῶς προσιοῦσι τὰς αἰτήσεις δωρούμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν Βασιλίσσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ ἐν φωναῖς μεγαλύνωμεν καὶ ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ἡ τῆς χαρᾶς αἰτία, Παρθένε Πανύμνητε, τοὺς τιμῶντάς σε σῶζε, καὶ σκέπε πρεσβείαις σου ἐκ πειρασμῶν παντοίων, καὶ νόσων, καὶ θλίψεων· ἔχεις γὰρ ὡς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ παρρῆσίαν οἰκτεῖρειν, βραβεύειν τε νοσημάτων τὴν ἱάσιν, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον Τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Ὅ Εἰρμός.

Εν πνεύματι προβλέπων, Προφῆτα Ἀβδακούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν· ἐν τῷ ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρῆναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάριον.

Παρθένε Παναγία, ἀμόλυντε σκηνή, μολυνθέντα πταισίμασι καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτιρμῶν

σου ρανίσι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας, ἵνα κράζω, δόξα σοι, Ἀγνή Θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ οἰκήσαντος, Παρθένε, ὑπὲρ νοῦν, αὐτὸν δυσώπει, ἁμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύπου ἀποκαθάραι, ἕπως οἶκος γνωρισθῶμεν καὶ κατοικητήριον Πνεύματος.

Ελῆσόν με μόνη ἐλέους τὴν πηγὴν, Θεοτόκε, τέξασα καὶ λῦσον τὴν δεινὴν τῆς ψυχῆς μου νόσον καὶ πώρωσιν τῆς καρδίας, δακρύων ρεῖθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ Προφήτης ἐν πνεύματι Θεοῦ ὅρος σε προέγραψε κατάσκιον, Ἀγνή· τοὺς ἐκτακέντας γὰρ φλογμῷ πολλῶν ἐγκλημάτων ἀποκαθαίρεις μεσιτείαις σου, Παρθένε, μόνη τῶν βροτῶν ἡ ἀνόρθωσις.

Εξέστησαν ὁρῶσαι Ἀγγέλων στρατιαί, πῶς ὁ ἀθεώρητος μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ὠράθη, Παρθένε Θεοτόκε, ὃν ἐκδησώπει σωτηρίας ἀξιῶσαι πάντας τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας.

Ἄλλος. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί

Εφθασας Ἀγγέλων τὴν πληθύν, βιώσας ὑπὲρ ἄνθρωπον καὶ ἀριστεύσας ἐν γῇ ὡς ἄσαρκος· ἐδείχθης τοῖς Μονασταῖς θεῖον ὄντως ἔσοπτρον, πάσας λαμπηδόνας ἀποπέμπων τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, θείαις ἀγλαΐαις κοσμούμενος.

Ράβδος σου ἡ θεία καὶ σεπτὴ θαυμάτων πλήρης γέγονε, καὶ νοσημάτων πάντων ἐκάστοτε ἀπῆ-

λαυνε τὰ δεινὰ πάθη καὶ οἰδήματα τῶν μετ' εὐλαθείας προσπιπτόντων αὐτῇ, ἐξ εἰλικρινοῦς, Πάτερ Θεοφόρε, πόθου καὶ διαθέσεως.

Αγῶνας ἐνθέους ἐπὶ γῆς, Παμμάκαρ, ἐκτετέλεχας, δικαιοσύνης νόμῳ ἐπόμενος, καὶ πόνων τὴν ἀμοιβὴν ἅπασαν καρπούμενος, τοὺς τῆς ἀρετῆς καρποὺς ἐδρέψω, καὶ ἐκομίσω ἐκεῖ τῶν θείων σου ἁθλῶν τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον

Αγίων Ἀγγέλων στρατιαί ὑμνήσαι οὐ δεδύνηται καὶ κατ' ἀξίαν ἐγκωμιάσαι σε, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ Μητέρα τὴν ἄσπιλον· ὃν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δυσώπει, κινδύνων καὶ πειρασμῶν ἐλευθερωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἄλλος. Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα.

Ο ἐν πίστει προσιόντες θείῳ Τεμένει τῷ σῷ σεπτῷ, Γεράσιμε Θεόληπτε, Μάκαρ, ῥῶσιν ἐκ ποικίλων παθῶν ἀφθόνως λαμβάνουσιν, ὕμνον εὐγνωμόνως σοι ἄδοντες.

Οτὰ πάντα προγινώσκων τὴν σὴν καρδίαν εἰδώς εὐθεῖαν, ὅλην κεκαυμένην τῷ φίλτρῳ, ἔρωτί τε τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς λύχνον μονάζουσιν ἔδειξε, Γεράσιμε, λάμποντα.

Ως ὑψίκομον ὠράθης δένδρον, Παμμάκαρ, σοῖς ὀχετοῖς δακρύων ἀρδευόμενος, Πάτερ, τεραστίων, καρποὺς ἐκφέρων τοῖς χρήζουσι, πάντων τῶν δεινῶν ἐξαιρούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπέραγνον Μητέρα σου εἰς πρεσβείαν σὺν τῷ σεπτῷ καὶ θείῳ ποιμένι Γερασίμῳ, ἀπαντας δούλους σου πιστούς, Οἰκτίρμον, δεχόμενος, ταύτην σου τὴν ποιμνὴν στερέωσον.

Καταβασία. **Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.**

Ὡδή, ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ· ἄλλον γὰρ ἐκτὸς σοῦ Θεὸν οὐ γινώσκουμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τροπάριον.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου διάνοιξον, Ἀγνή, βλέπειν με τρανῶς τὴν θείαν λαμπρότητα καὶ τὴν σὴν δόξαν, τὴν ἀνέκφραστον, ὅπως ἐλέους τύχω καὶ αἰωνίου δόξης.

Πανάχραντε, ὡς τέξασα Σωτῆρα καὶ Θεόν, πρέσβευε ἐκ πάσης με θλίψεως καὶ νοσημάτων καὶ κακώσεως, σῶσον συντηρηθῆναι τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Παρθένε, ὑπὲρ νοῦν, σώζεσθαι τοὺς πίστει σοι κράζοντας· Χαῖρε Παρθένε Παναμώμητε, χαῖρε εὐλογημένη, τοῦ Κόσμου προστασία.

Διάσωσόν με, Πάναγνε, κινδύνων χαλεπῶν, ἐγχειρον παθῶν κοπρίας καὶ ρῦσαί με αἰχμαλωσίας καὶ κακώσεως πονηρῶν δαιμόνων, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Βασιλίσσαν Παρθένον σὲ κηρύττει ὁ Δαβὶδ, ἀχραντε Ἀγνή, διὸ ἱκετεύω σε, τῆς Οὐρανίου Βασιλείας με ποίησον κληρονόμον, ἵνα σε μακαρίζω.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν.

Σαρκὸς ἔξω, Πάτερ, ἐγένου αἰεὶ ἀρετὴν ἐξασκήσας τὴν αὐλον, καὶ βίον ἀνεπίληπτον τελέσας ἐμφανῶς· ὅθεν τοὺς ἐν τῷ Κόσμῳ τὰ σὰ ἐκμιμουμένους κατορθώματα θεῖα σκέπε, Θεόληπτε Γεράσιμε.

Τὴν σὴν πολιτείαν ἀνθρώπινος νοῦς ἐννοῆσαι, Θεόφρων, οὐκ ἴσχυσε, καὶ τρόπους τῶν ἀγώνων σου, τῶν θείων καὶ σεπτῶν, οὕςπερ ἐπολιτεύσω ἐπὶ ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων Θεῷ, τῷ πάντων βασιλεύοντι.

Ιδὼν σου τὸ πρᾶον ὁ πάντων Θεὸς καὶ ἡσύχιον, Πάτερ, καὶ ἄκακον, ἐδόξασεν, ἐτίμησε στεφάνοις ἀρετῶν, ἐνθεν περιχορεύεις οὐρανόις παστᾶσιν ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων Θεῷ, τῷ πάντων βασιλεύοντι.

Θεοτοκίον.

Ο λόγος, Παρθένε, ἐκ σοῦ προελθὼν ἀπορρήτως, ἀφράστως ἐπέφανε, καὶ αὖθις σε κατέλιπεν Ἀγνήν καὶ καθάραν, ὥςπερ ἦς πρὸ τοῦ Τόκου καὶ ἐν Τόκῳ καὶ μᾶλλον μετὰ Τόκον, μένεις Ἀγία Ἀειπάρθετος.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ικέσιον δέησιν τῆς σῆς ποιμνῆς, Γεράσιμε ἐνδοξε, πολῦτιμε προστάτα, πρόσχες, καὶ ρῦσαι ἐκ πο-

λεμίων ἐχθρῶν, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον θεὸν ἱεραῖς ἐντεύξεσι διασώζων ἀκλόνητον.

Αγέλην τὴν θείαν σου, ἣν ἐκ Θεοῦ πεπίστευσαι, ἐνδοξε Γεράσιμε, παμμάκαρ, φύλαττε ἀπήμονα ἐξ ἐχθρῶν δυσμενῶν, παντοίων τε ἄλλων δυσχερῶν, τὴν σεπτῶς ὕμνουσάν σε καὶ πιστῶς μεγαλύνουσαν.

Εόρτιον σήμερον ἐν τῇ ἀγία μνήμῃ σου πᾶσα ἡ πληθὺς αὐλῶν Νόων, δῆμος Ὀσίων καὶ τῶν Δικαίων ὁμοῦ, κροτεῖ σὺν ἡμῖν χαρμονικῶς, αἶνόν σοι προσάγοντες καὶ τῷ Κτίστῃ, Γεράσιμε.

Θεοτοκίον.

Χριστὸν ἡ κυήσασα, αὐτὸν ἡμῖν εὐΐλατον ποιήσον ὥς Μήτηρ τοῦ ἐλέους, ἄφειν δοῦναι τῶν ἐπταισμένων, Ἀγνή, καὶ θείας ἀξιώσον τρυφῆς τοὺς εἰς σὲ ἐλπίζοντας καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντας.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Προφήτην Ἰωάνν ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου, Ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς καὶ σῶσόν με, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, κράζοντα δόξα σοι.

Τροπάριον.

Μολυνθέντα μὲ πολλαῖς ἁμαρτίαις τὴν ψυχὴν, ἄποσωπῶ σε τὴν Ἀγνὴν καὶ ἀμόλυντον Σκηνήν, ἀπόπλυνον παντοίου ρύπου, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι αἰεὶ ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας δρμον ἰθύνουσα.

Τρικυμῖαι λογισμῶν καὶ παθῶν ἐπαγωγαὶ καὶ βυθὸς ἁμαρτιῶν τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν χειμάζουσι, βοήθησόν μοι, Ἀγία Δέσποινα.

Μεγαλεῖά σοι, Ἀγνή, ἐποιήσατο Χριστός, ὃν ἰκέτευε αἰεὶ, μεγαλύναι ἐπ' ἐμοὶ τὰ πλούσια αὐτοῦ ἐλέη, Θεοχαρίτωτε.

Τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ καλὴν ἐν γυναιξὶ δὲ σῶπῶ σε ἐκτενῶς μὴ παρίδης με, Ἀγνή, ἀλλ' οἴκτειρον, καὶ πάσης βλάβης σῶον συντήρησον.

Ἄλλος. Σπλάγχνων Ἰωάνν.

Μέγα ἀληθῶς νεόδμητον ἔρεισμα ὁδόθης ἡμῖν, Θεε Γεράσιμε, Ἐκκλησία δὲ Ὁρθοδόξω ἐτέθης ὡς θεῖος πυρσός, διαλάμπων ἀενάως ἐν τοῖς θαύμασιν· οὕτω γάρ ὁ πλουσιόδωρος βραβεύειν οἶδε τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ηρθης ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος αἰθέριον, Ἀγγέλοις συνῶν καὶ ἀγαλλόμενος, καὶ κατέλιπες Μοναζούσαις Σου Κόραις εὐλογίαν πατρικὴν, εἰρηνεύειν ταύτας καὶ τὴν μνήμην σου, Μάκαρ, ἐκτελεῖν σοι πάντοτε, ἵνα εὖροιεν χάριν καὶ ἔλεος.

Εδου σου εἰς γῆν τὸ σκῆνος, Θεόπνευστε, καὶ ἐν οὐρανοῖς τὸ θεῖον Πνεῦμά σου μεταθέσκειν ἐκ φθορᾶς εἰς ἀθάνατον εὐκλειαν, καὶ Τριάδι τῇ Ἀγίᾳ νῦν παρίσταται, ἥπερ καὶ πρεσβεύεις πάντοτε ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Λάμψον ἐν ἐμοὶ τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Παρθένε Ἁγνή, αἰμακάριστε καὶ Πανάμωμε, μεσιτεῖαις σὸν Υἱὸν ἰκέτευσον καὶ δυσώπησον αὐτόν, Θεοχαρίτωτε, δοῦναί μοι τελείαν ἄφεςιν τῶν κακῶν, οἷς αὐτόν παρεπίκρανα.

* Ἄλλος. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ανωθεν παρὰ Θεοῦ τὴν χάριν δεξάμενος τοῦ ἐκτελεῖν τὰς ἰάσεις, τοὺς πρὸς σέ καὶ ἐκ πίστεως προσιόντας τε διασώζεις παντοίας βλάβης, Θεῖε Γεράσιμε.

Ημβλυνας τὰς τοῦ ἐχθροῦ ἐπάρσεις, Γεράσιμε, τὰς τούτου παγίδας συνθλάσας, συμμαχία θεία ἐνισχυμένος, καὶ διέβης πρὸς γαληνοὺς λιμένας γηθόμενος.

Φύλαττε τοὺς σέ ὑμνοῦντας πόθῳ, Γεράσιμε, καὶ τὴν σὴν μνήμην τελοῦντας, ἐπηρείας πάσης ἀπηλαγμένους, καὶ ἀξίους τῆς οὐρανίου δόξης ποιήσον.

Θεοτοκίον.

Υψιστε, παμβασιλεῦ, Θεέ πολυέλεε, τῆς σῆς Μητρὸς ἰκεσίαις καὶ τοῦ θείου δούλου σου Γερασίου, ἡμᾶς πάντας σοὺς δούλους ρῦσαι πάσης κακώσεως.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Αἵτησις μικρὰ καὶ εἴτα.
Τὸ Κοντάκιον. Ὁ ἤχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εὐχαρίστοις ἄσμασι τῶν Κεφαλλήνων ἡ Νῆσος προσκαλεῖται σήμερον τῶν Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη, μέγιστον νεοφανέντα ἐγκωμιάσαι, καύχημα ὀρθοδοξίας ἀναφανέντα, τὸν Γεράσιμον τὸν Θεῖον, τὸν ῥύστην ταύτης ὁμοῦ καὶ πρόμαχον.

* Ἐτερον * ἤχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Μοναστριῶν, τῶν ἀσκουμένων πανσέμνως ἐν τῇ μονῇ τῶν Ὁμαλῶν, αἱ χορεῖται χαρμονικῶς ἀγάλλονται, Γεράσιμε, σήμερον τὴν μνήμην σου ἐκτελοῦσαι προφρόνως, ἃς ταῖς σαῖς δεήσεσι τῶν βελῶν τοῦ βελίार ἀτρώτους τήρει πάσας, καὶ ὁδοὺς αἰεὶ εὐθείας βαδίζειν ἐνίσχυσον.

* Ἐτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εγκρατεία, Ὅσιε, τὸν νοῦν καθάρας, καὶ ἀγνοίᾳ σώματος καταλαμπρύνας τὴν ψυχὴν, ἀνεπτέρωθης πρὸς ἄληκτον καὶ θεῖαν δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

* Ὁ Οἶκος.

Σέ, τὸν ἐπὶ γῆς νεοφανέντα ἀστέρα καὶ βίῳ ἀγγελικῷ παραδόξως πολιτευσάμενον, καὶ ταῖς φεγγοδόλοις τῶν θαυμάτων ἀκτῖσι τηλαυγῶς ἀναλάμψαντα, καὶ σεπτὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος χρηματίσαντα, καὶ τῷ νοητῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλη-

*) Σ. Ε. Ὅρα ὑποσημείωσιν ἐν σελ. 94.

σίας τεθέντα, καὶ πᾶσιν ἀφθόνως τὰ ἰάματα ἀνα-
βλύζοντα, στέμμασιν εὐφημιῶν ἀναδύομεν, καὶ ἀ-
νυμνοῦντες κράζομεν· τὴν Μοῆν καὶ τὴν Νῆσόν σου,
"Αἰε, περίσωζε αἰε ταῖς πρεσβείαις σου παντὸς
κινδύνου ἀπήμονας· σὲ γὰρ καὶ φρουρὸν καὶ φύλακα
καὶ προστάτην θερμότατον κέκτηνται, καὶ τὸ θεῖόν
σου Σκῆνος σέβουσαι πόθῳ, τὸ θαυματόδρυτον, ἀ-
καταπαύστως βοῶσί σοι· Χαίροις τὸ ἡμῶν καύ-
χημα, "Οσιε, ὁ ἀναπτερωθεὶς πρὸς τὴν ἄληκτον καὶ
θειάν δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ εἰκοστῇ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου μνεῖαν ποιούμεθα τῆς ἀνακο-
μιδῆς τοῦ χαριτοβρύτου Λειψάνου τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς
ἡμῶν Γερασίμου, τοῦ ἐν τῇ Νήσῳ Κεφαλληνίᾳ διαλάμπαντος.
Στίχ. Γεράσιμος κάλλιστον ἤρατο κλέος.

"Εκ τῆς ἀνωθεν ἀγλαῆς εὐκοσμίας.

"Εκτη πιννυτὸς ἔκθανε φῶς δεκάτῃ Γεράσιμος.

"Ετεροι.

Γέρας γεραρὸν καὶ ἄγηρον παρέχει.

Γερασίμῳ νέῳ τε Χριστὸς ἐν πόλῳ

"Ηρατο Γεράσιμος γέρας ἀφθιτον ἐν Παραδείσῳ.

Τὸν βίον τοῦ ἁγίου εὕρισκει ὁ ἀναγνώστης ἐν ἀρχῇ τῆς παρού-
σης βίβλου.

'Ωδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου, Σωτήρ, οὐχ ἤψατο
Τοῦδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ, τότε οἱ τρεῖς, ὡς ἐξ
ἐνὸς στόματος, ὕμνουν καὶ εὐλόγουν λέγοντες· εὐ-
λογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάριον.

Τὴν μianθεῖσαν, "Αχραντε, ψυχὴν ἁγίασον πάν-
τοτε τῶν δούλων σου, Ἀγνή, καὶ τοῦ νοὸς δεινὰς
αἰχμαλωσίας καὶ καρδίας πώρωσιν, καὶ τῶν δαι-
μόνων ὁρμὰς τάχος ἀφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθει σαρκὸς, Πανάμωμε, ζώ-
ωσον τὸν νοῦν μου, καὶ Θεῷ τὰ ἀρεστὰ ἐπιτε-
λεῖν ἐνίσχυσόν με, ἵνα μεγαλύνω σε καὶ δοξάζω
αἰετὴν τὴν ἀγαθότητά σου.

Νέκρωσόν μου, Δέσποινα Ἀγνή, τὰ τῆς σαρκὸς
πάθη, καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς ῥύπον δεινὸν
ἐναποσμήχουσα, Παρθένε, καὶ λογοθεσίου με τῶν
ἀοράτων ἐχθρῶν ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Σοί, Παναγία, "Αχραντε, Ἀγνή, οἱ δοῦλοι σου
πάντοτε, ἡμέρας καὶ νυκτὸς προσπίπτομεν συν-
τετριμμένη διανοίᾳ, δυσωποῦντες λύτρωσιν ἀμαρτη-
μάτων εὐρεῖν ἡμᾶς ταῖς σαῖς προσευχαῖς.

Ῥῦσαι γεέννης, Δέσποινα, τὸν δοῦλόν σου, ῥῦσαι
καταδίκης με φρικτῆς τοῦ σοῦ Υἱοῦ, ῥῦσαι κο-
λάσεως ἀπάσης ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ἐκδυσωποῦσα
Θεὸν τὸν ὑπεράγαθον.

"Αλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες.

Νηφάλιος καὶ φρόνιμος ἐγένου, Θεοφόρε, πρὸς
Θεὸν πτερούμενος, θείαις ἐμπρέπων καλλοναῖς,
μὴ πτοούμενος παγίδας ἀνεβδᾶς, Μάκαρ, τοῦ ἀλά-
στορος, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Α νέβης εἰς ὕψος προτιμήσας τῶν ἐνύλων καὶ γηγῆνων, πάνσοφε, τὰ δι' αἰῶνος ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀρρήτον τερπνότητα, ἀνεβόας ψάλλων, Ἄγιε, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σ τετὴν καὶ τεθλιμμένην διοδοῦσας τρίβον, Ὅσιε, τὴν λείαν εὖρες καὶ φαιδράν, τὴν ἀνάγουσαν εἰς ὕψος μετάρσιον καὶ βοῶν ὀλοφύχως τῷ Δεσπότη σου, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κ αὶ γλώσση καὶ καρδίᾳ σοι προσφέρω τὴν ᾠδὴν, Θεσπέσιε, τὴν ταπεινὴν τε καὶ οἰκτρὰν, καὶ θερμῶς ταύτην ὑπόδεξαι· καὶ Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δυσώπησον τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσε, Θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Φ ιλάγαθε, Παρθένε Θεοτόκε, τὴν ψυχὴν μου, κεκακωμένην πάθει, σῶσον καὶ ἰάσαι αὐτὴν μεσιταίαις εὐπροσδέκτοις σου, καὶ ἐκ πάσης ἁμαρτίας ἔκπλυνον ἢ τὸν Θεὸν ἀσπύρως συλλαβοῦσα.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Τ οῖς κροτάφοις σου ἀνάπαυσιν οὐκ ἔδωκας, Πάτερ Γεράσιμε, οὐδὲ τοῖς σοῖς νυσταγμὸν βλεφάροις, Μακάριε, οὐ σαρκὸς ἄνεσιν, καταγώγιον ἕως σαυτὸν ἐτέλεσας τῆς Τριάδος, Θεοφόρε.

Τ οὺς ἀγῶνας, οὗσπερ ἔτλης, ἔτι ζῶν μετὰ σαρκός, Γεράσιμε, οὐκ ἐξαρκεῖ ἀνθρωπίνη γλῶσσα προσφθέγγεσθαι, δι' ὧν σοι Κύριος εἰς ἀντάμειψιν χάριν θαυμάτων δέδωκεν, ἱατρεύειν πᾶσαν νόσον.

Α κесώδυνον τὸ σῶμά σου τὸ πάνσεπτον Θεὸς ἀνέδειξε, διατηρήσας αὐτὸ ἀκέραιον, ἄφθορον, Πάτερ Γεράσιμε, τοῖς ὁρῶσιν εὐωδίαν βλύζον ἀρρητον καὶ διῶκον πᾶσαν ἀσθένειαν.

Θεοτοκίον.

Α πειρόγαμε, τὸν ὕμνον ἡμῶν πρόσδεξαι, ὃν σοι προσάγομεν, καὶ ρῦσαι πάσης ὀργῆς, λοιμοῦ τε, κακώσεως, πόρρωθεν βάλλουσα τὴν δαιμόνιον πληθύν τῆς θείας ποιμνης σου, εὐλαβῶς σὲ ἀνυμνούσης.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ο ν φρίττουσιν Ἀγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαὶ ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάριον.

Σ αρκοῦτα ὁ ἄσαρκος ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, ὃν αἵτησαι, Πάναγνε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς ψυχῆς θανατῶσαι καὶ ζωῶσαι αὐτήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι κακίστῃ ἁμαρτίᾳ.

Ι ἄσω τὸ σύντριμμα Ἀδάμ τοῦ χοῖκοῦ, Σωτῆρα, Ἰκνήσασα, Πανάχραντε, Θεόν· Αὐτὸν ἐκδυσώπει, τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς ψυχῆς θεραπεῦσαι, ἀνίατα νοσοῦσης.

Ανάστησον κείμενον εἰς βάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με πολέμησον ἐχθρούς, τρωθεῖσαν ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, Ἀγνή, μὴ παρίδης, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον.

Ιάτρευσον, Ἀχραντε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς καρδίας, Κυήσασα τῶν πάντων Ἰατρόν, καὶ τῆς τῶν Δικαίων δεῖξον μέτοχον, Παρθένε, μερίδος, Χριστὸν ἐκδυσωποῦσα.

Ως κρῖνον κοιλάσι σε σοῦ βίου εὐρηκώς, ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν ὁ πάντων φυτουργός, ὁσμαῖς ἐναρέτοις καὶ σεμνότητος νῦν κατευωδιάζων ἡμᾶς, Θεογεννήτωρ.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφυσῆς ἡ δροσοβόλος.

Ηστραψεν ἡ φαινὴ σου, Πάτερ, μνήμη, ἀπαυγάζουσα τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ φωτισμὸν καὶ ἔλεος πᾶσι χριστιανοῖς, παρρησία σου, Παμμάκαρ, εὐπροσδέκτῳ ᾄει· διὸ ἀνυμνοῦντές σου τὴν μνήμην Θεὸν σέβομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τάγματα καὶ σύστημα ἀζύγων, Ἱερέων, Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν τοὺς ἰδρωτάς, Ὅσιε, καὶ καμάτους ἐπὶ τῆς γῆς, οὓς ὑπέστης, καθορῶντα, σὲ τιμῶσιν ᾄει· διὸ ἀνυμνοῦντές σε κραυγάζομεν, εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ηκει σου ἡ πάνσεπτος καὶ θεία μνήμη τοῦ τιμίου σου Θεοῦ Λειψάνου, συγκαλοῦσα ἅπαν-

τας εἰς ἐστίασιν πνευματικὴν καὶ θαυμάτων προσπηγάζουσα ἐνέργειαν· διὸ εὐφροσύνως σὲ γεραίρομεν, εὐλογοῦντες τοὺς ἀγῶνάς σου, θαυμάσιε, καὶ ὑπερυψοῦντες αὐτοὺς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σέσωσται ἡ πεπτωκυῖα πάλαι φύσις τῶν ἀνθρώπων διὰ σοῦ, Παρθένε, καὶ Θεῷ διήλλακται τῷ σεπτῷ σου Τοκετῷ, καὶ τὰ κάτω σὺν τοῖς ἄνω ἀναμίγνυνται· διὸ ἀνυμνοῦντές σε δοξάζομεν τὴν Μητέρα τοῦ Δεσπότη καὶ Πανύμνητον, καὶ ὑπερυψοῦμέν σε πάντες εἰς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ολον σου τὸν βίον διανύσας ἐν κόποις καὶ κακουχίαις ταῖς τοῦ σώματος, εὔρες τὴν αἰώνιον, ὄντως πανευφρόσυνον ἐν Οὐρανοῖς ἀπόλαυσιν, Ἀγγέλοις σύσκηνος καὶ πάντων τῶν Ὁσίων τοῖς δήμοις, συνδοξάζων τούτοις Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ισον σου τὸν δρόμον ἐκτελέσας Ὅσις καὶ Ἱεράρχαις καὶ δικαίοις τε, ἴσον καὶ τὸν στέφανον πρὸς Χριστοῦ ἀπειληφας ἐν Οὐρανοῖς, ἐπάξιον τῆς σῆς ἀσκήσεως, συγχαίρων, συνυμνῶν τὴν Τριάδα, ἣν καθικετεῦων ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ.

Ωσπερ σου τὸ σῶμα διασώσας ἀμόλυντον ἡδονῆς, Θεῖε Γεράσιμε, οὕτω καὶ ἡφθάρτισε, σώσας τε ἀκέραιον, εὐωδιάσας Κύριος· καὶ ἀπειργά-

σατο νοσοῦσιν ἀμισθί ἱατρῆιον, πᾶσι προσιοῦσιν αὐτῷ μετ' εὐλαθείας.

Θεοτόκιον.

Αχραντε, Παρθένε Θεοτόκε, ἀπάντων ἀμαρτωλῶν τὸ καταφύγιον καὶ τὸ ἱλαστήριον, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας μετ' εὐλαθείας ἅπαντας καὶ σοὶ κραυγάζοντας, ἀσπόρως ὡς Χριστὸν τετοκυῖα, τοῦτον δυσωποῦσα ὑπὲρ αὐτῶν μὴ παύσῃ.

Καταβασία. Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Καὶ ψάλλεται ἡ Θ'. Ὡδή.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων Δεσπότης ὡς ὑετὸς ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ πόκον κατῆλθε· καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος ἄνθρωπος ὁ ἀναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀγνήν.

Τροπάριον.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων ἐν ἀμελείᾳ διάγω καὶ τὸ Κριτήριον, Ἀγνή, τὸ ἀδέκαστον τρέμω, ἐν ᾧ με τήρησον ταῖς σοῖς Ἀγίαις δεήσεσι, Θεόνυμφε, ἀκατάκριτον, ὅπως ὡς προστάτην μακαρίζω σε ἀεὶ.

Φρίττω τὸ Βῆμα, Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον ὄμμα τοῦ σοῦ Υἱοῦ, πράξεις αἰχράς ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας, καὶ διὰ τοῦτό σοι βοῶ, πανεύσπλαγχνε Δέσποινα, βοήθει μοι καὶ τῆς τότε ἀνάγκης ἐξελοῦ με καὶ διάσωσον, Ἀγνή.

Ως φοβερά ἡ ἡμέρα τῆς ἐξετάσεως, Κόρη, ὡς ἡ ἀπόφασις φρικτὴ, ὡς δεινὴ ἡ αἰσχὺνη, τίς ὑποστήσεται λοιπόν; Πανάχραντε Δέσποινα, ἐλέησον τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τέλους δός μοι ἄφεσιν Ἀγνή.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, ἐσκοτισμένον με πάσαις ταῖς προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ καὶ κακίαις ἀπάσαις καὶ παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε, φώτισον, ὁδηγοῦσα πρὸς καλὰς ἐργασίας, ὡς αἰτία οὔσα πάντων τῶν καλῶν.

Φωτιστικαῖς λαμπηδόσι τοῦ ἀνατείλαντος Λόγου ἐκ τῆς Ἀγίας σου γαστρὸς, Θεοτόκε, Παρθένε, καὶ καταυγάσαντος τῆς γῆς τὰ πέρατα, φώτισον τὴν ψυχὴν μου, ἡδονῶν ἀμαυρώσει σκοτισθεῖσαν, ἵνα πίστει σε ὑμνῶ.

Ἄλλος. Μυστήριον ξένον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν νεοφανέντα Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Νεότητος ἄνθος καὶ κάλλος ἐμάρανας. τῆς σαρκός, Πανόλβιε, τὰς ἀτάκτους ἀναπαύσεις καὶ κινήσεις ὑπεριδὼν, ἐν οἷς ἐλαμπρύνῃ σου ὁ νοῦς πρὸς Θεὸν καὶ ἡ ψυχὴ, δν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις εὐστήν καὶ προστάτην, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Εξαίσιον βίον ὁρῶσαι σοι Πάτερ, αἱ καλῶς ἀσκούμεναι Μονάζουσai ἀπεθαύμασάν σε ἐξιστάμεναι ἀφ' ὧν, ὥσπερ τις αἰθέριος, ἀπέπτῃς εὐκλεῶς, Θεὸν γεραίρων τὸν παντάνακτα.

*Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ καύχημα
τὸ μέγα, Γεράσιμον τὸν θεῖον.*

Ολόφωτον αἵγλην λαβὼν καὶ ἀθάνατον ἐκ Θεοῦ,
Θεόληπτε, ἀπεφάνθης ζῶν καὶ μετὰ τέλος
θαυμάτων ὑπουργός, ἐν οἷς ὑπὲρ πάντων ἰκέτευσον
Θεόν, τὸν ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ σε καταστέφαντα.

*Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ καύχημα
τὸ μέγα, Γεράσιμον τὸν θεῖον.*

Ναὸν καθαρὸν Θεός σε εὐράμενος· μέγας ἐδό-
ξα σε, καὶ χαρισμάτων χάριν ἐπλούτισε καὶ
ἐστεφάνωσεν, ἐν ᾧ μεσιτεύεις τοῦτον ἐκτενῶς, κα-
ταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

*Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν τιμιωτέραν
καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων.*

Απόρρητον τόκον ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν
τὴν Μήτηρ σου, Θρόνον Χερουδικὸν τὴν Νηδὺν
σου, Παρθένε Μαρία, ἐν ᾗ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος,
Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Ἄπας γηγενῆς σκιρτάτω.

*Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν λάτριν τῆς Τριάδος,
Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.*

Νεῦσον πρὸς ἡμᾶς πιστῶς ἀθροισθέντας τῷ σῶ
Ναῷ, καὶ προσφαύοντας ἐν πίστει καὶ πόθῳ
σορόν σου τὴν θείαν, Μάκαρ Γεράσιμε, καὶ ἐξ αὐτῆς

παντὸς κακοῦ ῥῶσιν λαμβάνοντας, ταῖς λιταῖς σου
ταῖς σεπταῖς πρὸς Κύριον, ἃς προσφέρων μὴ
παύσῃ δεόμεθα.

*Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν λάτριν τῆς Τριάδος,
Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.*

Νάουσαν πηγὴν σορόν σου, Γεράσιμε, Χριστὸς
ἀνέδειξεν, ἥνπερ καὶ ἠφθάρτησεν εἰς δεῖξιν ὄν-
τως λαμπρὰν ὁρώντων σε, τῶν ἰαμάτων χάριν τοῖς
πάσχουσι βλύζουσιν, καὶ δαιμόνων φάλαγγας ἐ-
καύνουσιν ἐξ ἀνθρώπων, πιστῶς προσιόντων σοι.

*Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς Τρισυποστάτου
καὶ ἀδιαιρέτου Θεότητος τὸ Κράτος.*

Δόξα.

Ηύγασαν φαιδρῶς, καθάπερ ὁ ἥλιος, θεῖοι
ἁγῶνές σου καὶ τὰ κατορθώματα, ἅπερ εἰρ-
γάσω, Πάτερ Γεράσιμε, δι' ὧν Χριστὸς ἀμοιβῶν
σε λαμπρῶς ἐδόξασε σὺν Ἀγίοις, ὃνπερ καὶ δυσώ-
πησον ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

*Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.
Καὶ νῦν.*

Σὺ ὡς ἀληθῶς δοχεῖον τοῦ πνεύματος ἐδείχθης,
Δέσποινα· ὃν γὰρ Οὐρανὸς καὶ γῆ χωρῆσαι
δύως Θεὸν οὐ δύνανται, ἐν σῇ γαστρὶ ἐχώρησας,
ὃν ἐξευμένισον Γερασίμου καὶ ταῖς σαῖς δεήσεσιν
ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία. Ὑπὸς γηγενῆς σκιρτάτω.
Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Εν ἀρετῇ διέπρεψας καὶ ἀσκήσει, Παμμάκαρ, ση-
μαιοφόρος γέγονας καὶ λαμπρὸς ὑπηρέτης Χρι-
στοῦ τοῦ παμβασιλέως καὶ Θεοῦ τῶν ἀπάντων, ὃ
καὶ πρεσβεύεις, Θεόφρων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δού-
λων, τῶν ἐκ πόθου τὴν σεπτὴν θείαν σου μνήμην
τελούντων.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Προστάτην σε θερμότατον Κεφαλληνία κέκτη-
ται, φρουρόν τε, φύλακα, ῥύστην· διὸ λαμπρῶς
τὴν σὴν μνήμην πανηγυρίζει κράζουσα, αἰεὶ σκέπε
τὴν Νῆσόν σου καὶ φύλαττε ἀπήμονα λοιμοῦ, λι-
μοῦ καὶ κινδύνων, Γεράσιμε Θεοφόρε.

Ἔτερον ὅμοιον *

Κεφαλληνία, Ζάκυνθος, Πελοποννήσου Τρίκχη τε
καὶ Ὀμαλῶν Μονὴ θεία, λαμπρῶς τὴν σὴν
ἐκτελοῦσι πανήγυριν, Γεράσιμε, ἅς σκέπε σαῖς δεή-
σεσι καὶ τῶν ἐφόδων φύλαττε τῶν ἀπογόνων τῆς
Ἀγαρ ἀπήμονας εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς
Μάχωρήτου Τριάδος δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ
Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὃ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ
Πανάγιον ἐπισκιάσαν σοι, Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

*) Σ. Ε. Ὅρα ὑποσημείωσιν ἐν σελ. 94.

Εἰς τοὺς Αἵνους. Ἰσιῶμεν Στίγ. δ.
Καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. δ.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν, Ἅγιοι.

Τί σε νῦν προσεῖπω, Θαυμάσιε· ὁδηγὸν τῆς εὐ-
σεβείας, ἀρετῆς ὑπογραμμόν· Ἀσκητὴν, ὅτι γεν-
ναίως παρετάξω τοὺς ἐχθρούς· Προφῆτην, ὅτι προῦ-
λεγες τὰ μέλλοντα· Ἀλείπτην, ὅτι πᾶσιν ἐχορήγη-
σας· πολλά σου τὰ κατορθώματα καὶ μείζονα τὰ
χαρίσματα· ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσω, Γεράσιμε· χορηγὸν τοῖς ἐνδεέσι
καὶ προστάτην ὀρφανῶν, καὶ διδάσκαλον παν-
τοίων νοσημάτων εὐσεβῶν· καὶ πέλεκυν ἐκκόπτοντα
ζιζάνια τῆς πλάνης καὶ ἀπάτης τῶν αἱρέσεων· πολλά
σου τὰ προτερήματα καὶ ἄξια τὰ χαρίσματα· ἰκέ-
τευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσφθέγξομαι, Ὅσιε· Οὐρανόν, ὅτι τὴν
δόξαν διηγήσω τοῦ Θεοῦ· ποταμόν, ὅτι ἠρδεύσω
πάσαν ἄγονον ψυχὴν· ναμάτων ζωηρῶν πηγὴν
ἄφθονον, καὶ κῆπον εὐωδέστατον καὶ πάγκαλον τῆς
ἀρετῆς καὶ τῆς χάριτος, ἣν ἐκ Θεοῦ πιστῶς εἴλη-
φας· ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσω, Γεράσιμε· εὐφροσύνην Μονα-
στῶν καὶ γλυκασμόν Μοναζουσῶν, μεσιτείαν
εὐσεβῶν καὶ Ἱερέων καλλονήν· φωστῆρα, νοητὸν
φῶς ἀπαστράπτοντα· κρατῆρα, θεία νάματα προ-

χέοντα τῆς πολιτείας σου, Ἁγιε, ὑπέρλαμπρε καὶ θεόπνευστε· ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τάδε λέγει ὁ Ἀββὰς πρὸς τὰς Μοναστρίας· τεκνία, εἰρηνεύετε ἐν ἑαυταῖς καὶ μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονῆτε, ἀλλὰ ταπεινώσατε ἑαυτὰς διὰ τὸν ταπεινώσαντα ἑαυτὸν δι' ἡμᾶς μέχρι καὶ δούλου μορφῆς Κύριον· αὐτὸς γὰρ ἔφη ταπεινῶς διδόναι χάριν· μνήσθητε ὅτι τὰ τοῦ Κόσμου ἀποταξάμεναι Χριστῷ συνετάχθητε, τῷ ὡραίῳ κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, τῷ καὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ἐπαγγειλαμένῳ τοῖς σταυρώσασιν ἑαυτοὺς σὺν τοῖς παθήμασι, καὶ ὀπίσω αὐτοῦ ἐπομένοις ἐν ἀληθείᾳ· γρηγορεῖτε οὖν προσευχόμεναι ἐκφυγεῖν τὰς πάγας καὶ θήρατρα τοῦ ψυχοφθόρου, ἐξ ὧν αὐτὸς φυλάξαι ὑμᾶς ὡς φίλάνθρωπος, παρέχων ὑμῖν ἰλασμόν ἁμαρτιῶν δι' ἑμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ πρώτου Κανόνος τοῦ Ἁγίου ᾠδὴ γ'. εἰς τέσσαρα, καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου ᾠδὴ δ'. εἰς τέσσαρα.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει εἰς τὴν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Σάββα. Κοινωνικὸν εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

ΥΜΝΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Ψαλλόμενος ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις τῶν Ἑορτῶν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου, καὶ ἐν ταῖς λιτανείαις τοῦ σεπτοῦ Λειψάνου Του.

Μακαρίζομέν σε, Μοναστῶν τὴν τερπνὴν καλλονήν, ὦ Θεοφόρε Γεράσιμε, καταστέφοντες τὴν μνήμην σου ᾠδαῖς.

Μακάριοι ἄμωμοι ἐν ὁδῷ οἱ πορευόμενοι.

Μακαρίζομέν σε, Ἀσκητῶν τὴν λαμπρὰν καὶ δόλοφωτον στολὴν χρηματίσαντα, σοῦ δοξάζοντες τὰς θείας ἀρετάς.

Οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Μακαρίζομέν σε, Ἱερέων παιδρὸν καὶ θεόσδοτον τοῖς πέρασι καύχημα, τοὺς ἀγῶνάς σου γεραίροντες πιστῶς.

Σὺ ἐντεῖλω τὰς ἐντολάς σου τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

Μακαρίζομέν σε, Ἐκκλησίας Χριστοῦ τὸν φωστῆρα τὸν νεόλεκτον, Ὅσιε, καὶ νεόσδοτον θησαύρισμα πιστῶν.

Ὅφελον κατευθηνθείησαν οἱ ὁδοὶ μου τοῦ φυλάξασθαι.

Παιδιόθεν, Μάκαρ, ἀνετέθης Θεῷ, καὶ τὸ τάλαντον αὐξήσας τῆς χάριτος ἐδοξάσθης παρ' αὐτοῦ πανευκλεῶς.

Τὰ δικαιώματά σου φυλάξω, μὴ με ἐγκαταλίπης.

Τὰ σεπτὰ σου, Πάτερ, καὶ λαμπρὰ ὥσπερ φῶς, κατορθώματα πιστοῖς ἐπιστώθησαν ἐν σπηλαίοις καὶ ἐρήμοις ἀληθῶς.

Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ;

Παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεὸν ἀληθῶς, μὴ ἐλλείπης ἱκετεύειν, Γεράσιμε, λυτρωθῆναι συμφορῶν τῶν νῦν ἡμᾶς.

Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεξήτησά σε, μὴ ἀπώσῃ με.

Πολιτείας ὠφθης ἰσαγγέλου φωστήρ, ἀπαθείας στολὴν ἐνδυσάμενος, ὥς γὰρ ἄσαρκος ἐβίωσας ἐν γῇ.

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγιά σου.

Καὶ νηστείαις, Μάκαρ, καὶ παννύχοις εὐχαῖς, καὶ ἀγνείᾳ, καὶ καρδίας εὐθύτητι, εὐηρέστησας πανσόφως τῷ Θεῷ.

Ἐν τοῖς χεῖλεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρίματα.

Τῆς ψυχῆς κοσμήσας τὴν λαμπάδα φαιδρῶς, ταῖς ἐνθέοις ἀρεταῖς κατηξίωσαι τοῦ Νυμφίου τῆς χαρᾶς ἀπολαβεῖν.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην ὡς ἐπὶ παντί.

Εἰ καὶ τάφῳ, Μάκαρ, κατετέθη τὸ σὸν ἀκραιφνέστατον καὶ Ἅγιον Σῶμά σου, ἀλλὰ ζῇ καὶ τὰς ἰάσεις χορηγεῖ.

Ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι.

Τῶν Ἀγγέλων ὄντως μιμητῆς γεγονώς, σὺν αὐτοῖς νῦν ἐπαγάλλῃ γηθόμενος, θείαν δόξαν ἐποπτεύων τηλαυγῶς.

Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ κατανοήσω.

Εὐφροσύνης πάσης ἔμπλησον τοὺς πιστῶς προσείοντάς τῇ σορῷ σου, Γεράσιμε, καὶ τιμῶντάς σου τὴν ἐνδοξὸν ταφὴν.

Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου.

Ως ἐρρύσω, Μάκαρ, τὴν σὴν Νῆσον αἰεὶ συμφορῶν καὶ πειρασμῶν καὶ ἐκ θλίψεων, οὕτω πρόφθασον ἐν τάχει καὶ τανῦν.

Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα.

Ολοτρόπως, Πάτερ, ἀνετέθης Χριστῷ, καὶ Ἀγγέλων πολιτείαν ἐν σώματι σὺ μετήλθες, ὦ Γεράσιμε σοφέ.

Καὶ ἔλθοι ἐπ' ἐμέ τὸ ἔλεός σου, Κύριε.

Σὺν Ἀγγέλοις, Μάκαρ, νῦν αὐλίζῃ σαφῶς καὶ Ὅσιων καὶ δικαίων τοῖς τάγμασιν· ὥς ἐκεῖνοι γὰρ ἐβίωσας ἐν γῇ.

Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον Βασιλέων.

Σπεῦσον νῦν, παμμάκαρ, μὴ ἐκλείπῃς ἡμᾶς, σοὺς ἱκέτας, ἀλλὰ τάχος, Γεράσιμε, σὺ ἐξάρπασον ἡμᾶς τῆς νῦν φθορᾶς.

Ἄθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων.

Ησὴ Νῆσος, Πάτερ, σοὶ προστρέχει τανῦν, δεομένη καὶ θερμῶς ἱκετεύει σε, λυτρωθῆναι διὰ σοῦ τῶν συμφορῶν.

Μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην τοῦ ἐξομολογεῖσθαί σοι.

Δέησιν Κυρίῳ ἐπικάμφθητι νῦν τοῦ προσάξαι δι' ἡμᾶς, ὦ Γεράσιμε, ὅπως ρύσῃται ἡμᾶς τῶν νῦν κακῶν.

Τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ.

Πρόφθασον καὶ σῶσον καταιγίδος ἡμᾶς, τῆς ἀπειλούσης, Γεράσιμε, τοὺς προσφεύγοντας τῇ σκέπῃ σου θερμῶς.

Ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπείνωσάς με, ὅπως ἂν μάθω.

Γερασίμου δέχου τὰς λιτὰς ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησον τὸν κόσμον σου ἅπαντα, τὴν εἰρήνην παρεχόμενος πιστοῖς.

Ἀγαθός μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας.

Οἱ Κεφαλληναῖοι σὲ προστάτην θερμὸν προβαλλόμεθα πρὸς Κύριον, Ὅσιε, ρῦσαι ἅπαντας κινδύνων σαῖς λιταῖς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Δόξα σοι Θεέ μου, Παναγία Τριάς, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς σὺν τῷ Πνεύματι, σῶζε πάντας τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Καὶ νῦν καὶ ἄει καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μεγαλύνομέν σε, τὴν Μητέρα Θεοῦ, σὺ ἡμᾶς, ὦ Παρθένε, ἀξίωσον βασιλείας οὐρανῶν ἐπιτυχεῖν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε, Μοναστῶν τὴν τερπνὴν καλλονήν, ὦ Θεοφόρε Γεράσιμε, καταστέφοντες τὴν μνήμην σου ὠδαῖς.

Εἶτα συναπτὴ μικρὰ καὶ ἡ Ἐκφώνησις.
Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αξιον ἐστὶ τὸν φωστῆρά σε τῆς Ἐκκλησίας, τὸν νεοφανέντα, τοῖς ἄσμασι καταστέφειν, ὦ Γεράσιμε, σεπτῶς.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με.

Αξιον ἐστὶ μακαρίζειν σε τὸν Θεοφόρον, τῶν πιστῶν τὸ νέον θησαύρισμα, καὶ πανάριστον ποιμένα Μοναστῶν.

Οἱ φοβούμενοί σε ὀφονταί με καὶ εὐφρανθήσονται.

Αξιον ἐστὶ σέ, Γεράσιμε, ὕμνοις γεραίρειν πάσης τῆς Ἑλλάδος τὸ καύχημα καὶ τὸ σκεῦος ἐκλογῆς τὸ θαυμαστόν.

Γενηθήτω δὴ τὸ ἔλεός σου τοῦ παρακαλέσαι με,

Αξιον ἐστίν, ὦ Θεόληπτε, ὕμνολογεῖν σε, τῆς Κεφαλληνίας τὸ καύχημα, φιλανθρώπως ἐκ Θεοῦ αὐτῇ δοθέν.

Αἰσχυνθήτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως.

Δέχου τὰς λιτάς, ὦ Γεράσιμε, τῶν σὲ τιμώντων καὶ Θεόν, παμμάκαρ, ἰκέτευσον ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε πιστῶν.

Πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου ;

Ωσπερ Ἀβραάμ, Ἰωσήφ καὶ Ἐλισσαῖος, Μάκαρ, εὐλογίας πρόξενος γέγονας, καὶ ἐπλούτισας ἡμᾶς σαῖς δωρεαῖς.

Πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια.

Εφησε ποτὲ θείῳ πνεύματι ὁ Προφητάναξ, δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσεται, ἐν τῷ οἴκῳ φυτευθεὶς τῷ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὸ ἔλεος ζῆσόν με καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

Εὐλον φυτευθὲν τῶν ὑδάτων ἐν ταῖς διεξόδοις, σὺ ἐδείχθης, Μάκαρ Γεράσιμε, καὶ ἐβλάστησας καρποὺς ἀειθαλεῖς.

Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα, ὅτι τὰ σύμπαντα.

Ζῶσι τῷ Χριστῷ ὄντως δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα, ζῆς καὶ σύ, Θεόφρων Γεράσιμε, ἀυλιζόμενος δικαίων τοῖς χοροῖς.

Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάβωμαι τῶν δικαιωμάτων.

Υπνωσας ἐν γῇ, ἀλλ' ἀθάνατον εὐκλειαν, Μάκαρ, εἵληφας, Γεράσιμε πάντιμε, πρὸς Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἐν οὐρανοῖς.

Σὸς εἰμὶ ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ Γεράσιμος, ὃς οὐκ ἀπῆλθεν ἐν βουλῇ ἀνόμων, ὡς γέγραπται· ὃθεν ἤλειφε τὰ γέρα πρὸς Θεοῦ.

Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ τοῦ ἀπολέσαι με.

Γέρα πρὸς Θεοῦ ὄντως εἵληφας, Ὅσιε Πάτερ, πάντων θεραπέυειν νοσήματα, τῶν τιμώντων σου τὴν ἐνδοξὸν ταφήν.

Ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου.

Θμέρας καὶ νυκτὸς μελετήσας ἐντολὰς Κυρίου ἐπορεύθης, Μάκαρ Γεράσιμε, θείους τρίβους τῷ Κυρίῳ ἀκλινῶς.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα.

Δεῦτε νῦν πιστῶς καὶ προσπέσωμεν τῷ Γεράσιμῳ, ὅπως καὶ τανῦν προφθάσῃ καὶ ρύσῃται ἀπειλουμένους ἡμᾶς βλάβης τοῦ ἐχθροῦ.

Ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου ὑπὲρ μέλι.

Αλλον ἐκτὸς σοῦ οὐ δυνάμεθα εὑρεῖν προστάτην καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτην θερμότερον, ἵνα φύγωμεν ἐνέδρας τοῦ πονηροῦ.

Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς.

Ζάλη πειρασμῶν ἀπειλεῖ ἡμᾶς, τοὺς σοὺς οἰκετας, ἐλευθερωτὴν δὲ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν εἰμὴ τὴν δεξιάν σου τὴν κραταιάν.

Ὡμοσα καὶ ἔστησα τοῦ φυλάσσειν τὰ κρίματα.

Πέτασον ἡμῖν σκέπην κραταιάν τῶν σῶν πτερυγῶν, ὅπως δυνηθῶμεν βέλη ἐκφυγεῖν τοῦ ἐχθροῦ καὶ γεραίρειν σε, Γεράσιμε, θερμῶς.

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου.

Νέος ἀληθῶς σὺ ἀνέτειλας τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ λαμπρὸς ἀστὴρ τοὺς πάντας, Γεράσιμε, καταυγάζων καὶ φωτίζων εὐσεβεῖς.

Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

Αδελφε σὺν ἡμῖν καὶ γεραίρει σου τὴν μνήμην, Μάκαρ, στίφη νοερῶν στρατιῶν εὐφημοῦντά σε, καὶ δοξάζοντα τὸν Κύριον φαιδρῶς,

Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας μου.

Ολον σεαυτὸν ὡς ἀνέθηκας τῷ Ποιητῇ σου, οὕτω καὶ αὐτὸς μεγάλως σ' ἐδόξασε καὶ ἐτίμησε, Γεράσιμε, λαμπρῶς.

Θαυμαστὰ τὰ μαρτύριά σου, διὰ τοῦτο ἐξηρεύνησεν.

Αλλον Μωϋσῆν καὶ Ἡλίαν σ' ἐδείξε, Παμμακάκαρ, τεσσαρακονθήμερον νηστείας στάδιον, καὶ μεγάλως ἐδοξάσθης παρὰ Θεοῦ.

Τὸ στόμα μου ἤνοιξα καὶ εἴλκυσα πνεῦμα.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν ἄσμασι θείοις
μνήμην Γερασίμου τοῦ Μάκαρος, ἵνα σχῶμεν
ἄφεσιν παρὰ Θεοῦ.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Αναρχε Τριάς, ὁμοούσιε Μονάς, Ἁγία, οὐρα-
νίου πάντας ἀξίωσον βασιλείας, Γερασίμου ταῖς
λιταῖς.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάντες οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον, τὴν
τὸν πάντων Κτίστην κυήσασαν καὶ λυτρώσα-
σαν τῆς πλάνης τοὺς βροτούς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αξιον ἔστι τὸν φωστῆρά σε τῆς Ἐκκλησίας,
τὸν νεοφανέντα, τοῖς ἄσμασι καταστέφειν, ὦ
Γεράσιμε, σεπτῶς.

Εἶτα συναπτή μικρὰ καὶ ἡ ἐκφώνησις.
Εἴη τὸ κράτος τῆς Βασιλείας σου εὐλογημένον.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, Γεράσιμε
Θεόφρον.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με
κατὰ τὸ κρίμα.

Γεράσιμε Θεόφρον, ἰλέωσαι τὸν Κτίστην ὑπὲρ
τῶν σέ τιμώντων.

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιον.

Υπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων, Γεράσιμε, μὴ παύσῃ
πρὸς Κύριον πρεσβεύειν.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου.

Περίσωζε τοὺς πίστει καὶ πόθῳ σέ ὑμνοῦντας,
Γεράσιμε τρισμάκαρ.

Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου.

Γεράσιμε τρισμάκαρ, προσδέχου ἱκεσίας τῶν σέ
ἀνευφημούντων.

Ἐξέτηξέ με ὁ ξηλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο
τῶν λόγων σου.

Ειρήνην δωρηθῆναι τοῖς σέ ἀνευφημοῦσι, Γεράσι-
με, δυσώπει.

Ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα.

Τὴν σπενήν, τρισμάκαρ, ὁδὸν καὶ τεθλιμμένην διώδευσας Κυρίου.

Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὗροσάν με, αἱ ἐντολαί σου.

Εχοντές σε πρέσβυν πρὸς τὸν Θεόν, παμμάκαρ, λυτρούμεθα κινδύνων.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε,
κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Λυτρούμεθα κινδύνων σαῖς πανευπροσδέκτοις πρὸς Κύριον πρεσβεύαις.

Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καὶ ἐξελοῦ με.

Τίς ἐξείπει, Μάκαρ, σοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας, οὓς ἔτλης ἐν τῷ βίῳ.

Μακρὰν ἀπὸ ἀμαρτωλῶν σωτηρία.

Αγγέλων ἐμιμήσω τὴν πολιτείαν, Μάκαρ, ἀσκήσας ὑπὲρ φύσιν.

Εἶδον ἀσυνετοῦντας καὶ ἐξετηκόμην,
ὅτι τὰ λόγια σου.

Ασκητῶν οἱ δῆμοι ἐθαύμασαν, Θεόφρον, σὴν θείαν πολιτείαν.

Ἴδε ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα
ἐν τῷ ἐλέει σου.

Γεράσιμε, λιταῖς σου δώρησαι σοῖς δούλοις πλημμελημάτων λύσιν.

Ἄρχοντες κατεδίωζάν με δωρεὰν
καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου.

Ολὴ προθυμία συντρέχει ἡ σὴ Νῆσος ὑμῆσαι τὴν ταφήν σου.

Ἀγαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγια σου,
ὥς ὁ εὕρισκων.

Συντρέχει καὶ τὰ πλήθη Ἀγγέλων εὐφημῆσαι, Γεράσιμε, σὴν μνήμην.

Ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην.

Ημᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας συντήρησον ἀτρώτους βελῶν τῶν τοῦ βελίार.

Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε ἐπὶ τὰ κρίματα.

Σπεῦσον ἡμᾶς σῶσαι, Γεράσιμε, τοὺς δούλους ἀνάγκης ἐνεστῶσης.

Ἐφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τὰ μαρτύριά σου
καὶ ἠγάπησεν.

Ολὴ προθυμία προστρέχομεν Σορῶ σου, κακῶν αἰτοῦντες λύσιν.

Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε.

Οὐδεὶς ἰσχύει σῶσαι τῆς νῦν ἡμᾶς ἀνάγκης, ἐὰν σὺ μὴ προφθάσης.

Γενέσθω ἡ χεὶρ σου τοῦ σῶσαί με.

Πρόφθασε οὖν τάχος καὶ λύτρωσαι σὴν ποίμνην
κινδύνου ἐνεστῶτος.

Ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε.

Εκ τῶν ἐνεδρευόντων, Γεράσιμε τρισμάκαρ, τήνδε
σὴν ποίμνην τήρει.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε.

Σύντριψον τὰς μύλας ζητούντων ἀφανίσαι, Γε-
ράσιμε, σοὺς πόνους.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον

Δέχου, ὦ Θεέ μου, Γεράσιμον σὸν δοῦλον ὑπὲρ
λαοῦ σου πρέσβυν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Τριάς ὑπεραγία, εἰρήνευσον τὸν Κόσμον λιταῖς
τοῦ Γερασίμου.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ειρήνην Ἐκκλησίαις, τῷ Κόσμῳ σωτηρίαν δώ-
ρησαι, Θεοτόκε.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, Γεράσιμε Θεό-
φρον.

Συναπτὴ μικρὰ καὶ ἡ Ἐκφώνησις.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς.

Καὶ εὐθὺς τὰ Εὐλογητάρια.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με
τὸν Ὅσιόν σου μέλφαι.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη καὶ ἀνθρώπων τὰ γένη
ἐκπλαγέντα βοῶσι, τοῦ θανάτου τὴν φθορὰν ὁ
Γεράσιμος βαίνει καὶ μετὰ νεκρῶν ὁράται πῶς θά-
πτεται, ἀλλὰ μένει καὶ ζῇ ἐνεργῶν ἰάματα.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με
Γεράσιμον ὑμνῆσαι.

Τὶ δακρύων ὀχετοὺς προχέετε, ὦ Μονάζουσαι,
πρὸς Θεοφόρον; τί θαμβεῖσθε τῶν ἀνθρώπων ἡ
πληθὺς, τὸν Γεράσιμον βλέποντες ζῶντα; οὕτω γὰρ
Θεὸς δοξάζει τοὺς δούλους του καὶ εἰς γῆν καὶ οὐ-
ρανὸν καὶ πᾶσι τοῖς πέρασι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με
τὸν Ὅσιόν σου μέλφαι.

Λίαν θερμῶς ὁ Θεόφρων δέικνυται πρὸς τοὺς πά-
σχοντας ἐν ἀσθενείαις καὶ δαιμόνων ἀφανίζει
τὴν πληθύν, εἰς τὴν ἄβυσσον αὐτοὺς ἐκπέμπων· δεῦ-
τε καὶ ἡμεῖς συμφώνως βοήσωμεν, βοηθὸς ἡμῖν γε-
νοῦ, Ἀγίε Γεράσιμε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με
Γεράσιμον ὑμνῆσαι.

Μυροθήκη Λειψάνου ὑπὲρ νάρδον καὶ σμύρναν
σοῦ, Γεράσιμε, εὐωδιάζει· πρὸς αὐτὸ γὰρ ἐνερ-

γοῦσιν Ἄγγελοι ἐκπληττόμενοι ἀναβοῶντες· τί οὖν ὥς νεκρὸν τὸν ζῶντα λογίζεσθαι; οὗτος ζῇ καὶ θανών, εἰ καὶ ἄπνους φαίνεται.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με
τὸν Ὅσιόν σου μέλψαι.

Ως οἱ σκύμνοι λεόντων ἐνεδρεύουσι, Πάτερ, τὴν Μονὴν σου σπαράξαι, τοὺς καμάτους δὲ τοὺς σοὺς ἀπολέσαι εἰς τέλος, σὺ δὲ νοερῶς τὰς βουλάς αὐτῶν ἐξαφάνισον καὶ τὴν μνήμην σου διατήρησον.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με
Γεράσιμον ὑμνῆσαι.

Τῶν Ἀγίων χορεῖται ὥς ἐδέχθησαν, Μάκαρ, οὐρανῷ σὲ προσθήκην, ἱλαρῶς τανῦν καὶ σὺ τὴν προσθήκην τοῖς ὕμνοις καὶ τὸν ἱλασμόν πρὸς Θεοῦ, Γεράσιμε, ὑμνηταῖς σου πᾶσιν ἀντικατάπεμψον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Προσκυνοῦμεν Ποτέρα καὶ τὸν Ἀναρχον Λόγον ἔξ αὐτοῦ γεννηθέντα, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, τὴν Ζωοποιὸν Τριάδα ὑμνήσωμεν, καὶ δοξάζοντες αὐτὴν πίστει προσκυνήσωμεν.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτόκε Παρθένε, τὸν Υἱόν καὶ Θεόν σου ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως ἔξ ἄγνων σου λαγόνων, τοῦτον ταῖς λιταῖς Γερασίμου, Ἀχραντε, πρέσβευε, ὅπως ἡμῖν ἰλεως γενήσεται.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα,
δόξα σοι ὁ Θεός. Ἐκ τρίτου,
Αἵτησις καὶ ἀπόλυσις,

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Ὅσιον καὶ Θεοφόρον Πάτερα ἡμῶν

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν, τὸ Κύριε εἰσάκουσον.
Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, ψάλλομεν τὰ παρόντα

Τροπάρια. Ἦχος δ'.

Τῷ Θεοφόρῳ Γερασίμῳ προσπέσωμεν οἱ ταῖς τοῦ βίου τρικυμiais ποντούμενοι, ἀπὸ βαθέων κρίζοντες ψυχῆς πρὸς αὐτόν. Ἁγιε Γεράσιμε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ σπεῦσον ἐξελοῦ ἡμᾶς πειρασῶν καὶ κινδύνων, καὶ Βασιλείας πάντας οὐρανῶν ἀξιωθῆναι ἱκέτευε, Ὅσιε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Οἱ ὑπ' ὀδύνων χαλεπῶν κατεχόμενοι καὶ συμφοραῖς καὶ ἀσθενίαις τρυχόμενοι, μετὰ κλαυθμῶν στενάζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς δράμωμεν δακρύοντες Γερασίμου Τεμένει, κρίζοντες ἐκ πίστεως, ἱατρὲ τῶν νοσούντων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, μάκαρ, πρὸς Θεὸν ῥῦσαι ἡμᾶς πολυτρόπων κακώσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Οὐ σιωπήσωμεν ἀεὶ, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων, τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους, οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Πεντηκοστός. Καὶ εὐθὺς ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τρισμάκαρ Γεράσιμε, ἐκτενῶς δέησιν προσάγων μὴ ἐλλείπῃς τῷ λυτρωτῇ, κινδύνων παντοίων διασῶσαι τοὺς ἀδιστακτῶ τῇ πίστει τιμῶντάς σε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Η θεία σορός σου, Πάτερ, πιστοῖς βρῦει τὰς ἰάσεις προσιοῦσι τῷ σῷ Ναῶ καὶ πάθη ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ὡς ἱατρός θεραπεύεις πανάριστος.

Δόξα.

Νοσοῦσάν μου, ἰάσαι τὴν ψυχὴν, Γεράσιμε μάκαρ, τῶν νοσούντων ὁ Ἰατρός, καὶ βαίνειν τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου σὴ μεσητεία, παμμάκαρ, ἐνίσχυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Δυσώπει, Παρθένε, τὸν σὸν Υἱὸν σὺν τῷ Γεράσιμῳ νεκρωθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν ζωῶσαι ὁ πάλαι τὸν τῆς χήρας υἱὸν ζωώσας τῷ θείῳ προστάγματι.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εχοντές σε προστάτην πρὸς τὸν Θεόν, ἐνδοξε, οἱ Κεφαλληναῖοι τιμῶμεν καὶ ἱκετεύομεν, Πάτερ, Γεράσιμε, τοὺς σὲ πιστῶς εὐφημοῦντας πειρασμῶν ἀπάλλαξον τῇ μεσητεία σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ικετεύομεν, Πάτερ, τὰ τῆς ψυχῆς ἰάσαι πάθη, καὶ τὰ τραύματα ταύτης τάχος θεράπευσον τῶν εὐφημούντων σε καὶ γεραιρόντων ἐκ πόθου, μοναζόντων καύχημα, μάκαρ Γεράσιμε.

Δόξα.

Εὐμενῇ σε προστάτην πρὸς τὸν Θεόν, Ὅσιε, πάντες προβαλλόμεθα, Πάτερ, Θεῖε Γεράσιμε, καθικετεύοντες πειρατηρίων παντοίων λυτρωθῆναι ἀπαντας τῇ μεσητεία σου.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Παναγία Παρθένε, τὸν Λυτρωτὴν τέξασα, λύτρωσαι παντοίων κινδύνων τοὺς σοὶ προστρέχοντας καὶ ἀνυμνοῦντάς σε, Θεοκυήτωρ Μαρία, τῶν πιστῶν βοήθεια, μόνη Πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Γεράσιμε, τὴν σὴν Νῆσον καὶ τὴν ποιμνὴν, ἥς ἐκ Θεοῦ προστάτης γέγενησαι καὶ ἄγρυπνος φύλαξ τούτων καὶ ῥύστης.

Επὶ βλεψὸν ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἰάσαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα ἡ Αἵτησις καὶ τὸ προσόμοιον.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προστάτης θερμὸς ὑπάρχεις, ὦ Γεράσιμε, τοῖς πόθῳ τῷ σῷ Τεμένει προσπελάζουσι καὶ πιστῶς

γεραίρουσι καὶ βοῶσί σοι πανσεβάσμιε, ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσαι ἡμᾶς, ὡς μέγας ἡμῶν φύλαξ καὶ πρόμαχος.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θεοφόρε Γεράσιμε, λύτρωσαι κινδύνων τοὺς σέ γεραίροντας καὶ προστρέχοντας τῇ σκέπῃ σου, ὅπως σέ ἀπαύστως μακαρίζωμεν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκετεύομεν, Ὅσιε, τὴν νενεκρωμένην ψυχὴν ἡμῶν ζώωσον, καὶ ἀνάστησον πρεσβείαις σου ἐκ βουθοῦ θανοῦσαν ἀπογνώσεως.

Δόξα.

Ὁν ἐπόθησας, Ὅσιε, σάρκα δι' ὃν ἔτηξας καθικέτευε τοῖς ὑμνοῦσί σε δωρήσασθαι τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς Μητρὸς σου δεήσεσι καὶ τοῦ σοῦ Ὁσίου, Κύριε, δώρησαι τοῖς οἰκέταις σου τὴν ἄφεσιν τῶν πλημμελημάτων, ὑπεράγαθε.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Γερασίμου τοῦ Θείου ταῖς πανευπροσδέκτοις ὁ Θεὸς δεήσεσι, σκότους ἐξωτέρου καὶ γεένης τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἀξιοθῆναι καταξίωσον, μόνε Μακρόθυμε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Παρεστὼς τῇ Τριάδι, Πάτερ παμμακάριστε, Θεεῖ Γεράσιμε, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων καθικέτευε ταύτην, μακάριε. τοῦ ῥυσθῆναι πάντας βιωτικῶν πειρατηρίων, τοὺς προστρέχοντας πίστει τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα.

Αναιμάκτους θυσίας λειτουργῶν προσέφερες Θεῷ, Ἀτρισόλβιε, Ἱερεὺς ὑπάρχων τοῦ Ὑψίστου Γεράσιμε πάντιμε· ἀλλὰ τοῦτον, Πάτερ, ἐκδυσωπῶν μὴ διαλείπης ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει τιμῶντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θετόκε Παρθένε, καύχημα καὶ στήριγμα πιστῶν, πανάμωμε, ἡ Θεογεννήτωρ καὶ τῆς κτίσεως πάσης Βασίλισσα, τοὺς ὑμνολογοῦντας τὸν σὸν Υἱὸν λύτρωσαι πάσης ἐπηρείας δεινοῦ πολεμήτορος.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡ σή, παμμακάαρ ψυχή, τοῖς Οὐρανοῖς ἐγκατήκησε, τὸ σῶμά σου δὲ τῇ γῇ ὑπάρχον ἐξαίσια τελεῖ τὰ τεράστια, ψυχῶν καὶ σωμάτων θεραπεῦον τὰ νοσήματα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σαῖς εὐπροσδέκτοις εὐχαῖς συντήρει, Μάκαρ Γεράσιμε, τοὺς πόθῳ εἰλικρινεῖ, ψυχῆς τε ἀγνόητι τιμῶντάς σε, ἐνδοξε, καὶ προσκαλουμένους σοῦ τὴν ἄμαχον ἀντίληψιν.

Δόξα.

Μεσίτην πρὸς τὸν Θεὸν σὲ εὐμενῇ προβαλλόμεθα, Γεράσιμε ἱερέ· ὑπάρχεις γὰρ στήριγμα καὶ καύχημα, Ὅσιε, τῶν πιστῶν καὶ κλέος ἡμῶν, Πάτερ πανσεβάσμιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ηβάτος τῷ Μωϋσῇ σὲ προετύπου, Πανάμωμε· ἔκ σου γὰρ ὁ Λύτρωτής τεχθεὶς ὡς ἠυδόκησε, διέσωσεν, Ἀχραντε, τοὺς προσκαλουμένους σου τὴν ἄμαχον βοήθειαν.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Γεράσιμε, τὴν σὴν νῆσον καὶ τὴν ποίμνην, ἥς ἐκ Θεοῦ προστάτης γεγένησαι καὶ ἄγρυπνος φύλαξ τούτων καὶ ῥύστης.

Αχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησεν ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις, καὶ τὸ παρὸν Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ποθοῦντες τῶν ἀσθενειῶν ἀναρρώσασθαι Γερασίμου τῷ σεπτῷ Τεμένει προσδράμωμεν, καὶ ἐγγίζοντες εὐλαβῶς τῇ θείᾳ αὐτοῦ Σοφῷ μετὰ πόθου κράζωμεν αὐτῷ, ὡς ἐκ Θεοῦ χάριν λαβὼν τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι, τάχυνον ἐξελεῖσθαι παντοίων πειρατηρίων καὶ τῶν ἐχθίστων δυσμενῶν τοὺς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἶτα οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Εκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσον, Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Αγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν καὶ ἄει καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Αγίῳ Πνεύματι ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν Κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅτι ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· πάντα μοι ἐπαρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι· κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐ-

ρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστί.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Ἐλεήμων, ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Καὶ τὸ παρόν, Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Μάκαρ, Θεοφόρε Γεράσιμε, σὲ καὶ ζῶντα περιχαρῶς ἐπλουτήσαμεν, καὶ μετὰ θάνατον ἔχειν σε ἡξιώθημεν πανθαύμαστε· διὸ τὸ θεῖον σου καὶ σεβάσμιον Σκῆνος εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι δυσωποῦμέν σε τὸν Θεὸν ἱκετεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῶν Ἀγγέλων ὑπάρχων ἰσοστάσιος ὄντως, Πάτερ τρισόλβιε, Γεράσιμε Θεόφρων, ἐκλυτρώσας κινδύνων τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ προσενήνοχας, Πάτερ, θῦμα εὐπρόσδεκτον, Γεράσιμε Θεόφρων, καὶ νῦν μὴ διαλείπης ἐποπτεύων τοὺς μέλποντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Αμυθήτους ἀγῶνας ἐπὶ τῆς γῆς ἡγωνίσω, Πάτερ Γεράσιμε, καὶ νῦν ταῖς οὐρανίαις συνῶν χοροστασίαις περιφρούρει τοὺς μέλποντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανύμνητε Παρθένε, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα Κόσμῳ κυήσασα, παντοίων ἀλγηδόνων ἀπάλλαξον τοὺς πίστει τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῇ σῇ πρεσβείᾳ τὰς τῶν ψυχῶν ἀρρώστιας τῶν σὲ τιμώντων θεραπεύεις, τρισμάκαρ, ὅθεν σὲ τιμῶμεν, Γεράσιμε Θεόφρων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πρὸς τὸν Δεσπότην σὲ προβάλλοντες πρέσβυν, ἀπὸ κινδύνων ἐκλυτρούμεθα, Μάκαρ, σαῖς πανευπροσδέκτοις πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβείαις.

Δόξα.

Τὰ τῆς ψυχῆς μου ἀποκάθαρων πάθη σῇ μεσιτείᾳ, Θεοφόρε τρισμάκαρ, ὅπως σε γεραίρω, Γεράσιμε Θεόφρων.

Καὶ νῦν.

Τὴν ἐκτακεῖσαν ἁμαρτίαις ψυχὴν μου σὴ μεσι-
τεία καταδρόσισον, Κόρη, ὅπως σὲ δοξάζω εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ 8'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰρήνην οὐρανόθεν, Ὅσιε τρισμάκαρ, καταπεμφθῆ-
ναι δυσώπει, πανόλβιε, τοῖς καθαρᾷ διανοία, σὲ
μακαρίζουσιν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἔμπλησον, Θεόφρων, τοὺς
προσιόντας τῷ θείῳ Τεμένει σου καὶ τὸν Δε-
σπότην αἰεὶ μεγαλύνουσι.

Δόξα.

Καταύγασον τὰς κόρας, Μάκαρ, τῆς ψυχῆς μου
πεπορωμένας, καὶ τρέχειν ἐνίσχυσον πρὸς τρί-
βους θείας τὸν σὲ μακαρίζοντα.

Καὶ νῦν.

Τὴν ὄντως Θεοτόκον πάντες σὲ τιμῶμεν, καὶ ἀσι-
γήτως τὸ χαῖρέ σοι κράζομεν· σὺ γὰρ ἐκύησας
κόσμῳ τὴν ἀγαλλίασιν.

Καὶ εὐθὺς τὰ Μεγαλυνάρια.

Αξίον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτό-
κον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ

Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερου-
βίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν
ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεο-
τόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν, καὶ καθαρωτέραν
λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς
ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ὕμνοις
τιμῆσωμεν.

Καὶ τὰ ἀκόλουθα τοῦ Ἀγίου.

Τῆς Πελοποννήσου θεῖος βλαστός, καὶ Κεφαλ-
ληνίας ὁ ἀσύλητος θησαυρός, καὶ πάσης Ἑλλά-
δος τὸ καύχημα τὸ μέγα, Γεράσιμε Θεόφρων, σκέ-
πε τὴν Νῆσόν σου.

Χαίροις ὁ Τρικκάλων Γόνος λαμπρός, χαίροις
Κεφαλλήνων ἀπροσμάχητος βοηθός, χαίροις
Ἱερέων τὸ σέμνωμα καὶ κλέος, Γεράσιμε τρισμά-
καρ, πιστῶν τὸ καύχημα.

Τίς μὴ ἐκπλαγῇ τοὺς σοὺς πολλοὺς ἀγῶνας,
παμμάκαρ, καὶ τὰ θαύματα τὰ σεπτὰ, ἅπερ
διετέλεις, Γεράσιμε Θεόφρων· διὸ λιταῖς σου θείαις
ἡμᾶς περιέσωζε.

Μέγιστος ὑπάρχεις ἡμῶν φρουρός, φύλαξ καὶ
προστάτης, ἀντιλήπτωρ καὶ πρεσβευτής, ἐν
κινδύνοις ῥύστης, λοιμοῦ τε καθαιρέτης, Γεράσιμε
Τρισμάκαρ, διὸ τιμῶμέν σε.

Χαίροις Ἐκκλησίας νέος ἀστήρ, Ἱερέων δόξα, Μοναζόντων ὑπογραμμός, Ἀσκητῶν λαμπρότης, τῆς χάριτος δοχεῖον, προστάτης δὲ καὶ σκέπη ἡμῶν, Γεράσιμε.

Πηγὴν θαυματόδρυτον τὸ σεπτὸν Σκῆνός σου, Παμμάκαρ, κεκτημένη παρὰ Θεοῦ, ἐν σοὶ χαρμοσύνως ἡ Νῆσός σου καυχᾶται, Γεράσιμε, ἣν φρούρει σαῖς εὐχαῖς πάντοτε,

Τῆς ὁμολογίας Χριστιανῶν ἐθετό σε στύλον ἀδιάσειστον ὁ Θεός, τὸ σεπτὸν σου Σκῆνος, Γεράσιμε, δὺς πᾶσι τοῖς ἐναντίοις λίθον δεινοῦ προσκόμματος.

Τὸν φωστῆρα πάντες τὸν παμφαῆ, τὸν ἐκ τῶν Τρικκάλων ἀπαστρέψαντα φαινώς, τῶν ὁσίων δόξα καὶ κλέος Ἱερέων, Γεράσιμον τὸν θεῖον πάντες ὑμνήσωμεν.

Ποίμνης σου, Παμμάκαρ, ἥς ἐκ Θεοῦ φύλαξ ἐπιστεύθης τοῦ ἡγεῖσθαι αὐτῆς θερμῶς, σκέπε, φρούρει ταύτην ἐχθίστων ἀοράτων παντοίων, ὁρᾶ τῶντε, Θεῖε Γεράσιμε.

Κόπους τε καὶ πόνους, οὓς δι' αὐτὴν ἤνυσας, Παμμάκαρ, περιόντος σου ἐν τῇ γῇ, πρέσβευε τηρεῖσθαι, τοὺς θήρας ἐκδιώκων, συλῆσαι τοὺς ζητοῦντας καὶ ἀφανίσαι σπεύδοντας.

Εκτενῶς ἰκέτευε πρὸς Θεὸν ὑπὲρ τῆς σῆς Νήσου Εἰρηναίαν ταύτην τηρεῖν, καὶ λυτροῦσθαι πάντων δεινῶν τε καὶ κινδύνων, Ὅσιων Νέων δόξα, Θεῖε Γεράσιμε.

Δέχου τὰς πρεσβείας, Παμβασιλεῦ, τοῦ θεράποντός σου Γερασίμου νῦν τοῦ σεπτοῦ, καὶ τὴν ποίμνην ταύτην ἀπήμονα συντήρει ἐχθίστων πάσης βλάβης, ὅπως δοξάζῃ σε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς. *)

Εἶτα τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ παρόντα προσόμοια ψαλλόμενα κατὰ τὴν προσκύνησιν τῆς πανσέπτου Σοροῦ ἢ τῆς Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β'. Πάντων προστατεύεις Ἀγαθή.

Πάντες οἱ ἐκ νόσων χαλεπῶν, καὶ κινδύνων ἄλλων παντοίων δεινῶς θλιβόμενοι νῦν, ἔνθα τὰ ἰάματα θαυματόδρύτου Σοροῦ Γερασίμου ἐκβλύζουσιν, ὡς ρεῖθρα Νειλῶα, σπεύδοντες προσπέσωμεν γονυκλιτῶς ἐν κλαθμῷ, ῥῦσαι ἐκβοῶντες σοὺς δούλους ἐκ πειρατηρίων καὶ νόσων καὶ παντοίων θλίψεων, Γεράσιμε.

*) Σ. Ε. Ἡ ἔκδοσις τοῦ 1870 ἀναγράφει εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς εἰς τὸν Ὅσιον ἱεράς Παρακλήσεως (σελ. 111) καὶ δύο μεγαλυνάρια, περιέχοντα καὶ ὕμνουιντα ὑπόθεσιν ὅλως ξένην τῇ ὑπ' ὀψει. Μὴ θέλοντες ὁμῶς ἡμεῖς νὰ παραλείψωμεν ταῦτα, ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὴν μνήμην τοῦ τ' εὐσεβοῦς ποιητοῦ καὶ τοῦ ζηλωτοῦ ἐκδότου, ἀναγράφομεν αὐτὰ ὧδε :

Δόξα σοι, Παράκλητε ἀγαθέ, ὅτι καταισχύνεις τοὺς τολμῶντας καινοτομεῖν ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Μετουσίης, δοξάζων τοὺς ἐμμένοντας τῇ ἐμπνεύσει σου.

Γηραιοὶ αἰῶνες πρὸ σῶν ποδῶν ἐλίσσονται φόβῳ προσκυνοῦντές σου τὴν μορφὴν, ἣν ἐν τῷ Μεγάλῳ Σπηλαίῳ, Θεοτόκε, χειρὶ Δουκᾶ γραφεῖσαν, ἀπεθῆσαύρισας.

Ἕτερον. Ὅμοιον.

Ὡς ἀνεδείχθης ἐκ Θεοῦ ἄκρος ἀκεστήρ, ἀντιλήπτωρ, τὰ πάθη πάντων πρὸς σέ, πόθου τε καὶ πίστεως, προσπεφευγόντων θερμῶς, ἀναργύρως ἰώμενος, Γεράσιμε Θεῖε· ὅθεν σου δεόμεθα, περιπτυσσόμενοι νῦν θείαν σου Σορὸν καὶ βρωῶντες, οἴκτειρον ἡμᾶς ταῖς λιταῖς σου καὶ δεινῶν παντοίων ἐλευθέρωσον.

Ἕτερον. Ὅμοιον. Θεοτοκίον.

Πάντας ἡμᾶς οἴκτειρον, Ἀγνή, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένε, προσπεφευγότας ἐν σοί, καὶ σοῦ τὴν ἀντίληψιν ἐπιζητοῦντας θερμῶς, σὸν οἰκέτην προβάλλοντες Γεράσιμον Θεῖον, πρέσβυν νῦν πανάριστον, οὗ ταῖς εὐχαῖς τῶν δεινῶν ρῦσαι καὶ φθορᾶς καὶ κινδύνων, καὶ ἐπιτυχεῖν Βασιλείας σοῦ Υἱοῦ ἀξιώσον, δεόμεθα.

Ἀπόλυσις.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ

ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Τροπάριον Ἦχος πλ. δ'. πρὸς τὸ
Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ὡς ἀντιλήπτωρ καὶ θερμὸς προστάτης, ἔνδοξε,
Ἄει προφθάνεις βοηθὸς ἐν περιστάσεσι·
Διὸ ἕσμασι, Γεράσιμε Θεοφόρε,
Εὐφημοῦμέν σε πιστῶς καὶ ἐπιγράφομεν,
Τῆς σῆς Νήσου τὸν προστάτην συμπαθέστατον,
Ἀνακράζοντες· Χαίροις Πάτερ Γεράσιμε.

Οἶκος.

Ἀγγελος οὐρανόφρων ἐγνωρίσθης ἐν κόσμῳ, Γεράσιμε, ὡς αὐλὸς βιώσας, τὸ δὲ Σῶμά σου ἄφθαρτον μένον καὶ εὐωδίαν βλύζον ἀένναον ἐξιστᾷ τοὺς ὀρώντας, καὶ πείθει βοᾷν πρὸς σέ τοιαῦτα·

Χαῖρε ἡ δόξα τῶν ἱερέων,
Χαῖρε τὸ κλέος τῶν μοναζόντων.
Χαῖρε τῶν Ἁγίων ἀγγέλων ὁ σύσκηνος,
Χαῖρε τῆς Τριάδος ὁ οἶκος ὁ πάντερπνος.

Χαῖρε ὕψος θείας γνώσεως δυσερμήνευτον πολλοῖς,
 Χαῖρε βάθος ταπεινώσεως δυσαντίβλεπτον βροτοῖς.
 Χαῖρε ὅτι ὥράθης θεωρίας ἀκρότης,
 Χαῖρε ὅτι ἐφάνης πρακτικῆς ποδηγέτης.
 Χαῖρε Κεφαλληνίας ἀδιάσειτος στύλος,
 Χαῖρε ὁ τοῦ Κυρίου γνησιώτατος φίλος.
 Χαῖρε λαμπτήρ εὐσεβοῦς ἀληθείας,
 Χαῖρε σφραγὶς νεαρᾶς ἐργασίας.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Βλέπουσα Κεφαλλήνων ἡ περίφημος Νῆσος τὸ
 θαῦμα τοῦ σεπτοῦ σου Λειψάνου, σὺν πόθῳ τὴν
 ἀένναον χάριν καὶ ἰάσεων παροχὴν γεραίρει σου,
 Γεράσιμε, βοῶσα πρὸς Θεὸν τὸν ὕμνον·

Ἀλληλούϊα.

Γνωσιν ἔνθεον ἔχων, τῶν Ὁσίων ἀκρότης, ἀνέδρα-
 μες πρὸς γῆν τῆς ἐπαγγελίας, καὶ ἐν ἐρήμῳ
 τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄσιτος μείνας, ἔλαβες τὴν
 χάριν προορᾶν τὰ μέλλοντα καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούεις·

Χαῖρε ὁ μῦρα ἐκ τῆς σωροῦ σου βρύων,
 Χαῖρε ὁ ζῆλον ἐν καρδίᾳ σου φέρων.
 Χαῖρε Ὁσίων τῶν σεπτῶν ἡ ἀκρότης,
 Χαῖρε ἁγίων καθαρῶν ἡ λαμπρότης.
 Χαῖρε χοροστασίαις τῶν ἀγγέλων οἰκήσας,
 Χαῖρε τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσας.
 Χαῖρε ὁ ζῶν ψυχῇ σου καὶ θανὼν ἐν τῷ σώματι,
 Χαῖρε ὁ τὴν ζωὴν σου ἐν οὐρανοῦ ἔχων δώματι.
 Χαῖρε ὁ τὴν Αἰμόρρουν ὑγειάνας τοῦ πάθους,
 Χαῖρε ὁ τὴν γυναῖκα ἐξελκύσας τοῦ βάθους.

Χαῖρε τῶν ἐν θαλάσῃ ὁδηγὸς καὶ προστάτης,
 Χαῖρε τῶν ἐν κινδύνοις σωτηρία καὶ ῥύστης.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Δύναμις οὐρανόθεν σοὶ ἐδόθη, τρισμακάρ Γερά-
 σιμε, ἄσιτος διαμένων, κολοκύνθη μόνῃ χρώ-
 μενος, τοῦ πνεύματος πρόνοιαν ποιῶν, οὐ σώματος
 ἐπίδοσιν ζητῶν, καὶ λέγων·

Ἀλληλούϊα.

Εχουσα πολιοῦχον καὶ φωστῆρά σε μέγαν Κε-
 φαλληνία ἐγκαυχᾶται ἐπὶ σοὶ μέγα, καὶ γηθο-
 μένη πνεύματος, βοᾷ σοὶ ψάλλουσα ταῦτα·

Χαῖρε θαυμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητος,
 Χαῖρε δογμάτων ὀρθῶν φύλαξ ἄγρυπνος.
 Χαῖρε λυπουμενων ταχεῖα παράκλησις,
 Χαῖρε πλανωμένων ἐτοίμη ἀνάκλησις.
 Χαῖρε λύχνη διακρίσεως, ἀπαστράπτων ἐμφανῶς,
 Χαῖρε ἄστρον διοράσεως, καταυγάζων τηλαυγῶς.
 Χαῖρε πηγὴ θαυμάτων ἀκένωτος,
 Χαῖρε πληγὴ δαιμόνων ἀνίατος.
 Χαῖρε τῆς ἐγκρατείας ὁ σοφὸς παραινέτης,
 Χαῖρε τῆς ἀκρασίας ὁ ταχὺς ἀναιρέτης,
 Χαῖρε Χριστοῦ τὸ θεῖον ὁσφράδιον,
 Χαῖρε πιστῶν τὸ μέγα προπύργιον.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Ζάλην πᾶσαν τοῦ κόσμου ἐκφυγών, Θεομάκαρ,
 ἠσύχασας Ὁμαλῶν ἐν τῷ ὄρει, καὶ θαυμάτων

πλήθη ἐνεργῶν διέσωσας πρὸς ὄρμον γαληνὸν Μοναστρίας τῆς ἁνω Βασιλείας, κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Ηκουσαν ἐκ περάτων Γερασίου τὰ ξένα θαύματα, ἃ τελεῖ καθ' ἐκάστην, καὶ δραμόντες οἱ νοσοῦντες, τούτου τὰ σεπτὰ ἔβλεπον πάση τῇ γῇ θαυμάσια πηγάζοντα, ὃν καὶ τιμῶντες εἶπον·

Χαῖρε ὁ ἀνταλλάξας φθαρτῶν τὰ οὐράνια.
 Χαῖρε ὁ καταρῶξας δαιμόνων φρυάγματα.
 Χαῖρε ὁ συνεδριάζων τοῖς αὐλοῖς ἀγγέλοις,
 Χαῖρε ὁ συγχορεύων ἀπ' αἰῶνων ἀγίοις.
 Χαῖρε σοφῶν ἀγγέλων ὁ θερμότατος σύνδουλος,
 Χαῖρε τῶν μοναζόντων ἐμφρονέστατος σύμβουλος.
 Χαῖρε ὁσίων τῶν σεπτῶν ἐγκαλλώπισμα,
 Χαῖρε πατέρων τὸ λαμπρὸν ἀγαλλίαμα.
 Χαῖρε στεῤῥὸν παθῶν ἀποτρόπαιον,
 Χαῖρε Θεοῦ ὁ φέρων τὸ τρόπαιον.
 Χαῖρε σοφῶν ὑπερβαίνων τὴν γνῶσιν,
 Χαῖρε πιστῶν καταυγάζων τὰς φρένας.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Θεοφόρον νομίζων τὸν Γεράσιμον εἶναι θερμός τις νεανίας, ἐν πίστει δι' αὐτοῦ ἐρρύσθη δαίμονος, καὶ λήψας μὲν τὴν λύτρωσιν ἐχάρη πρὸς αὐτόν, κραυγάζων μετὰ πόθου ἐνθους τῷ Σωτῆρι·

Ἀλληλούϊα.

Ιθυνας σου τὸν βίον πρὸς οὐράνιον ὁρόμον, Γεράσιμε, ὁσίων τὸ κλέος, δι' ἀσκήσεως ὑψηλῆς καὶ ἀγωγῆς ἐνθέου, πρὸς ὃν ἐπόμενοι ἡμεῖς βοῶ-
 μέν σοι ἐκ πόθου ταῦτα·

Χαῖρε ἡ στάθμη τῆς ἐγκρατείας,
 Χαῖρε ὁ λύχνος τῆς εὐσεβείας,
 Χαῖρε τῆς ἀσκήσεως ἐμψυχον ἄγαλμα,
 Χαῖρε τοῦ μονήρους βίου ἐκτύπωμα.
 Χαῖρε ὁ ἀκρότατος ὄρος παρθενίας ἀληθοῦς,
 Χαῖρε ὁ θειότατος τύπος θεωρίας εὐαγοῦς.
 Χαῖρε ἀκτημοσύνης ὁ λαμπρὸς εἰσηγήτωρ,
 Χαῖρε ἀγιωσύνης ὁ σοφὸς παρακλήτωρ.
 Χαῖρε κανὼν τῆς νηστείας ἰσάγγελος,
 Χαῖρε εἰκὼν ἀγνείας θεόδοτος.
 Χαῖρε ὀρθῆς πολιτείας ὁ γνώμων,
 Χαῖρε σοφῆς προμηθείας νοήμων.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Κόσμον ἡδυπαθείας καὶ σαρκὸς προμηθείας ἡλόγησας, Γεράσιμε Μάκαρ· κολοκύνθιον δὲ τροφήν ὑδροποτῶν ἔσχες καὶ πενιχρὸν ἱμάτιον, ψυχῆς μόνον ἐπιμελούμενος καὶ λέγων·

Ἀλληλούϊα.

Λόγοις ἐν τῇ ζωῇ σου τὴν σὴν ποίμνην ἐκθρέψας, ὠδήγησας ζωῆς ἐπὶ χλόην, μετὰ πότμον δὲ πάλιν, οἷα πατὴρ φιλόστοργος, θαύμασι παραδόξως στηρίζεις, ἰώμενος τοὺς πάσχοντας δεινῶς, ἀνθ' ὧν βοῶσι·

Χαῖρε λαμπρὸν Τριάδος κειμήλιον,
 Χαῖρε τερπνὸν ἀγνείας θησαύρισμα
 Χαῖρε ὁ πρὸ θανάτου τελῶν τὰ θαυμάσια,
 Χαῖρε ὁ μετὰ πότμον ἐνεργῶν τὰ τεράστια
 Χαῖρε ὡς νεκρὸς ἐν θήκῃ σου κείμενος.
 Χαῖρε ὥσπερ ζῶν ἐν πόλῳ ἐλκόμενος.
 Χαῖρε ὃν ἀνυμνοῦσι Κεφαλλήνων τὰ πλήθη,
 Χαῖρε ὃν εὐφημοῦσι μοναζόντων τὰ στίφη.
 Χαῖρε λαμπτήρ ἐν τῷ μέσῳ Ὁσίων,
 Χαῖρε βολίς τῶν ἐνθέων χαρίτων.
 Χαῖρε ἀμαράντινον δεξάμενος στέφανον,
 Χαῖρε τὸν αἰίδιμον κληρωσάμενος θάλαμον.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Μέλλων Σύ, ὦ Τρισμάκαρ, ἐκ ζωῆς τῆς προσ-
 χαίρου μεθίστασθαι πρὸς μονὰς οὐρανίους,
 κλῖνας γόνυ, εὐχόμενος ἐκτενῶς, τὸ πνεῦμά σου
 χερσὶ Θεοῦ παρέθου, δι' ὃπερ ἐξεπλάγησαν οἱ βλέ-
 ποντες καὶ ἤδον·

Ἀλληλουῖα.

Νέον ἄσμα εὐρόντες λιγυρὸν Γερασίμου, βοῶμεν
 τὰ ἐφύμνια τούτῳ ρώννυσι γὰρ νοσοῦντας, δαι-
 μονῶντας ἰᾶται, καὶ πᾶσι τὰ αἰτήματα δωρεὰν νέ-
 μει, ὧ πάντες εὐλαβῶς βοῶμεν·

Χαῖρε ὁ διαπτύσας τὰ ἡδέα τοῦ βίου,
 Χαῖρε ὁ διαλύσας τὰ πικρὰ τῶν ἐν βίῳ
 Χαῖρε ὁ πηγὴν θαυμάτων τὸ σῶμά σου δείξας,
 Χαῖρε ὁ τὴν σὴν ψυχὴν μετ' Ἀγγέλων συμμίξας.
 Χαῖρε ὅτι ἐφρόνεις τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ σου,
 Χαῖρε ὅτι ἐπόθεις τὰ τερπνὰ παραδείσου.

Χαῖρε δρόμον οὐρανοῦ ὑψιβάτης φοιτήσας,
 Χαῖρε δρόμους καθαρὸς ἐν ὑψίστοις οἰκήσας.
 Χαῖρε ὅτι ἀγγέλους συμπολίτας νῦν ἔχεις.
 Χαῖρε ὅτι ἁγίους συνοδίτας κατέχεις.
 Χαῖρε δι' οὗ εὐσεβεῖς φωταυγοῦνται.
 Χαῖρε δι' οὗ ἀσεβεῖς πυρπολοῦνται.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Ξένον θαῦμα ὁρῶμεν πολυχρόνιον νέκυν* ὡς
 ζῶντα νῦν ἐν θήκῃ τελοῦντα διὰ τούτου γὰρ ὁ
 ὑψηλὸς Θεὸς τοῖς ἐν γῇ οἰκοῦσιν εὐπίστως δέδωκε
 διώκειν τὰ δαιμόνια, πρὸς δὲ βοῶμεν·

Ἀλληλουῖα.

Ολος ὢν ἐν τοῖς κάτω τῇ σαρκί, καὶ τῶν ἄνω
 οὐδόλως ἀπῆν τῇ ψυχῇ ὁ Γεράσιμος· ὄντως
 θαῦμα πάντα νοῦν καὶ ἀκοὴν ἐκπληττον· δι' ὃπερ
 ἐκπληττόμενοι βοῶμεν πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα·

Χαῖρε σοφίας Θεοῦ ὁ πλήρης,
 Χαῖρε προνοίας αὐτοῦ ὁ μύστης.
 Χαῖρε ῥήτωρ θεοδίδακτε, πρὸς Χριστοῦ ἐκδιδασκόμενος,
 Χαῖρε ῥεῖθρα τῶν ἰάσεων ὁ πηγάζων τοῖς πιστοῖς.
 Χαῖρε ὁ πρὸ θανάτου καθαρῶς βιοτεύσας,
 Χαῖρε ὁ μετὰ πότμον πρὸς Θεὸν ἐκδημήσας.
 Χαῖρε ἐν ᾧ ἡ λάμψις Θεοῦ ἐνίδρυσε,
 Χαῖρε ἐν ᾧ ἡ χάρις αὐτοῦ ἐνέφκησε.
 Χαῖρε τῶν εὐσεβούντων ἡ ὁρθόδοξος στάθμη,
 Χαῖρε τῶν ἀπιστούντων ἡ ὀξύθυμος σπάθη.

* Σ. Ε. Νεκρὸν (παρ' Ὁμήρῳ).

Χαῖρε ὁ ἀναστέλλων τῶν δαιμόνων μανίας,
Χαῖρε ὁ ἀνατέλλων τῶν θαυμάτων ἀκτίνας.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω οὐρανόθεν, τρισμάκαρ Γε-
ράσιμε, τὰ θαυμάσια πράττειν· ἐνασκήσας γάρ
καλῶς, ὥσπερ ἄσχυρος, ὅροι σοι φύσεως εἴρηκαν,
ἀλώβητον τὸ δῆμά σου μένον εἰσέτι, ἰώμενον τοὺς
μέλποντας·

Ἀλληλούϊα.

Ρωμαλαῖος προστάτης τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας
ἐδείχθης, ὦ Γεράσιμε μάκαρ, καὶ λαοῦ πιστοῦ
ὑπέρμαχος μέγας· γνωρίζεις γὰρ πάντοτε δεινῶν
πολλῶν λυτροῦσθαι τοὺς σοὶ καταφεύγοντας καὶ
συγκινεῖς αὐτοὺς βοᾶν σοι.

Χαῖρε λαοῦ εὐσεβοῦς τὸ τεῖχος,

Χαῖρε ἔθνων χριστωνύμων τὸ σθένος.

Χαῖρε στεῖρόν μοναστῶν τὸ ἐνίσχυμα,

Χαῖρε λαμπρὸν Ἱερέων τὸ καύχημα.

Χαῖρε τοῖς ὑμνηταῖς σου πᾶσαν χάριν πορίζων,

Χαῖρε τοῖς ἀσθενοῦσι πᾶσαν ἱασιν νέμων.

Χαῖρε ἔνθεος στήλη τῶν χαρίτων ὑπάρχων,

Χαῖρε θεία δυνάμει τῶν δαιμόνων κατέρχων.

Χαῖρε ἀγνὸν Θεοῦ οἰκητήριον,

Χαῖρε σεμνὸν Χριστοῦ τὸ εὐλόγιον.

Χαῖρε ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας,

Χαῖρε τρυφὴ τῆς πιστῶν εὐωχίας.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Σῶσον πάντας τοὺς πόθῳ σου τὴν μνήμην τελοῦν-
τας, καὶ θεῖόν σου χαρακτῆρα τιμῶντας, ἐκ
βλάβος πάσης καὶ συμφορῶν λυτρούμενος, καὶ σώ-
ζειν προσκαλούμενος τοὺς τῷ Θεῷ βοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος Κεφαλληνία κεκτημένη σε, Πάτερ, ὑπὲρ
πάντων τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, λοιμοῦ, σει-
σμοῦ ρυόμενος, καὶ πᾶσι προφθάνων ἐν πᾶσι, διὸ
βοῶμεν πρὸς σέ εὐχαρίστως ταῦτα·

Χαῖρε θνητῶν ἀθανάτων νέκταρ,

Χαῖρε βροτῶν ἀνθηφόρων ἔαρ.

Χαῖρε λυπομένων ἐτοίμη παράκλησις,

Χαῖρε πλανωμένων ταχεῖα ἀνάκλησις.

Χαῖρε πάντων εὐδυσώπητος πρὸς Θεὸν διαλλαγή,

Χαῖρε πάντων εὐσυμπάθητος λυτηρὼν ἀπαλλαγή.

Χαῖρε τῶν νοσημάτων εὐσεβῶν ἡ ὑγεία,

Χαῖρε τῶν μολυσμάτων τῶν αὐτῶν ἡ ἀγνεία.

Χαῖρε πιπτόντων μέγα διάσωμα.

Χαῖρε πταιόντων θεῖον ἐξίλασμα.

Χαῖρε ἡμῖν χαρίζων σὼν χαρίτων πέλαγος,

Χαῖρε πᾶσι πορίζων σὼν θαυμάτων ἔλεος.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Υμνον ἅπαντες, Μάκαρ, τῇ σορῷ Σοῦ λειψάνου
προσφέρομεν, Γεράσιμε Θεοφόρε, δακρυρρόους
δὲ ὡδάς πρόσδεξαι εἰς ἀμοιβὴν χαρίτων σου· διὸ
τὴν πίστιν δέδεξο ἡμῶν, τῶν μετὰ σοῦ βοώντων·

Ἀλληλούϊα.

Φωτοφόρος ἡ θήκη τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου
δείκνυται, ὦ Γεράσιμε Πάτερ, τὴν χάριν ὥσπερ
φῶς ἐξανάπτουσα καὶ τοῖς προσιοῦσι χαρὰν καὶ ὑ-
γείαν ἄφνω ἀποδιδούσα πέμπει, ἡμεῖς δὲ ἀσπα-
ζόμενοι ταύτην βοῶμεν·

Χαῖρε ὁ ὑμνολόγους εὐρὺν ἐν τῷ τάφῳ σου,
Χαῖρε ὁ ψευδολόγους θανατῶν ἐν τῷ κράτει σου,
Χαῖρε ἡμῖν χαρίζων χαρίτων σου πέλαγος,
Χαῖρε πᾶσι πορίζων τοῦ σοῦ μύρου τὸ ἔλεος.
Χαῖρε τῶν προσφευγόντων σοι ἀσφαλὲς παραμύθιον,
Χαῖρε τῶν προσιόντων σοι τῆς ψυχῆς σωτήριον,
Χαῖρε βλάβην δαιμόνων ἐκ τῆς νήσου διώξας,
Χαῖρε τούτων ἐνέδρας πονηρὰς καταργήσας.
Χαῖρε ὁ τῶν βαρβάρων καταβάλλων τὸ θράσος,
Χαῖρε ὁ τῶν δαιμόνων ἐκμειώσας τὸ σκότος.
Χαῖρε πύργος ὁ φθάνων πρὸς οὐράνιον ὕψος,
Χαῖρε τεῖχος διεῖργον ἀντιπάλων τὸ νεῖκος.
Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Χάριν ἄνωθεν ἔχων, ὦ Γεράσιμε, πάσας ἐδίωξας
ἐχθρῶν τὰς ἐνέδρας, καὶ τὴν νῆσον ἐκ νόσου
λοιμικῆς ἔσωσας, ἐν πελάγει δὲ καὶ χέρσῳ προ-
φθάνεις τοὺς καλοῦντάς σε, λυτρούμενος ἅπαντας
δεινῶν, τοὺς τῷ Θεῷ βοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν ὕμνον, παναοίδιμε Πάτερ,
κυκλοῦντες τὴν ἀγίαν Σορὸν σου, θαυμάτων
χάριν βρύουσαν τοῖς πίστει προσιοῦσι· διὸ πόθῳ
προστρέχοντες πρὸς σέ βοῶμεν·

Χαῖρε ψυχὴν πρὸς Θεὸν ὁ ἐκτείνας,
Χαῖρε τὰς ὁρμὰς τῆς σαρκὸς ἀναστείλας.
Χαῖρε τῶν παρόντων παριδὼν ὡς μὴ ὄντων,
Χαῖρε ὁ τῶν μελλόντων φροντισθεὶς ὡς μενόντων.
Χαῖρε αὐχμοὺς καὶ λοιμοὺς διαλύσας,
Χαῖρε πολλοὺς τῆς πείνης διασώσας.
Χαῖρε ποιμὴν Ὀμαλῶν Μονῆς, ἄγρυπνε,
Χαῖρε φρουρέ, ἱατρὲ πολλῶν ἄμισθε.
Χαῖρε ὅτι σοῦ τὸ λείψανον βρῦει μῦρα δαψιλῶς,
Χαῖρε ὅτι σοῦ τὸ τέμενος νέμει χάριν πολλαπλῶς,
Χαῖρε δι' οὗ θεραπεύονται νόσοι,
Χαῖρε δι' οὗ ἐκδιώκονται πάθη
Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Ω Τρισόλβιε Πάτερ, ὁ τῆς Νήσου προστάτης καὶ
πάντων ἀκαταίσχυντος πρέσβυς, ἐφυμνίους
ὥδ' ἀς παρ' ἡμῶν, σῶν ἱκετῶν, πρόσδεξαι καὶ τῆς
μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, πρεσβεΐαις σου
Θεῷ, ὃ κράζομεν πάντες.

Ἀλληλούϊα.

ΤΕΛΟΣ

Καὶ τῷ Θεοφόρῳ Γερασίμῳ δόξα.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Εἰσαγωγή ᾠφίέρωσις — Ἐπίσημα Γράμματα — Πατριαρχικὸς Τόμος, Σιγγίλιον Ἱερᾶς Μονῆς)	σελ. 1— 16
Εἰκὼν τοῦ Θεοφύρου Ἀγίου	» 17
Βίος καὶ θαύματα τοῦ Ἀγίου	» 19— 38
Εἰκὼν τοῦ πανσέπτου Σκήνου	» 39
Ἀκολουθία τῆς 16ης Αὐγούστου	» 41— 83
Ἀκολουθία τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου	» 84—126
Ὑμνος Ἐπιτάφιος	» 127—142
Κανὼν Παρακλητικὸς	» 143—156
Οἱχοι Εἰκοσιτέσσαρες	» 157—167